Copila-Stea
Jerry Spinelli

Jerry Spinelli

Copila – Stea

Traducere din limba engleză:
Alexandra Dănilă

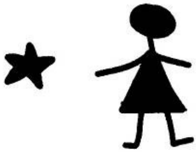

JERRY SPINELLI s-a născut la 1 februarie 1941, în Norristown, Pennsylvania, şi este un celebru autor de cărţi pentru copii. Visul său era să devină jucător profesionist de baseball, dar totul s-a schimbat la vârsta de şaisprezece ani, când i-a fost publicat un poem în ziarul local, din acel moment hotărându-se pentru o carieră de scriitor. Este absolvent al facultăţii din Gettysburg şi master al Universităţii Johns Hopkins, iar prima sa carte pentru copii a publicat-o la vârsta de patruzeci şi unu de ani. Locuieşte în Pennsylvania, alături de soţia Eileen şi cei şase copii ai lor. Dintre lucrările sale menţionăm: *Maniac Magee* (1990 – ecranizat în 2003), pentru care a primit Newberry Medal, *Crash* (1996 – în curs de ecranizare), *Wringer* (1997 – în curs de ecranizare), volum recompensat cu Newberry Medal, *Knots în My Yo-Yo String* (1998), *Love, Stargirl* (2007).

Le mulţumesc din suflet lui Nick Uliano, Tony Coia şi Mike Oliver pentru că şi datorită lor există această poveste. De asemenea, editoarei mele, Joan Slattery.

Pentru Eileen,
copila mea stea

Şi lui Loren Eiseley,
care ne-a învăţat că
şi atunci când suntem devenim

Nu pot să-l uit nici pe Sonny Liston

Cravata cu arici

Când eram mic, unchiul Pete avea o cravată pe care era desenat un arici. Credeam că era cel mai grozav lucru de pe lume. Unchiul Pete obişnuia să stea răbdător lângă mine, în timp ce-mi treceam degetele pe suprafaţa ei mătăsoasă, aşteptându-mă din moment în moment să fiu înţepat de vreunul dintre ace. Odată m-a lăsat să o port. Am tot încercat să îmi cumpăr şi eu una, dar n-am reuşit.

La doisprezece ani ne-am mutat din Pennsylvania în Arizona. Când unchiul Pete a venit să-şi ia rămas-bun, purta cravata. M-am gândit că aşa îmi dădea ocazia să o văd pentru ultima oară şi îi eram recunoscător. La un moment dat, şi-a smuls-o teatral şi mi-a petrecut-o pe după gât.

— E a ta, mi-a spus. Cadou de plecare.

Mi-a plăcut aşa de mult cravata aceea cu arici, încât am hotărât să îmi fac o colecţie. La doi ani după ce ne-am stabilit în Arizona, colecţia mea număra tot o cravată. Unde să găseşti o cravată cu arici în orăşelul Mica, din Arizona – sau oriunde altundeva, ca s-o spunem pe-a dreaptă?

Când am împlinit paisprezece ani, am citit despre mine în ziarul local. Secţiunea dedicată familiei avea o rubrică permanentă cu aniversările copiilor, iar mama le-a trimis ceva despre mine. Notiţa se încheia aşa: „Pasiunea lui Leo Burlock este colecţionarea de cravate cu arici.”

După câteva zile, întorcându-mă de la şcoală, am găsit o pungă de plastic pe pragul casei. Înăuntru era ceva frumos împachetat, legat cu o panglică galbenă. Părea un cadou. Pe etichetă scria „La mulţi ani!”. L-am deschis. Era o

cravată cu arici. Doi arici aruncau la ţintă cu ghimpii, în timp ce un al treilea se scobea în dinţi.

Am cercetat cutia, eticheta, hârtia. N-am găsit niciunde numele celui care mi-l trimisese. Mi-am întrebat părinţii. Mi-am întrebat prietenii. L-am sunat pe unchiul Pete. Nimeni nu ştia nimic.

Atunci am ajuns la concluzia că aveam de-a face cu un mister. Nu mi-a trecut prin minte că eram urmărit. Că toţi eram urmăriţi.

1

— Ai văzut-o?

Aşa m-a întâmpinat Kevin în prima zi dintr-a unsprezecea. Aşteptam să sune clopoţelul.

— Pe cine să văd?

— He, he!

Şi-a lungit gâtul, scrutând mulţimea. Văzuse ceva neobişnuit, i se citea pe chip.

— O să ştii, zâmbi el misterios, fără să îşi ia ochii de la gloată.

Eram sute, roind, strigându-ne, arătând spre feţele bronzate pe care nu le văzusem din iunie. Nu era moment în care să fim mai interesaţi unul de altul decât în acele cincisprezece minute dinaintea primului clopoţel din întâia zi de şcoală.

— Cine? l-am înghiontit.

Clopoţelul a sunat. Ne-am bulucit înăuntru.

În clasă am auzit o voce şoptită din spatele meu întrebând, în timp ce rosteam jurământul:

— Ai văzut-o?

Am auzit pe coridoare. Am auzit la engleză şi la

geometrie:

— Ai văzut-o?

Cine putea să fie? O elevă nouă? Vreo blondă splendidă din California? Sau din Est, de unde veniseră mulţi dintre noi? Sau vreo prefacere de vară, cineva care pleacă în iunie arătând ca o fetiţă şi se întoarce în septembrie cu trup de femeie, un miracol de zece săptămâni?

În laboratorul de geografie am auzit un nume: Copila-Stea. M-am întors spre elevul mai mare, care stătea pleoştit în spatele meu.

— Copila-Stea? am exclamat. Ce fel de nume-i ăsta?

— Ăsta e. Copila-Stea Caraway. Aşa a spus în clasă.

— Copila-Stea?

— Mda.

Apoi am văzut-o. În pauza de prânz. Purta o rochie alburie, atât de lungă că îi ascundea pantofii. Cu volănaşe la gât şi la mâneci, arăta de parcă ar fi fost rochia de mireasă a străbunicii ei. Părul de culoarea nisipului îi ajungea până la umeri. Ducea ceva în spate şi nu era un ghiozdan.

Întâi am crezut că e o chitară în miniatură. Mai târziu am aflat că era o ukulele[1].

Nu îşi luase tavă pentru mâncare. Avea în schimb o geantă mare de pânză, pe care era pictată o floarea-soarelui în mărime naturală. Toată sala de mese amuţise la trecerea ei. S-a oprit la o masă goală, şi-a pus geanta jos, şi-a agăţat instrumentul de scaun şi s-a aşezat. A scos un sandvici din geantă şi a început să mănânce.

Jumătate de încăpere încă se holba, cealaltă începuse să şuşotească.

Kevin rânjea.

— Ce ţi-am zis?

Am aprobat din cap.

— E în a zecea, mi-a spus. Am auzit că a făcut şcoala

[1] Chitară havaiană (n. red.).

acasă până acum.

— Poate asta e explicaţia, i-am răspuns.

Era cu spatele la noi, aşa că nu i-am putut vedea chipul. Nu era nimeni cu ea la masă, dar la mesele din jur copiii se înghesuiau câte doi pe un scaun. Nu părea să observe. Părea izolată într-o mare de chipuri care se holbau şi şuşoteau.

Kevin era din nou cu gura până la urechi.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Am rânjit şi eu. Am dat din cap.

— *Scaunul încins.*

Scaunul încins era emisiunea şcolii noastre. Noi îi pusesem bazele anul trecut. Eu eram regizor şi producător, Kevin era gazda din faţa camerelor. În fiecare lună intervieva un elev. Până acum, cei mai mulţi fuseseră genul de elevi cu rezultate deosebite, sportivi, cetăţeni model. Importanţi în înţelesul obişnuit al cuvântului, dar nu foarte interesanţi.

Deodată am văzut o ezitare în privirea lui Kevin. Fata luase instrumentul. Încercase nişte acorduri. Iar acum cânta de-a binelea! Îşi legăna capul şi umerii cântând: „Privesc pe deasupra trifoiului cu patru foi ce adineaori mi-a scăpat privirii.” În jur, o tăcere mormântală. Apoi s-a auzit cum o singură persoană bate din palme. M-am uitat într-acolo. Era casieriţa de la bufet.

Acum fata era în picioare, îşi luă geanta pe umăr şi începu să păşească printre mese, mângâind corzile, cântând, mergând ţanţoşă şi apoi învârtindu-se. Capetele s-au întors, privirile au urmat-o, lumea era cu gura căscată. Să nu-ţi crezi ochilor. Când a trecut pe la masa noastră, am reuşit să îi văd chipul. Nu era superbă, nici urâtă.

O dungă pistruiată îi brăzda nasul. Arăta ca o sută de alte fete din şcoală, cu excepţia a două lucruri. Nu era deloc machiată, iar ochii ei erau cei mai mari pe care îi văzusem vreodată, ochi de căprioară surprinsă de farurile maşinii. S-

a răsucit când a trecut pe lângă noi, rochia ei înfoiată mi-a atins pantalonul, apoi a ieşit afară din sala de mese.

Dintre mese s-au auzit trei bătăi încete din palme. Cineva a fluierat. Cineva a chiuit.

Eu şi Kevin ne-am uitat uluiţi unul la altul.

Kevin a schiţat o intrare în aer, şi amândoi ne-am imaginat deja covorul roşu.

— *Scaunul încins!* Atracţia principală – Copila-Stea.

Am plesnit masa.

— Da!

Am bătut palma.

2

A doua zi când am ajuns la şcoală, Hillari Kimble făcea vâlvă la intrare.

— Nu-i reală, zicea ea batjocoritoare. E o actriţă, e o escrocherie.

— Cine încearcă să ne tragă pe sfoară? a strigat cineva.

— Administraţia, directorul. Cine altcineva? Cui îi pasă?

Hillari a clătinat din cap dezaprobator la absurditatea întrebării.

O mână a fulgerat în aer:

— De ce?

— Atmosfera din şcoală, s-a răstit ea. Au impresia că locul ăsta a fost prea anost anul trecut. Cred că dacă infiltrează o nebună printre elevi…

— Aşa cum îi infiltrează pe ăia de la antidrog în şcoli! a strigat altcineva.

Hillari i-a aruncat o căutătură cruntă vorbitorului, apoi a continuat:

— …o nebună care să mişte lucrurile pe aici, poate vor

mai da elevii pe la câte un meci sau se vor înscrie în câte un club.

— În loc să se pipăie prin bibliotecă! a ciripit o altă voce.

Toată lumea a izbucnit în râs, apoi a sunat clopoţelul şi am intrat.

Teoria lui Hillari Kimble s-a răspândit repede prin şcoală şi a fost prompt acceptată.

— Crezi că Hillari are dreptate? m-a întrebat Kevin. Copila-Stea o fi vreo infiltrată?

Am chicotit.

— Tu te auzi ce vorbeşti?

Şi-a desfăcut braţele.

— Ce?

— Ăsta e liceul din Mica, i-am reamintit. Nu o operaţiune CIA.

— Poate n-o fi, dar sper că Hillari are dreptate, mi-a răspuns el.

— De ce a-i spera aşa ceva? Dacă nu e o elevă adevărată, nu putem să o chemăm la *Scaunul încins.*

Kevin a dat din cap şi a zâmbit larg.

— Ca de obicei, Domnule Regizor, nu vezi imaginea de ansamblu. Am putea folosi emisiunea să o demascăm. Înţelegi?

A schiţat iar intrarea în aer:

— Scaunul încins descoperă farsa din liceu!

M-am holbat la el.

— Tu chiar *vrei* să fie o impostoare?

Şi-a întins iar zâmbetul de la o ureche la alta.

— Evident. Popularitatea noastră o să crească până la cer!

Trebuie să recunosc – cu cât o vedeam mai mult, cu atât îmi era mai uşor să cred că e o impostoare, o glumă, orice, dar nu o persoană adevărată. A doua zi purta o pereche de pantaloni de un roşu-aprins, scurţi şi largi, cu platcă şi

bretele – o salopetă. Părul ei nisipiu era strâns în două cozi împletite şi legate cu panglici tot roşii. Obrajii şi-i îmbujorase cu ruj, de păreau două mere, iar pe faţă îşi făcuse pistrui supradimensionaţi. Arăta ca Heidi sau Bo Peep.

La prânz era tot singură, la aceeaşi masă. Când a terminat de mâncat şi-a luat chitara, cum făcuse şi în urmă cu o zi. Dar de data asta nu a început să cânte. S-a ridicat şi s-a plimbat printre mese. S-a uitat la noi. La un chip, apoi la altul, şi la altul… Privirea aceea îndrăzneaţă, privirea „mă uit la tine”, pe care oamenii nu prea o au, şi cu atât mai puţin cei pe care nu-i cunoşti. Părea să caute pe cineva şi toată lumea din sala de mese începuse să se simtă stânjenită.

Pe când se apropia de masa noastră, mi-a trecut prin cap: „Dacă mă caută pe mine?” Gândul m-a înfricoşat. M-am întors. M-am uitat spre Kevin. L-am privit cum zâmbea prosteşte în sus spre ea. I-a făcut cu mâna din vârful degetelor şi a şoptit „Salut, Copilă Stea”. Nu am auzit niciun răspuns. Simţeam acut trecerea ei pe lângă scaunul meu.

S-a oprit două scaune mai încolo. Îi zâmbea unui elev rotofei din anul terminal pe care-l chema Alan Ferko. În sala de mese nu se auzea nici musca. A început să mângâie corzile instrumentului. Şi să cânte. Era *La mulţi ani.* Când a ajuns la partea cu numele nu a cântat doar numele de botez, ci tot numele:

— La mulţi ani, dragă Alan Fer-kooooo!

Alan Ferko s-a înroşit ca panglicile de la cozile împletite ale lui Bo Peep. A urmat o rafală de fluierături şi chiuieli, mai mult pentru Alan Ferko decât pentru ea. În timp ce Copila-Stea se îndepărta în pas de marş, am văzut-o pe Hillari Kimble ridicându-se de pe scaun, gesticulând, spunând ceva ce nu am reuşit să aud.

— Numai un lucru îţi zic, mi-a spus Kevin pe când ne alăturam mulţimii din hol, ar fi bine să nu fie reală.

L-am întrebat ce înseamnă asta.

— Înseamnă că dacă e reală are o mare problemă. Cât timp crezi că poate rezista aici cineva care e cu adevărat aşa?

Bună întrebare.

Liceul din regiunea Mica – LRM – nu era chiar un cuib de nonconformism. Bineînţeles, mai erau individualişti pe ici, pe colo, dar erau nişte limite bine definite pe care nu le depăşea nimeni – toţi purtam aceleaşi haine, vorbeam la fel, mâneam aceeaşi mâncare, ascultam aceeaşi muzică. Chiar şi tocilarii şi tăntălăii noştri aveau amprenta LRM. Dacă se întâmpla să o luăm pe alte căi, ne întorceam iute la forma iniţială, ca o bandă de cauciuc.

Kevin avea dreptate. Era de neconceput să supravieţuiască printre noi cineva precum Copila-Stea – sau cel puţin să supravieţuiască neschimbată. Însă era evident că Hillari Kimble avea pe jumătate dreptate: fata asta care îşi spunea Copila-Stea putea sau nu să fie o intrusă, dar orice ar fi fost, sigur nu era reală.

Nu putea să fie.

De mai multe ori în acele prime săptămâni ale lui septembrie, a apărut îmbrăcată în câte ceva extravagant. O rochie scurtă din anii 1920. O rochie amerindiană de piele. Un chimono. Într-o zi a venit îmbrăcată într-o fustă mini de blugi cu ciorapi verzi, iar pe un picior avea o paradă de ace de siguranţă în formă de buburuze şi fluturaşi. „Obişnuit” pentru ea erau rochiile şi fustele lungi, victoriene, până în pământ.

O dată la câteva zile cânta altcuiva o serenadă cu „La mulţi ani”. Eram fericit că ziua mea era vara.

Pe hol saluta elevi pe care nu-i cunoştea. Celor din anul terminal nu le venea să creadă. Nu mai văzuseră niciodată pe cineva dintr-a zecea aşa de îndrăzneţ.

În clasă era mereu cu mâna în aer, punând întrebări, deşi întrebarea nu avea de obicei nimic de-a face cu subiectul care se discuta. Într-o zi a întrebat despre troli la ora de istorie a Statelor Unite.

A compus un cântec despre triunghiurile isoscele. L-a cântat în ora de geometrie plană. Se numea *Oi avea eu trei laturi, dar numai două sunt egale.*

S-a înscris la echipa de atletism a şcolii. Întrecerile se ţineau pe terenul de golf al clubului din Mica. Steagurile roşii arătau alergătorilor drumul. La prima întrecere la care a participat, în mijlocul cursei a luat-o spre stânga când toată lumea a luat-o spre dreapta. Au aşteptat-o la linia de sosire. Nu a mai apărut. A fost dată afară.

Într-una din zile o fată a ţipat pe hol. Văzuse o feţişoară maro ieşind din geanta cu floarea-soarelui a Copilei-Stea. Era animalul ei de companie, un şobolan. Îl aducea în fiecare zi la şcoală în geantă.

Într-o dimineaţă a căzut o ploaie neobişnuită. Chiar în timpul orei de sport. Profesorul a trimis pe toată lumea înăuntru. În drum spre următoarea oră s-au uitat pe geam. Copila-Stea era tot afară. În ploaie. Dansând.

Voiam să o definim, să o caracterizăm în câteva cuvinte, aşa cum făceam unul cu celălalt, dar nu puteam trece de „bizară”, „ciudată” şi „caraghioasă”. Felul ei de a fi ne dădea peste cap. Un singur cuvânt părea să planeze pe cerul senin de deasupra şcoli:

CUM?

Tot ce făcea părea să întărească vorbele lui Hillari Kimble: Nu-i reală… Nu-i reală…

Şi în fiecare noapte în pat mă gândeam la ea pe când răsărea luna la fereastră. Puteam să cobor storul, să fie mai întunecat, să-mi fie mai uşor să adorm, dar nu o făceam niciodată. În acea oră luminată de lună căpătăm un

sentiment al diferenţei dintre lucruri. Îmi plăcea senzaţia care mi-o dădea lumina aceasta, de parcă nu ar fi fost opusul zilei, ci partea ei ascunsă, partea intimă a zilei, când fantasticul se scurgea pe cearşaful meu imaculat precum o pisică neagră venită din deşert.

În timpul unui astfel de moment selenar mi-am dat seama că Hillari Kimble greşea. Copila-Stea era reală.

3

Eu şi Kevin ne certam în fiecare zi.

Ca producător, îndeletnicirea mea principală era să recrutez oameni pentru *Scaunul încins.* După ce primeam acordul cuiva, Kevin începea să se documenteze în legătură cu persoana, să-şi pregătească întrebările.

În fiecare zi mă întreba:

— Ai înscris-o?

În fiecare zi îi spuneam că nu. Devenise frustrat.

— Cum adică nu? Nu *vrei* să o înscrii?

I-am răspuns că nu sunt sigur. A făcut ochii mari.

— Nu eşti sigur? Cum poţi să nu fii sigur? Am bătut palma în sala de mese de săptămâni întregi. Chiar ne-am gândit la o miniserie cu ea. Ăsta trebuie să fie cel mai tare episod din *Scaunul încins.*

Am ridicat din umeri.

— Asta a fost atunci. Acum nu mai sunt sigur. S-a uitat la mine de parcă aveam trei urechi.

— În legătură cu ce nu eşti sigur?

Am ridicat din umeri.

— Bine. O s-o înscriu eu, a spus, şi mi-a întors spatele gata să plece.

— Atunci va trebui să îţi cauţi alt regizor.

S-a oprit. Aproape că vedeam fum ieşind din umerii lui. S-a răsucit şi mi-a aruncat:

— Leo, câteodată eşti un adevărat nemernic.

Apoi a plecat.

Era neplăcut. Kevin Quinlan şi cu mine eram de acord în toate. Eram prieteni de când sosisem în Arizona în aceeaşi săptămână, acum patru ani. Cactusul ţepos în formă de pară ni se părea la amândoi că seamănă cu o paletă de ping-pong cu mustăţi. Iar cactuşii saguaro arătau ca nişte labe de dinozaur. Eram morţi după crema de căpşuni şi banane cu lapte. Amândoi voiam să facem carieră în televiziune. Kevin zicea mereu că vrea să devină moderator la talk-show-uri vulgare, şi nu glumea. Eu voiam să fiu prezentator la rubrica de ştiri sau de sport. Am gândit *Scaunul încins* împreună şi am convins liceul să ne lase să îl punem în aplicare. A fost un succes imediat. În scurt timp a devenit cea mai cunoscută chestie din şcoală.

Atunci de ce mă împotriveam?

N-aveam nici cea mai mică idee. Erau nişte sentimente vagi, şi dintre ele singurul pe care puteam să-l identific era un avertisment: Las-o în pace!

Între timp „Ipoteza lui Hillari” (aşa îi spunea Kevin) dăduse naştere altor teorii.

Încerca să se facă remarcată de cineva din industria filmului.

Se droga.

Era un exemplu de persoană care făcuse şcoală acasă şi o luase razna.

Era o extraterestră.

Şobolanul pe care îl adusese la şcoală era doar vârful aisbergului. Avea sute acasă, unii mari cât o pisică.

Trăia într-un oraş părăsit în deşert.

Trăia într-un autobus.

Părinţii ei erau acrobaţi la circ.

Părinţii ei erau vrăjitori.

Părinţii ei erau două legume într-un spital din Yuma, căror nu le mai funcţiona creierul.

O priveam cum se aşeza în clasă şi scotea din geanta de pânză o faţă de masă albastră cu volănaşe galbene pe care o întindea peste trei laturi ale băncii. O vedeam cum aranjează o vază de vreo două palme şi în ea o margaretă albă cu galben. Le întindea şi le aduna la fiecare oră, de şase ori pe zi. Margareta era proaspătă numai luni dimineaţa, la ultima oră petalele începeau să se ofilească. Până miercuri petalele cădeau şi tulpina se veştejea. Vineri floarea atârna peste marginea vazei fără apă, capul ei ca un ciot mort împrăştia praf galben în şanţul pentru creioane.

Ne alăturam ei în timp ce ne cânta *La mulţi ani* în sala de mese. O auzeam salutându-ne pe coridoare şi în clase şi ne întrebam de unde ştie cum ne cheamă şi când ne-am născut.

Ochii ei „ca surprinşi de faruri” îi dădeau o expresie de uluire permanentă, iar noi ne trezeam uitându-ne înapoi peste umăr şi întrebându-ne ce ratasem.

Râdea când nu se spunea nicio glumă. Dansa fără muzică.

Nu avea prieteni şi totuşi era cea mai prietenoasă persoană din şcoală.

În răspunsurile ei la clasă vorbea deseori despre cai de mare şi stele, dar nu ştia ce e o minge de fotbal.

Zicea că nu are televizor acasă.

Scăpa înţelegerii noastre. Era prezentul. Era viitorul. Era mirosul abia perceptibil al unei flori de cactus, umbra vremelnică a unei bufniţe spiriduş. Nu ştiam cum s-o înţelegem. În mintea noastră încercam să o ţintuim de tabla de plută ca pe un fluture, dar acul trecea direct prin ea şi era liberă să zboare mai departe.

*

Kevin nu era singurul. Şi alţii mă băteau la cap:

— Adu-o la *Scaunul încins!*

Am minţit. Am spus că e numai în clasa a zecea şi ar trebui să fii cel puţin într-a unsprezecea ca să apară la *Scaunul încins.*

Între timp mă ţineam la distanţă. O priveam de parcă ar fi fost o pasăre într-o colivie. Într-o zi am luat-o după colţ şi iat-o, venea drept spre mine, cu fusta lungă foşnindu-i, se uita direct la mine, împresurându-mă cu ochii aceia. M-am întors şi am luat-o la goană în direcţia opusă. Când m-am aşezat în bancă la ora următoare, mă simţeam încălzit, tulburat. Mă întrebam dacă nesăbuinţa mea era vizibilă. Deveneam oare caraghios? Sentimentul pe care îl avusesem când am văzut-o semăna foarte tare cu panica.

Apoi, într-o zi după şcoală, am urmărit-o. Am rămas la o distanţă care părea sigură. Cum se ştia că nu ia niciodată autobusul, mă aşteptam ca plimbarea să fie scurtă. Nu a fost aşa. Am străbătut toată Mica, trecând pe lângă sute de curţi fără iarbă, dar pline de pietre şi cactuşi, prin centrul comercial neorenascentist, pe lângă fabrica de electronică, în jurul căreia se construise oraşul cu doar cincisprezece ani în urmă.

La un moment dat, a scos o bucată de hârtie din geantă. A cercetat-o cu atenţie. Părea că se uită după numerele caselor în timp ce înainta.

Brusc, a urcat pe trotuarul din faţa unei case, s-a îndreptat spre uşa de la intrare şi a lăsat ceva în poştă.

Am aşteptat să plece. M-am uitat în jur – nu era nimeni pe stradă. M-am dus la cutia poştală şi am scos o felicitare făcută de mână. Fiecare literă lunguiaţă era de altă culoare. Scria: FELICITĂRI! Nu era semnată.

Am reluat urmărirea. Maşini intrau pe aleile din faţa caselor. Se făcuse vremea cinei. Părinţii mei erau probabil îngrijoraţi.

A scos şobolanul din geantă şi l-a aşezat pe umăr. De acolo, rozătorul se uita înapoi, îi vedeam faţa triunghiulară spionând din părul ei de culoarea nisipului. Nu-i puteam zări ochii negri de mărgea, dar am bănuit că mă privea. Îmi imaginam că îi spune ce vede. Am mărit distanţa dintre noi.

Umbre străbăteau strada.

Am trecut pe lângă spălătoria de maşini şi magazinul de biciclete. Am trecut de terenul de golf, cea mai mare întindere de verdeaţă din zonă, până la terenul din oraşul următor. Am trecut de semnul cu „Bine aţi venit în Mica”. Ne îndreptam spre Nord. Noi şi autostrada, cu deşertul şi soarele revărsându-se din spatele munţilor Maricopa. Îmi doream să fi avut ochelarii de soare la mine.

După o vreme, a lăsat autostrada. Am ezitat, dar am continuat urmărirea. Se îndrepta direct spre soarele care apunea, semănând cu o portocală cocoţată pe creasta munţilor. Pentru o secundă, munţii au avut aceeaşi culoare de lavandă ca fusta ei plină de nisip. Cu fiecare pas, creştea tăcerea, ca şi senzaţia mea că se ştia – se ştiuse de la început – urmărită. Chiar mai mult, că mă călăuzea. Nu s-a uitat niciun moment înapoi.

A început să cânte la ukulele. Apoi i-am auzit şi glasul. Nu mai vedeam şobolanul. Mi-am imaginat că aţipise la adăpostul părului ei. Mi-am imaginat că o acompaniază. Soarele s-a lăsat după munţi.

Unde mergea?

În asfinţitul crescând, cactuşii saguaro aruncau umbre nesfârşite pe solul pietros. Am simţit aerul răcoros pe faţă. Deşertul mirosea a mere. Am auzit ceva – un coiot? M-am gândit la şerpi cu clopoţei şi scorpioni.

M-am oprit. Am privit-o cum se îndepărtează. Mi-am înăbuşit impulsul de a o striga, de a o avertiza… de ce anume?

M-am întors şi am luat-o la pas, apoi am pornit-o în goană spre autostradă.

4

Hillari Kimble era cunoscută în liceul din Mica pentru trei lucruri: gura ei, Farsa şi Wayne Parr.

Gura ei era bine cunoscută, cel mai adesea pentru văicăreli.

Episodul care a devenit cunoscut sub numele de Farsa lui Hillari a avut loc în al doilea an de liceu, când a încercat să intre în clubul de majorete. Chipul, părul şi silueta ei erau potrivite şi, în mod evident, avea o gură destul de mare. A fost acceptată imediat. Apoi a uluit pe toată lumea refuzând. Voia să demonstreze că poate, asta a fost replica ei. Spunea că nu a avut deloc intenţia să urle şi să ţopăie în faţa tribunelor goale (cam aşa erau de obicei). Şi oricum ei nu-i plăceau sporturile.

Wayne Parr era prietenul ei. Din punctul de vedere al vocii era opusul ei: de abia îşi deschidea gura. Nici nu era nevoie. Trebuia doar să fie prezent. Asta era menirea lui: să-şi facă apariţia. După standardele fetelor, dar şi ale băieţilor, Wayne Parr era superb.

Dar era mai mult – şi mai puţin – de atât.

Dacă luăm în considerare succesele lui, Wayne Parr părea să fie un nimeni. Nu practica niciun sport, nu era membru în nicio organizaţie, nu câştigase niciun premiu, nu luase nicio notă de zece. Nu fusese ales niciunde, nu primea apreciere pentru nimic – şi totuşi era împărat al defilării noastre zilnice.

Nu ne trezeam dimineaţa întrebându-ne „Cu ce o să se îmbrace Wayne Parr azi?” sau „Cum se va comporta Wayne Parr azi?”, cel puţin nu în mod conştient. Dar la un anumit nivel, unul imperceptibil, despre asta era vorba. Wayne Parr nu mergea la meciuri de fotbal şi de baschet, aşa cum, de altfel, nu mergeam nici noi. Wayne Parr nu punea întrebări la ore şi nici nu se entuziasma de profesori sau de vreo

adunare care susţinea cine ştie ce cauză. Lui Wayne Parr nu-i păsa. Nici nouă.

Ne crease Parr sau era doar imaginea noastră în oglindă? Nu ştiam. Însă de un lucru eram sigur, dacă dezlipeai straturile ideii de elev, unul câte unul, miezul nu ar fi fost spiritul şcolii, ci Wayne Parr. Astfel că în a zecea l-am înscris pe Parr la *Scaunul încins.* Kevin a fost surprins.

— De ce el? Ce merite are?

Ce puteam să-i spun? Că Parr era un subiect interesant *tocmai* pentru că nu făcuse nimic, *tocmai* pentru că se pricepea formidabil de bine la a nu face nimic? Aveam doar o vagă intuiţie, pe care nu o puteam articula. Am ridicat din umeri.

Momentul-cheie al acelei ediţii din *Scaunul încins* a fost întrebarea lui Kevin despre modelul în viaţă al lui Parr. Era una dintre întrebările lui standard.

Parr a răspuns: „GQ."

Eu, din camera de sunet, am crezut că n-aud bine. Era vreo problemă cu sunetul?

Kevin a repetat prostit: „GQ?"

— Gentleman's Quarterly? Revista?

Parr nu s-a uitat la Kevin. A privit direct spre cameră. A încuviinţat foarte satisfăcut. A continuat spunând că vrea să devină model, iar ţelul lui este să apară pe coperta „GQ". Şi a pozat pentru cameră chiar în acel moment – mina aceea dispreţuitoare de model i-a reuşit la fix deodată mi-a picat fisa: conturul maxilarului încadrat în colţul unei coperte, obrajii netezi, părul şi dinţii perfecţi.

Aşa cum am spus, toate astea au avut loc spre sfârşitul celui de-al doilea an de liceu. Am crezut atunci că Wayne Parr va fi mereu împăratul nostru. Cum puteam să îmi închipui că locul îi va fi curând contestat de o elevă instruită acasă, cu nasul brăzdat de pistrui?

5

Kevin m-a sunat într-o vineri seară. Era la un meci de fotbal.

— Repede! Grăbeşte-te! Lasă tot ce faci! Acum!

Era unul dintre puţinii care mergeau la meciuri. Şcoala ameninţa mereu că le va anula din cauza numărului mic de spectatori. Spuneau că biletele cumpărate abia acopereau factura pentru iluminarea terenului.

Urla la telefon. Am sărit în furgonetă şi am gonit spre stadion.

Am sărit din maşină. Kevin era la poartă, făcându-mi cu mâna:

— Grăbeşte-te!

Am aruncat cei doi dolari pentru bilet la geamul ghişeului şi am alergat să ajungem la teren.

— Vezi mai bine de aici, mi-a spus, trăgându-mă în tribune.

Era pauză. Galeria era pe teren, toţi paisprezece. Printre studenţi, i se spunea „Cea mai mică galerie din lume”. Nu erau destui să formeze litere – cu excepţia lui i mare –, aşa că nu aveau multă activitate în pauze. Mai mult stăteau. Pe două rânduri de şapte, plus elevul care-i conducea. Fără majorete. Fără purtători de flamuri. Fără fete cu steaguri.

Seara asta era o excepţie. În seara asta Copila-Stea Caraway era pe teren cu ei. În timp ce cântau ţintuiţi în locul unde stăteau, ea umbla de ici-colo în pas de marş, în picioarele goale pe iarbă, cu rochia ei lungă de culoarea lămâii. Se plimba de la o poartă la alta. Se învârtea ca o vijelie. Mărşăluia ţeapănă ca un soldat de lemn. Sufla într-un flaut imaginar. Sărea în aer pocnindu-şi călcâiele. Majoretele de pe margine erau cu gura căscată. Câţiva oameni din tribune au fluierat. Restul – de abia depăşeau numărul celor din galerie – aveau expresia *Ce mai e şi*

asta?

Galeria a terminat de cântat şi a ieşit din teren. Copila-Stea a rămas. Se învârtea spre linia de 40 de metri când s-au întors jucătorii. Au făcut o încălzire scurtă. Ea li s-a alăturat: sărind şi dând lovituri în aer. Echipele s-au aliniat pentru lovitura de început a celei de-a doua reprize. Mingea fusese cocoţată pe suport. Ea era încă pe teren. Arbitrul a fluierat, a arătat către ea. Şi-a fluturat mâna, făcându-i semn să plece. Însă ea a ţâşnit spre minge. A smuls-o din suport şi a început să danseze cu ea, învârtindu-se şi strângând-o la piept şi ridicând-o în aer. Jucătorii s-au uitat la antrenori. Antrenorii s-au uitat la arbitri. Arbitrii au fluierat. S-au îndreptat spre ea. Singurul ofiţer de poliţie de serviciu s-a îndreptat spre teren. Ea a lovit mingea, care a trecut de banca echipei oaspete şi a fugit de pe teren şi de pe stadion.

Toată lumea ovaţiona: spectatorii, majoretele, galeria, jucătorii, arbitrii, părinţii care se ocupau de standul cu hot-dog, poliţistul, eu. Am fluierat şi am tropăit în tribunele de aluminiu. Majoretele au privit în sus, plăcut surprinse. Era prima dată când auzeau ceva din tribune. Au făcut roata, sărituri şi chiar o piramidă pe trei rânduri. Vechii locuitori – pe cât de vechi puteau fi locuitorii într-un oraş aşa de nou ca Mica – au spus că nu mai auziseră aşa larmă.

*

La următorul meci au venit mai mult de o mie de oameni. Toată lumea, în afară de Wayne Parr şi Hillary Kimble. Era coadă la ghişeul de bilete. Standul cu gustări a terminat tot stocul de hot-dog. A fost chemat şi un al doilea ofiţer de poliţie. Majoretele îşi trăiau momentul de glorie. Urlau spre tribune:

— Vrem un E!

Tribunele urlau drept răspuns:

— EEEEE! (Eram Electronii, în onoarea moştenirii electronice a oraşului.)

Majoretele şi-au făcut tot programul înainte de primul sfert. Galeria era zgomotoasă şi exaltată. Echipa chiar a marcat. În tribune, privirile se tot îndreptau spre capătul terenului, spre intrare, spre întunericul luminat de felinare din afara stadionului. Aşteptarea s-a înteţit spre sfârşitul primei reprize. Galeria a mărşăluit însufleţită pe teren. Chiar şi ei se uitau în jur.

Muzicienii şi-au făcut programul. Au format chiar un mic cerc asimetric. Păreau să zăbovească pe teren, lungindu-şi acordurile, aşteptând. În sfârşit, fără tragere de inimă au păşit spre tuşă. Jucătorii au revenit. Au tot aruncat priviri în jur, în timp ce îşi făceau încălzirea. Când arbitrul a ridicat mâna şi a fluierat pentru începerea celei de-a doua reprize, dezamăgirea a cuprins stadionul. Majoretele s-au pleoştit.

Ea nu mai venea.

*

Lunea următoare, în sala de mese, am avut parte de un şoc. Frumoasa platinată Mallory Stiliwell, căpitanul majoretelor, era la masă cu Copila-Stea. Au stat împreună, au mâncat, au vorbit, s-au plimbat. La a şasea oră toată şcoala ştia: Copila-Stea fusese invitată să devină majoretă şi acceptase.

Cred că şi locuitorii din Phoenix au auzit rumoarea noastră. Va purta aceeaşi fustă şi acelaşi pulover? Va scanda ovaţiile obişnuite? Toate majoretele o doreau sau a fost doar ideea căpitanului? Oare celelalte erau geloase?

Repetiţiile majoretelor au atras mulţimi de curioşi. Cel puţin o sută dintre noi au stat în parcare în ziua aceea, uitându-ne cum învăţa exerciţiile, privind-o cum sărea îmbrăcată în rochia ei lungă până în pământ.

A exersat două săptămâni. La jumătatea celei de-a doua

purta uniforma: jerseul alb cu guler în V şi cu aplicaţii verzi, fusta albă cu verde, scurtă şi plisată. Arăta la fel ca restul.

Totuşi, pentru noi nu era o adevărată majoretă, ci Copila-Stea costumată în majoretă. A continuat să mângâie corzile de la ukulele şi să le cânte *La mulţi ani* celorlalţi. A purtat şi mai departe fuste lungi în zilele în care nu era meci, a transformat şi mai departe banca în care stătea într-un colţişor de acasă. De Halloween fiecare elev din clasa ei a găsit pe bancă o bomboană în formă de dovleac. Nu a fost nevoie să întrebe nimeni de la cine sunt. Atunci deja ne hotărâsem că ne place să o avem în preajmă. Ne-am trezit dorindu-ne să mergem la şcoală nerăbdători să vedem ce poznă bizară va mai face. Ne dădea subiecte de conversaţie. Era interesantă.

În acelaşi timp păstram distanţa. Pentru că era diferită. *Diferită.* Nu aveam cu cine să o comparăm, nu găseam pe nimeni să-i semene. Era ca un teritoriu necunoscut. Periculos. Ne era teamă să ne apropiem prea tare.

De asemenea, aşteptam cu toţii să vedem cum se va termina un eveniment care se întrevedea tot mai clar cu fiecare zi. Aniversarea lui Hillari Kimble.

6

Chiar ea a aranjat lucrurile cu o zi înainte. La mijlocul pauzei de prânz, s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre Copila-Stea. Jumătate de minut a stat pur şi simplu în spatele scaunului fetei. S-a lăsat liniştea, se auzea doar zăngănitul vaselor la bucătărie. Doar Copila-Stea mai mesteca. Hillari s-a mişcat într-o parte.

— Eu sunt Hillari Kimble.

Copila-Stea a ridicat privirea. A zâmbit şi a spus:

— Ştiu.
— Mâine e ziua mea.
— Ştiu.
Hillari a făcut o pauză. Ochii i s-au îngustat. A pironit-o cu degetul.
— Să nu cumva să încerci să îmi cânţi mâine, te avertizez.
Numai cei de la mesele alăturate au auzit răspunsul slab al Copilei-Stea:
— N-o să-ţi cânt.
Hillari a afişat un zâmbet superior, satisfăcut şi s-a îndepărtat.

Din momentul în care am ajuns la şcoală a doua zi, atmosfera era înţepătoare precum ţepii unui cactus. Când a sunat pentru pauza de prânz, am năvălit spre uşi. Am roit în faţa bufetului. Am ales în grabă şi ne-am repezit spre locurile noastre. Nu ne mai mişcasem niciodată aşa de repede şi în aşa o tăcere. Cred că cel mult şopteam. Am stat şi am mâncat. Ne era teamă să ronţăim cartofii, teamă că vom rata ceva.
Hillari a intrat prima. A mărşăluit înăuntru, în fruntea prietenelor ei, ca un general al cuceritorilor. La bufet şi-a trântit mâncarea pe tavă. S-a încruntat la casieriţă. Între timp, prietenele ei au scrutat mulţimea, căutând-o pe Copila-Stea. Hillari s-a zgâit feroce doar la sandviciul ei.
Wayne Parr a intrat şi el şi s-a aşezat la câteva mese distanţă de parcă s-ar fi temut de ea.
În sfârşit, a ajuns şi Copila-Stea. S-a dus direct la bufet, zâmbind fără grijă, ca de obicei. Şi ea, şi Hillari păreau să nu ştie de existenţa celeilalte.
Copila-Stea a mâncat. Hillari a mâncat. Noi priveam. Numai ceasul se mişca.
Cineva din personalul de la bucătărie a scos capul afară pe deasupra bufetului şi a strigat:

— Tăvi!

O voce a urlat drept răspuns:

— Linişte!

Copila-Stea a terminat de mâncat. Ca de obicei, şi-a băgat toate ambalajele goale în punga de hârtie, a dus-o la coşul rezervat doar pentru hârtie de sub fereastra unde se returnau tăvile. S-a întors la loc. Şi-a ridicat instrumentul. Nici n-am mai respirat. Hillari se zgâia mai departe la sandvici.

Copila-Stea a început să mângâie corzile şi să fredoneze. S-a ridicat. S-a plimbat printre mese. Trei sute de perechi de ochi o urmăreau. A ajuns la masa lui Hillari şi a trecut mai departe, direct spre masa la care stăteam eu şi Kevin cu echipa de la *Scaunul încins.* S-a oprit şi a cântat *La mulţi ani.* La sfârşitul cântecului s-a auzit numele lui Hillari, dar, ţinându-şi promisiunea de cu o zi înainte, nu l-a cântat *lui* Hillari, ci mie. A stat lângă umărul meu şi s-a uitat la mine, zâmbind şi cântând, iar eu nu am ştiut dacă trebuie să mă uit în jos la mâinile mele sau în sus la chipul ei, aşa că am făcut un pic din amândouă. Faţa îmi ardea. Când a terminat, elevii au izbucnit în aplauze. Hillari Kimble a tropăit afară din sala de mese. Kevin s-a uitat la ea şi, arătând spre mine, a întrebat ce trebuie să fi gândit toată lumea:

— De ce el?

Copila-Stea a înclinat capul de parcă mă studia. A zâmbit poznaş. M-a tras de lobul urechii şi a spus:

— E drăguţ... şi s-a îndepărtat.

Mă simţeam în nouă feluri deodată, şi toate s-au concentrat în atingerea ei, până când a prins şi Kevin de acelaşi loc.

— Devine din ce în ce mai interesant. Cred că e vremea să-i facem o vizită lui Archie.

7

A.H. (Archibald Hapwood) Brubaker trăia într-o casă de oase. Maxilare, oase ale şoldului, femururi. Erau oase în fiecare cameră, în fiecare dulap, pe veranda din spate. Unii oameni au pisici de piatră pe acoperiş. Archie Brubaker avea pe acoperiş scheletul lui Monroe, siameza lui moartă. Te aşezi în baie şi dai nas în nas cu craniul rânjind al lui Doris, o creodontă preistorică. Deschizi dulapul din bucătărie unde ar trebui să fie untul de arahide şi te trezeşti faţă în faţă cu chipul fosil al unei vulpi dispărute.

Archie nu era morbid, era paleontolog. Oasele proveneau din săpăturile pe care le făcuse de-a lungul şi de-a latul vestului american. Multe îi aparţineau de drept, le găsise în timpul liber. Altele le adunase pentru muzee, dar le dosise în buzunar sau în rucsac.

— Mai bine să stea la mine în frigider decât să dispară în vreun sertar din pivniţa unui muzeu, ar spune el.

Când nu dezgropa oase, Archie Brubaker preda la universităţile din Est. S-a pensionat la şaizeci şi cinci de ani. La şaizeci şi şase, soţia lui, Ada Mae, a murit. La şaizeci şi şapte s-a mutat, împreună cu oasele, în Vest, „să se alăture celorlalte fosile”.

Îşi alesese casa din două motive: apropierea de liceu (voia să fie aproape de copii; nu avea alţii) şi „Señor Saguaro”. Acesta era un cactus gigantic, de vreo nouă metri, care domina magazia de unelte din curtea din spate. Avea două braţe sus pe trunchi. Unul crescuse orizontal, celălalt o cotise în sus, şi părea o mână care făcea semne de adio. Braţul fluturând era verde de la cot în sus, tot restul era cafeniu, mort. Mare parte din pielea groasă de pe trunchi se lăsase şi se mototolise într-o claie deasupra piciorului masiv: Señor Saguaro îţi pierduse pantalonii. Doar coastele, aşchii de grosimea degetului mare, îl mai ţineau

laolaltă.

Bătrânul profesor vorbea deseori cu Señor Saguaro. Şi cu noi. Nu avea dreptul să predea în Arizona, dar asta nu-l oprise. În fiecare sâmbătă dimineaţa, casa lui devenea şcoală. Elevi de clasa a patra, elevi de clasa a douăsprezecea – toţi erau bine-veniţi. Fără lucrări, fără note, fără prezenţă. Doar cea mai extraordinară şcoală de care am avut parte cei mai mulţi. Trecea prin toate subiectele, de la pasta de dinţi la tenie şi, nu ştiu cum, le făcea să se potrivească. Ne numea *Cinstitul ordin al pietrei de os.* Ne dăduse la toţi coliere făcute de el. Pandantivul era un mic os fosilizat atârnat de o fâşie de piele. Cu mulţi ani înainte ceruse primei lui generaţii:

— Spuneţi-mi Archie.

Nu a mai trebuit să o repete niciodată după aceea.

În acea zi, după cină, eu şi Kevin am făcut o plimbare până la Archie. Deşi în mod oficial clasa se întâlnea sâmbătă dimineaţa, copiii erau bine-veniţi oricând.

— Şcoala mea, zicea el, e peste tot şi tot timpul deschisă.

Ca de obicei, l-am găsit pe veranda din spate, citind în balansoar. Veranda, scăldată de auriul roşiatic al apusului, era îndreptată spre munţii Maricopa. Părul lui Archie părea să emane o lumină proprie.

În momentul în care ne-a văzut, şi-a lăsat cartea jos.

— Ah, elevi! Bine aţi venit!

— Archie, am spus noi, şi ne-am întors spre marele cactus, aşa cum trebuiau să facă oaspeţii:

— Señor Saguaro, am salutat.

Ne-am aşezat pe balansoare, veranda era plină de ele.

— Deci, domnilor, despre ce e vorba, afaceri sau plăcere?

— Derută, am început eu. E o fată nouă în şcoală.

— Copila-Stea, a râs.

Kevin a făcut ochii mari.

— O cunoşti?

— S-o cunosc?

Şi-a luat pipa şi a umplut-o cu tutun cu aromă de cireaşă. Întotdeauna făcea aşa când se pregătea de un curs sau o conversaţie lungă.

— Bună întrebare.

Îşi aprinse pipa.

— Să spunem că a fost aici pe verandă de destule ori.

Fum alb ieşi din colţul gurii lui ca nişte semnale de apaş.

— Chiar mă întrebam când o să începeţi să puneţi întrebări.

A chicotit ca pentru sine.

— Derută… bun cuvânt. Chiar că-i diferită, nu-i aşa?

Eu şi Kevin am izbucnit în râs şi am aprobat, în momentul acela mi-am dat seama cât tânjisem după confirmarea lui Archie.

— De parcă ar fi din altă specie, a exclamat Kevin.

Archie şi-a ridicat capul, ca şi cum tocmai auzise glasul unei păsări rare. Ţeava pipei afişa un zâmbet strâmb. O aromă dulce a umplut aerul din jurul balansoarelor noastre. S-a uitat la Kevin.

— Dimpotrivă, e de-a noastră. În mod sigur. Ea e ca noi mai mult decât suntem noi înşine. Ea este, cred, cine suntem noi cu adevărat. Sau am fost.

Archie vorbea aşa în dodii uneori. Nu înţelegeam tot timpul ce vrea să spună, dar urechilor nu le prea păsa. În vreme ce soarele se afunda în spatele munţilor, trimise o ultimă săgeată de lumină către sprâncenele lui Archie, care străluciră metalic.

— Să ştiţi că e instruită acasă. Maică-sa mi-a adus-o. Bănuiesc că voia să ia o pauză de la rolul de profesoară. O zi pe săptămână. Acum patru, cinci – da, acum cinci ani.

— Tu ai creat-o! Kevin arătă spre el.

Archie a zâmbit, a pufăit.

— Nu, a fost creată cu mult timp înainte să intru eu în joc.

— Unii spun că e vreun fel de extraterestră trimisă din

Alfa Centari sau aşa ceva, spuse Kevin.

Chicoti, dar nu foarte convingător. Credea şi el pe jumătate.

Pipa lui Archie se stinsese. O aprinse din nou.

— Este orice altceva în afară de asta. E cea mai adevărată pământeancă.

— Deci nu-i doar un rol? întrebă Kevin.

— Un rol? Nu. Dacă cineva joacă teatru, noi suntem ăia. Este la fel de adevărată ca – s-a uitat în jur, a luat micul craniu triunghiular al lui Barney, o rozătoare din paleocen, de acum şaizeci de milioane de ani, şi l-a ridicat –, la fel de adevărată ca Barney.

Am simţit o împunsătură de mândrie că ajunsesem singur la concluzia asta.

— Dar numele e real, spuse Kevin, întinzându-se spre el.

— Numele, a ridicat Archie din umeri. Fiecare nume e real. Ăsta e felul de-a fi al numelor. Când s-a prezentat aici prima dată îşi spunea Şoricuţa. Apoi Murdărica. Apoi – ce?
— Titirez, cred Acum…

— Copila-Stea.

Cuvântul ieşise şoptit, gâtul îmi era uscat.

Archie s-a uitat la mine.

— Orice îi face plăcere. Poate aşa ar trebui să fie numele, nu? De ce să rămâi doar cu unul întreaga viaţă?

— Şi părinţii ei? a întrebat Kevin.

— Ce-i cu ei?

— Ei ce cred?

Archie a ridicat din umeri.

— Probabil că sunt de acord.

— Cu ce se ocupă? a vrut să ştie Kevin.

— Cu respiratul, mâncatul, tăiatul unghiilor.

Kevin a râs.

— Ştii la ce mă refer. Unde lucrează?

— Până acum câteva luni, doamna Caraway a fost profesoara Copilei-Stea. Am înţeles că face şi costume

pentru filme.

Kevin m-a înghiontit.

— Hainele fanteziste.

— Tatăl ei, Charles, lucrează – ne-a zâmbit – unde altundeva?

— La Micatronic, am spus în cor.

Am spus-o cu surprindere, căci îmi imaginasem ceva mai exotic.

— Şi de unde e? a vrut să ştie Kevin.

O întrebare firească într-un oraş aşa de nou ca Mica. Aproape toată lumea se născuse în altă parte.

Archie a ridicat din sprâncene.

— Bună întrebare.

A tras adânc din pipă.

— Unii spun că din Minnesota, dar în cazul ei…

A dat drumul fumului, şi faţa i-a dispărut într-un nor cenuşiu. Un abur dulce învăluia amurgul: cireşe care se coceau în Maricopa. A şoptit:

— Rara avis.

— Archie, a spus Kevin, să ştii că nu prea are sens ce spui.

Archie s-a amuzat.

— Are vreodată.

Kevin a sărit de pe scaun.

— O vreau pe *Scaunul încins.* Tăntălăul Borlock aici de faţă nu vrea.

Archie m-a studiat prin fum. Am avut impresia că mă aprobă, dar când a vorbit, s-a rezumat să spună:

— Rezolvaţi problema, domnilor.

Am vorbit până s-a lăsat întunericul. I-am spus „adios” lui Señor Saguaro. În timp ce ne pregăteam să plecăm, Archie a zis, şi am simţit că mai mult pentru mine decât pentru Kevin:

— O s-o cunoaşteţi mai degrabă din întrebările voastre decât din răspunsurile ei. Priviţi-o şi tot priviţi-o. Într-o zi,

poate o să recunoaşteţi pe cineva.

8

Schimbarea a început în apropierea Zilei Recunoştinţei. Până la întâi decembrie, Copila-Stea Caraway devenise cea mai populară persoană din şcoală.

Cum se întâmplase una ca asta?

Era faptul că devenise majoretă?

Ultimul sezon de fotbal a fost primul ei sezon ca majoretă. Tribuna centrală era ticsită: elevi, părinţi, absolvenţi. Niciodată nu mai venise atâta lume la un meci, numai ca să vadă o majoretă.

Făcea programul normal. Chiar mai mult. De fapt, nu se oprea niciodată din ovaţionat. În vreme ce celelalte fete mai luau câte o pauză, ea a continuat să ţopăie şi să strige. Umbla peste tot. Locuri care fuseseră mereu ignorate – suporterii din marginea tribunei centrale, spectatorii din spatele porţilor, părinţii de la standul cu gustări – s-au trezit cu o majoretă numai a lor care îi însufleţea.

Alerga pe linia de 45 de metri şi se alătura majoretelor celeilalte echipe. Râdeam privindu-le cum stăteau cu gura căscată. Ovaţiona în faţa băncii jucătorilor şi arbitrul trebuia să o îndepărteze. La pauză, cânta la ukulele împreună cu galeria.

În repriza a doua a devenit acrobată. A făcut roata şi sărituri înapoi. La un moment dat meciul a trebuit întrerupt şi trei arbitri cu tricouri dungate au alergat către unul dintre capetele terenului. Se căţărase pe o poartă, mersese ca pe sârmă până la mijloc şi stătea acolo cu mâinile ridicate de parcă tocmai ar fi marcat cineva. I s-a cerut să se dea jos, în uralele exaltate ale mulţimii şi sub bliţurile aparatelor de

fotografiat.

În timp ce aşteptam să ieşim, nimeni nu a pomenit cât de plictisitor fusese în realitate meciul. Nu-i păsa nimănui că Electronii pierduseră din nou. A doua zi, editorul rubricii de sport din *Mica Times* a numit-o „cea mai bună sportivă de pe teren”. Eram nerăbdători să înceapă sezonul de baschet.

Să fi fost o încercare a lui Hillari Kimble de a se opune succesului nou-venitei?

La câteva zile de la cântecul aniversar, am auzit un strigăt pe coridor:

— NU!

Am alergat într-acolo. O mulţime se adunase pe un palier. Toţi se uitau încordaţi la ceva. Mi-am făcut loc. Hillari Kimble rânjea de pe un palier mai sus. Îl ţinea pe Scorţişoară, şobolanul, de coadă, atârnat cu capul în jos deasupra balustradei. Era un hău între el şi etajul întâi. Copila-Stea stătea pe treptele de dedesubt, uitându-se în sus.

Scena îngheţase. A sunat clopoţelul anunţând începutul orei următoare. Nimeni nu s-a mişcat. Copila-Stea nu a spus nimic, a continuat să se uite în sus. Cele opt degete de la lăbuţele din faţă ale lui Scorţişoară s-au întins. Ochii lui mici, nemişcaţi ieşiseră din orbite, negri ca două cuişoare. A răsunat din nou o voce:

— Hillari, nu!

Brusc, Hillari i-a dat drumul. Cineva a ţipat, dar şobolanul căzuse doar pe podea la picioarele ei. I-a aruncat Copilei-Stea o ultimă privire dezgustată şi s-a îndepărtat.

Să fi fost Dori Dilson?

Dori Dilson era o şatenă din clasa a noua, care scria poezii într-un caiet cu spirală cât ea de mare şi al cărei nume nu îl auzise nimeni până când s-a aşezat, la prânz, la aceeaşi masă la care stătea şi Copila-Stea. A doua zi masa era plină. De atunci Copila-Stea nu a mai mâncat, nu s-a

mai plimbat pe coridoare, nu a mai făcut nimic altceva singură.

Să fi fost noi?

Ne schimbaserăm? De ce nu dăduse Hillari drumul şobolanului? Văzuse ceva în ochii noştri?

Oricare ar fi fost motivul, când ne-am întors din vacanţa de Ziua Recunoştinţei, era clar că schimbarea avusese loc. Dintr-odată Copila-Stea nu mai era periculoasă şi alergam să o îmbrăţişăm. „Copilă-Stea!”, „Copilă-Stea” se auzea de-a lungul coridoarelor. Parcă nu reuşeam să-i pronunţăm numele îndeajuns de des. Ne făcea o plăcere deosebită să pomenim numele ei străinilor şi să le privim reacţia.

Fetele o plăceau. Băieţii o plăceau. Şi, ceea ce era absolut remarcabil, atenţia venea din partea tuturor: elevi timizi, fete cu aere, sportivi, şoareci de bibliotecă.

Îi aduceam omagiu imitând-o. Un cor de ukulele se auzea în sala de mese. Au apărut flori pe bănci. Într-o zi a plouat şi o grămadă de fete au fugit afară să danseze. Magazinul de animale din Mica a vândut toţi şobolanii.

Cea mai bună ocazie de a ne exprima admiraţia a fost în prima săptămână din decembrie. Ne adunasem în sala mare pentru concursul anual de oratorie. Sponsorizat de Liga femeilor care votează din Arizona, evenimentul era deschis oricărui elev de liceu care dorea să-şi încerce abilităţile de vorbitor. Microfonul era al tău timp de şapte minute. Puteau vorbi despre orice. Câştigătorul urma să meargă mai departe la etapa pe district.

De obicei doar patru sau cinci elevi din LRM se înscriau la concurs. Anul acela au fost treisprezece, inclusiv Copila-Stea. Nu era nevoie să fii în juriu ca să-ţi dai seama că era de departe cea mai bună. Discursul ei a fost plin de însufleţire – un adevărat spectacol, intitulat *Bufniţă spiriduş, spune-mi pe numele mic.* Rochia ei ţărănească avea aceeaşi culoare ca personajul principal al discursului

ei. Nu îi vedeam pistruii din public, dar mi-am imaginat că-i dansează pe nas în timp ce îşi sălta capul într-o parte şi în alta. Când a terminat, am tropăit, am fluierat şi am cerut un bis.

Cât timp juriul s-a făcut că se retrage să delibereze, ne-a fost proiectat un film. Era un scurt documentar despre finala pe stat ce avusese loc în urmă cu un an. Protagonistul era un băiat din Yuma. Cele mai fascinante moment nu au fost cele din timpul concursului, ci ceea ce a urmat. Când băiatul s-a întors la liceul din Yuma, toată şcoala s-a îmbulzit în parcare să-l întâmpine: bannere, majorete, muzică, confeti, steaguri. Cu mâinile în aer, eroul a intrat în şcoală purtat pe umeri de mulţime.

Filmul s-a terminat, luminile s-au aprins şi juriul a declarat-o pe Copila-Stea câştigătoare. Va participa la etapa pe district, care se organiza la Red Rock, spuneau ei. Finala urma să aibă loc la Phoenix. Am ovaţionat şi am fluierat iar şi iar.

Astfel de aclamaţii i-am dăruit în acele ultime săptămâni ale anului. Dar în acelaşi timp ne-am dăruit şi nouă înşine ceva.

9

În deşertul Sonoran sunt iazuri. Poţi sta în mijlocul unuia şi să nici nu ştii, pentru că de obicei sunt secate. Şi nu ştii nici că la câţiva centimetri sub picioarele tale dorm broaşte, cu bătăile inimii încetinite până la una pe minut. Broaştele de noroi stau acolo amorţite, aşteptând, căci fără apă viaţa lor este incompletă, nu trăiesc în adevăratul sens al cuvântului. Petrec luni întregi dormind astfel. Apoi vin ploile. Şi o sută de perechi de ochi apar din noroi, iar

noaptea o sută de voci se aud deasupra apei luminate de lună.

Era minunat să vezi aşa ceva, minunat să fii în mijlocul nostru, reveneam şi noi la viaţă, ca broaştele de noroi. Debordam de mici atenţii. Gesturi mărunte, cuvinte, empatii pe care le crezusem dispărute reînviau. Ani întregi străinii au trecut gravi pe lângă noi pe coridoare, acum ne uitam, salutam din cap, zâmbeam. Dacă cineva lua un zece, sărbătoreau şi alţii. Dacă cineva îşi luxa piciorul şi alţii împărtăşeau durerea. Descoperisem culoarea din ochii celorlalţi.

Copila-Stea conducea o adevărată revoltă, o revoltă *pentru* mai degrabă decât împotrivă. Pentru noi. Pentru broaştele amorţite care fusesem atâta timp.

Elevi ale căror voci nu fuseseră auzite niciodată îşi susţineau punctul de vedere în clasă. „Scrisorile către editor” umpleau o pagină întreagă din ziarul şcolii în ediţia de decembrie. Mai mult de o sută de elevi au participat la audiţiile pentru spectacolul de primăvară. Un elev a înfiinţat un club de fotografie. Altul purta pantofi în loc de tenişi. O fată ştearsă şi timidă şi-a vopsit unghiile de la picioare în verde puternic. Un băiat a apărut cu părul roşu.

Manifestările de genul ăsta nu au fost aprobate. Nu erau niciunde anunţuri, nu erau reportaje la televizor, nu erau titluri de-o şchioapă în *Mica Times:*

ELEVII DE LA LRM SE REVOLTĂ

ERUPE INDIVIDUALITATEA

Dar aşa era, asta se întâmpla. Eram obişnuit să privesc prin obiectiv, să încadrez imagini şi eu observam. O simţeam în adâncul meu. Mă simţeam mai uşor, neîncătuşat, de parcă ceva ce dusesem în spate ar fi căzut. Dar nu ştiam cum să reacţionez. Eliberarea mea nu avea

nicio direcţie. Nu îmi venea să îmi colorez părul sau să-mi arunc tenişii. Aşa că m-am mulţumit să mă bucur de această senzaţie şi să privesc masa de elevi, amorfă altădată, cum se divide în sute de individualităţi. Chiar pronumele „noi” părea să se fi spart şi plutea acum în bucăţi.

În mod ironic, cu cât ne descopeream şi ne deosebeam, un nou colectiv se năştea – o vitalitate, o prezenţă, un spirit care nu existaseră înainte. Răsuna din căpriorii sălii de sport: „HAIDEŢI, ELECTRONI!”, strălucea în fântâni. La adunarea de dinaintea vacanţei cuvintele imnului şcolii păreau să aibă aripi.

— E un miracol! am izbucnit eu la Archie într-o zi.

Stătea pe marginea verandei. Nu s-a întors. Şi-a scos încet pipa dintre buze. A vorbit de parcă se adresa lui Señor Saguaro sau munţilor în flăcări din depărtare.

— Să sperăm că nu e, mi-a răspuns. Problema cu miracolele e că nu ţin mult.

Iar problema cu perioadele grele e că nu poţi să dormi până trec.

Acele săptămâni din decembrie şi ianuarie au fost ca o epocă de aur. De unde să fi ştiut atunci cât voi fi de implicat când va veni sfârşitul.

10

Toată îndărătnicia mea de a refuza să o avem pe Copila-Stea pe *Scaunul încins* dispăruse.

— Bine, i-am spus lui Kevin, s-o facem şi pe asta. Programeaz-o.

A dat să plece. L-am prins de braţ.

— Aşteaptă, întreab-o întâi.

A râs.

— De parcă o să zică nu.

Nimeni nu refuzase participarea la *Scaunul încins* până atunci. Orice rezervă ar fi avut în legătură cu întrebările personale sau stânjenitoare, ispita apariţiei la televizor era mai puternică. Dacă cineva putea rezista tentaţiei, m-am gândit că va fi Copila-Stea. În acea zi după ore, Kevin a venit la mine făcându-mi semne de aprobare şi cu gura până la urechi:

— S-a rezolvat! A spus da!

La început am fost surprins. Asta nu se potrivea cu impresia pe care o aveam despre ea. Nu ştiam că era doar o primă sclipire a ceva ce urma să văd curând mai clar: în spatele uimitoarelor ei talente şi a felului ciudat de a fi, era mai normală decât îmi imaginam.

Atunci am fost euforic. Am chiuit. Am bătut palma. Am văzut în faţa ochilor cum va fi episodul cu cea mai mare audienţă.

Asta se întâmpla la mijlocul lui ianuarie. Am stabilit data, pe treisprezece februarie, cu o zi înainte de Sf. Valentin. Voiam să avem o lună întreagă pentru a pune la punct emisiunea. Cum reticenţa mea dispăruse, m-am entuziasmat foarte tare. Am plănuit o campanie de promovare. Am vorbit cu elevi de la arte să facă afişe. Am notat întrebări pe care să le folosească Kevin în cazul în care juriul rămânea fără idei – nu prea erau şanse să se întâmple aşa ceva. Nu a fost nevoie să punem anunţul obişnuit pentru juriu: o mulţime s-au oferit să participe.

Apoi lucrurile s-au schimbat iar.

*

În curtea şcolii aveam o bucată mare de placaj de un metru şi jumătate în formă de cuc alergător. Era un avizier, doar pentru uzul elevilor, tot timpul ticsit cu mesaje şi

anunţuri. Într-o zi stătea lipit de acesta un mesaj listat la imprimantă: „Jur credinţă Ţestoaselor Unite ale Americii şi liliecilor de fructe din Borneo, unei singure planete în Calea Lactee, incredibilă, dreaptă şi cu buritto din fasole neagră pentru toţi.” Dedesubt era scris de mână: „Aşa spune ea jurământul.”

Nu trebuia să ne spună nimeni cine era „ea”. Se pare că cineva o auzise în clasă în timp ce spuneam jurământul dimineaţa.

Din câte ştiam eu, nu eram o adunătură extrem de cuprinsă de fiori patriotici. N-am auzit pe nimeni să spună că s-ar simţi jignit. Unora li s-a părut amuzant. Unii au chicotit şi au dat din cap, de parcă ar spune, *Iar a făcut o boacănă.* În dimineţile următoare mai mulţi elevi au fost auziţi spunând noul jurământ.

Peste câteva zile o nouă poveste s-a răspândit fulgerător printre elevi. O fată din ultimul an, Anna Grisdale, şi-a pierdut bunicul care suferise mulţi ani. Înmormântarea a avut loc într-o sâmbătă dimineaţă. O vreme totul a decurs normal: mulţimea de la biserică, şirul de maşini cu farurile aprinse, micul grup strâns în jurul mormântului pentru a-şi lua rămas-bun. După slujba scurtă de lângă mormânt, organizatorul a dat fiecăruia câte o floare cu coadă lungă. Înainte de a pleca, toţi participanţii au lăsat floarea pe sicriu. Atunci a observat-o Anna Grisdale pentru prima oară pe Copila-Stea.

Printre lacrimi a văzut că şi Copila-Stea plângea. S-a întrebat dacă fusese şi la biserică. Chiar mai mult, s-a întrebat ce căuta ea acolo. Se poate să-l fi cunoscut pe bunicul ei fără ca ea să ştie? Mama Annei a întrebat-o cine e fata necunoscută.

După înmormântare, cei îndoliaţi erau invitaţi acasă la Anna ca să ia masa. Au venit vreo treizeci. Avea un bufet rece, salată şi prăjituri. Copila-Stea era şi ea acolo, vorbind

cu membrii familiei, dar fără să se atingă de mâncare sau de băutură.

Deodată Anna a auzit vocea mamei. Nu vorbea mai tare decât restul, dar avea un ton aparte:

— Ce cauţi aici?

Dintr-odată a încremenit totul. Toţi se uitau într-acolo.

Erau în faţa geamului. Anna nu o văzuse pe mama ei niciodată aşa de supărată. Doamna Grisdale fusese foarte apropiată de tatăl ei. Construiseră o anexă casei ca să poată locui cu ei.

S-a încruntat la Copila-Stea:

— Răspunde-mi.

Copila-Stea nu a spus nimic.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut, aşa-i?

Copila-Stea tot nu spunea nimic.

— Aşa-i?

Apoi mama Annei a deschis uşa şi i-a făcut semn să plece, de parcă ar fi alungat-o în deşert.

— Pleacă din casa mea.

Copila-Stea a plecat.

Danny Pike avea nouă ani. Adora să se plimbe cu bicicleta pe care o primise de ziua lui. Într-o zi a pierdut controlul şi s-a izbit de o cutie poştală. Şi-a rupt piciorul, dar asta nu a fost cel mai rău. S-a format un cheag de sânge. A fost dus cu elicopterul la Spitalul de pediatrie din Phoenix, unde a fost operat. O vreme starea lui a fost incertă, dar într-o săptămână era din nou acasă.

Toate astea au apărut în *Mica Times.* La fel şi sărbătorirea întoarcerii sale pe Aleea Pinon. Fotografia de pe toată pagina îl arăta pe Danny pe umerii tatălui său, înconjurat de o mulţime de vecini. În fundal era o bicicletă nouă şi o pancartă pe care scria:

BINE AI VENIT ACASĂ, DANNY

Abia câteva zile mai târziu fotografia de pe prima pagină a apărut pe placajul cuc alergător. Ne-am adunat să vedem ceva ce nu observaserăm. O săgeată făcută cu un marker gros, roşu arăta spre una din micile feţe înghesuite în fotografie. Era chipul unei fete, zâmbind de parcă Danny Pike ar fi fost frăţiorul ei întors din morţi. Era Copila-Stea.

Apoi mai era bicicleta.

Numeroşi membri ai familiei Pike – părinţi, bunici şi alţii –, fiecare a crezut că altcineva i-a cumpărat lui Danny bicicleta. Au trecut multe zile până şi-au dat seama că nu fusese niciunul dintre ei.

Atunci de unde era bicicleta? Elevii de liceu care auziseră povestea şi văzuseră fotografia aveau o idee despre cine ar fi putut fi. Se pare că familia Pike nu avea. Bicicleta a devenit subiect de ceartă. Domnul Pike era supărat pentru că niciunul dintre cei pe care îi întreba nu voia să recunoască – şi probabil pentru că nu o cumpărase chiar el. Doamna Pike era nervoasă pentru că în niciun caz nu-i va da voie lui Danny pe bicicletă, cel puţin un an.

Într-o seară, bicicleta cea nouă, nefolosită încă, a ajuns la colţul din faţă al casei familiei Pike, lângă containerele de gunoi. Până a venit maşina de gunoi a doua zi dimineaţă, dispăruse. Danny a primit în schimb un pistol cu bile.

Jurământul, înmormântarea Grisdale, afacerea Danny Pike – erau lucruri care atrăgeau atenţia, dar nu au avut un impact imediat asupra popularităţii Copilei-Stea. Nu aşa ca isprăvile ei de majoretă şi sezonul de baschet.

11

În primul sfert al fiecărui meci pe teren propriu, Copila-

Stea trecea în zona oaspeţilor şi ovaţiona acolo. Începea cu sărituri ca de minge, exagerate:

Tădăm tădăm!
Noi cântăm!
Nu muşcăm!
Şi nici nu roadem!
Spunem cât putem de tare –
(o mişcare amplă cu mâinile)
Bine aţi venit, prieteni!
(cele două degete mari îndreptate spre pieptul ei)
Noi suntem Electronii!
(arătând, spre ei)
Dar cine sunteţi voi?
(întoarce capul într-o parte şi îşi pune mâinile în dreptul urechilor)

Vreo câteva majorete oaspete, poate un fan sau doi răspundeau: „Pisicile Sălbatice” sau „Leii” sau orice altceva, dar cei mai mulţi o priveau şocaţi. Unele dintre colegele ei majorete se amuzau, altele mureau de ruşine.

În acest moment Copila-Stea nu putea fi acuzată decât de exagerare. Dar nu se oprea la atât. Ovaţiona de câte ori mingea intra în coş, indiferent ce echipă ar fi marcat. Era cea mai ciudată privelişte: cealaltă echipă marchează, mulţimea din LRM stă mohorâtă şi doar Copila-Stea sare în sus ovaţionând.

La început au încercat să o potolească, dar a fost de parcă ai încerca să domoleşti un căţeluş. Când i-au dat fusta plisată au transformat-o într-o majoretă cum nu şi-au imaginat vreodată. Nu se limita la meciurile de baschet. Ovaţiona orice, pe oricine, oricând. Ovaţiona lucrurile importante – premii, pe cei aleşi –, dar atenţia ei era îndreptată spre lucrurile mărunte.

Nu ştiai când se va întâmpla. Poate erai un nimeni dintr-a noua şi te numeai Eddie. În timp ce treci pe coridor, vezi vin ambalaj de bomboană pe jos, îl ridici şi îl arunci la gunoi – dintr-odată uite-o în faţa ta, dând din mâini, părul ei ca mierea şi pistruii în zbor, înghiţindu-te cu ochii ei enormi, strigând o ovaţie inventată pe loc, ceva despre Eddie, Eddie şi coşul de gunoi formând o echipă pentru eradicarea mizeriei. Mulţimea se adună, bate din palme în ritm cu ea, se uită la tine mai multe perechi de ochi decât în toate zilele vieţii tale laolaltă. Te simţi caraghios, descoperit, prost. Vrei să urmezi ambalajul în coşul de gunoi. E cel mai dureros lucru care ţi s-a întâmplat vreodată. Creierul tău e blocat pe un singur gând: O *să mor... O să mor...*

Şi astfel, când termină şi pistruii i se liniştesc pe nas, de ce nu mori? De ce nu mori pur şi simplu?

Pentru că toţi te aplaudă, de asta, şi cine a mai auzit să mori când eşti aplaudat? Ţi se zâmbeşte. Oameni care nu te-au observat până atunci îţi zâmbesc şi te bat pe spate, îţi strâng mâna şi dintr-odată parcă toată lumea te strigă pe nume, te simţi aşa de bine că aproape pluteşti până acasă. Când te pui în pat în noaptea aia, ultimul lucru pe care îl vezi înainte de a te adânci în somn sunt ochii aceia, şi ultimul lucru pe faţa ta e un zâmbet.

Sau poate ai venit la şcoală cu cercei foarte deosebiţi. Sau ai fost primul la un test. Sau ţi-ai rupt mâna. Sau ţi-ai dat jos aparatul dentar. Sau poate nici nu eşti o persoană. Poate că eşti desenul de cretă al unui artist de pe un perete. Sau gândacul ce arată ciudat de lângă suportul de biciclete.

Dădeam din cap fiind cu toţii de acord că era o fată foarte caraghioasă, poate chiar nebună, dar plecam zâmbind şi poate fără să o spunem, dar gândind în mod sigur, că e plăcut să fii apreciat.

Şi poate indiferent de anul în care am fi fost, lucrurile ar fi continuat aşa. Dar era anul în care se întâmpla ceva de

necrezut pe terenul de baschet. Era anul în care echipa câştiga. Doar câştiga.

Şi asta a schimbat totul.

La începutul sezonului nu a observat nimeni. Cu excepţia echipei de tenis a fetelor, nu avusesem niciodată echipe bune. Ne aşteptam să pierdem. Ne simţeam bine pierzând. De fapt celor mai mulţi nici nu le păsa, având în vedere că nu mergeam la meciuri.

Cu un an înainte, Electronii de la baschet câştigaseră doar cinci meciuri din douăzeci şi şase. Anul acesta au câştigat cel de-al cincilea meci înainte de Crăciun. La începutul lui ianuarie îl câştigaseră pe al zecelea, şi lumea începuse să observe că în coloana cu meciuri pierdute nu fusese bifat niciunul.

„NEÎNVINŞI!" proclama un afiş pe placajul cuc. Unii spuneau că doar din întâmplare câştigăm. Alţii susţineau că celelalte echipe fuseseră mai slabe ca noi. Unii credeau că afişul era o glumă. Un lucru era sigur: participarea la meciuri a crescut. La începutul lui februarie şirul de meciuri câştigate ajunsese la şaisprezece şi nu era niciun loc gol în sala de sport.

Se întâmpla însă ceva şi mai interesant. Dintr-odată nu ne mai plăcea să pierdem. De fapt chiar am uitat cum e să pierdem. Viteza cu care s-a produs transformarea a fost uluitoare. Nu a existat nicio perioadă de acomodare, nicio curbă a învăţării. Nu a fost nevoie să ne înveţe nimeni să fim învingători. Ieri eram plictisiţi şi indiferenţi, satisfăcuţi să pierdem, azi eram fani împătimiţi, tropăind în tribuna centrală, pictându-ne feţele în verde şi alb, făcând valuri de parcă am fi exersat ani întregi.

Ne îndrăgostisem de echipa noastră. Când vorbeam despre ea foloseam „noi" în loc de „ei". Jucătorul care înscrisese de cele mai multe ori, Brent Ardsley, părea învăluit de o aură când umbla prin şcoală. Şi cu cât ne

iubeam mai tare echipa, cu atât uram mai mult adversarii. Odată obişnuiam să-i invidiem. Chiar îi aplaudam, ca să facem în ciudă echipei noastre lipsite de noroc. Acum detestam adversarii şi tot ceea ce avea legătură cu ei. Le uram uniformele, le uram antrenorii şi fanii. Îi uram pentru că încercau să ne strice sezonul perfect. Detestam fiecare punct înscris de echipa adversă. Cum de îndrăznesc să se bucure! Am început să îi huiduim. Era prima noastră experienţă în această postură, dar puteai să juri că eram veterani. Huiduiam cealaltă echipă, antrenorul ei, huiduiam fanii, arbitrii – huiduiam orice ameninţă sezonul nostru perfect.

Huiduiam chiar şi tabela de marcaj. Uram meciurile la care scorul era strâns. Uram suspansul. Ne plăceau meciurile care se decideau în primele cinci minute. Voiam mai mult decât victorii, voiam masacre. Singurul scor care ne-ar fi făcut pe de-a-ntregul fericiţi era 100 la 0.

În centrul tuturor, în miezul maniei acestui sezon era Copila-Stea, sărind în sus de câte ori mingea trecea prin coş, neţinând seama care echipă înscria, ovaţionând totul şi pe toată lumea. Cam pe la mijlocul lui ianuarie au început să se audă strigăte din tribune: *Stai jos!* Apoi au început huiduielile. Ea nu părea să observe nimic.

Ea chiar nu părea să observe nimic.

Dintre toate trăsăturile neobişnuite ale Copilei-Stea, asta mi se părea cea mai incredibilă. Lucrurile rele nu se lipeau de ea. Pardon: lucrurile rele care i se întâmplau ei nu se lipeau. În schimb, lucrurile rele care ni se întâmplau nouă se lipeau foarte tare. Dacă eram răniţi, dacă eram nefericiţi sau în vreun fel victimizaţi de viaţă, ea părea să ştie şi să îi pese la fel cum ne păsa şi nouă. Lucrurile rele care o atingeau pe ea – cuvinte urâte, priviri răutăcioase, băşicile din tălpi – părea să nu le observe. Nu am văzut-o niciodată uitându-se în oglindă, n-am auzit-o niciodată văicărindu-se. Toate sentimentele ei, toată atenţia se revărsau în afară.

Nu avea ego deloc.

Al nouăsprezecelea meci al sezonului de baschet s-a jucat la Red Rock. În anii anteriori majoretele fuseseră mai multe la număr decât fanii din Mica la meciurile pe terenul advers. Nu şi acum. Convoiul care trecea prin deşert în seara aceea se întindea pe câţiva kilometri. Când am reuşit să ne aşezăm cu toţii, de abia mai rămăsese loc pentru fanii echipei gazdă.

A fost cel mai mare măcel al anului. Red Rock erau neputincioşi. La începutul celui de-al patrulea sfert conduceam cu 78 la 29. Antrenorul a băgat rezervele. Am huiduit. Miroseam o sută de puncte. Voiam sânge. Antrenorul a trebuit să revină asupra deciziei. În timp ce urlam şi tunam în tribune, Copila-Stea s-a ridicat şi a plecat din sala de sport. M-am tot uitat spre ieşire. Nu s-a mai întors. Mai rămăseseră cinci secunde până la terminarea meciului când echipa noastră a înscris şi cel de-al o sutălea punct. Înnebunisem.

În tot acest timp Copila-Stea fusese afară, vorbind cu şoferul autobuzului. Celelalte majorete au întrebat-o de ce plecase. Le-a răspuns că îi păruse rău de jucătorii de la Red Rock. A simţit că ovaţionând nu va face decât să înrăutăţească masacrul. Asemenea meciuri nu erau deloc amuzante, spusese ea. Treaba ta nu e să te amuzi, i-au spus, ci să ovaţionezi pentru liceul din Mica orice s-ar întâmpla. S-a rezumat să se uite la ele.

Echipa şi majoretele mergeau în acelaşi autobuz. Când jucătorii au ieşit de la vestiare, majoretele le-au povestit ce se întâmplase. Au pus la cale un plan. I-au spus Copilei-Stea că cineva şi-a uitat ceva în sala de sport şi au rugat-o să meargă să caute obiectul. După plecarea ei i-au spus şoferului că erau toţi, iar autobuzul a făcut drumul de întoarcere de două ore fără ea.

Un paznic de la Red Rock a dus-o acasă în seara aceea. A doua zi la şcoală, majoretele i-au zis că fusese o mare

neînţelegere şi s-au purtat de parcă le-ar fi părut rău. Le-a crezut.

A doua zi era treisprezece februarie. *Scaunul încins.*

12

Iată ce s-a întâmplat la *Scaunul încins.*

S-a ţinut în studioul centrului de comunicare. Erau două scaune pe scenă: infamul *Scaun încins* – vopsit în roşu şi cu flăcări urcându-i pe picioare – şi un scaun obişnuit pentru Kevin, gazda emisiunii. Pe margine erau două rânduri a câte şase scaune, al doilea rând mai sus decât celălalt. Acolo stătea juriul.

Era un juriu doar cu numele. Cei doisprezece membri nu votau nimic şi nici nu dădeau verdicte. Menirea lor era să pună întrebări, să fie focul de sub Scaunul încins: întrebări delicate, întrebări stânjenitoare, întrebări intime. Dar în niciun caz întrebări răutăcioase sau jignitoare. Ideea era să îl faci pe intervievat să se simtă stânjenit, nu jignit.

În spiritul unui aşa-zis interogatoriu, îl numeam pe invitat „victima”. De ce ar vrea cineva să devină victimă? Vraja televizorului. Şansa de a se destăinui sau de a minţi în faţa camerei, în faţa celor de-o seamă, şi nu în faţa părinţilor. Dar mă îndoiam că aceleaşi motive le avea şi Copila-Stea.

Erau trei camere de filmat: una pentru scenă, una pentru juriu şi Chico. Aşa se numea camera mobilă care lua prim-planuri. După cum zicea dl. Robineau, consultantul nostru din liceu, un elev cu acest nume l-a implorat să îl lase pe el să fie cel care ţine camera mobilă. Dl. Robineau i-a dat voie să încerce, dar era aşa de slăbuţ că nu a reuşit. A fost înlocuit şi s-a dus la sala de forţă. Anul următor, Chico avea muşchi şi camera mobilă era ca un fulg pe umărul lui. A fost

primit înapoi şi s-a dovedit genial. A botezat camera cu numele lui. „Suntem o singură fiinţă”, spunea el. Când a absolvit, numele i-a rămas, aşa că omul şi camera erau un tot care se numea Chico.

Gazda şi victima aveau fiecare câte un microfon cu clips de mărimea unui degetar, juriul împărţea un microfon de mână. În partea opusă scenei era camera de control de sticlă, izolată fonic de restul studioului. Acolo lucram eu, cu căştile pe urechi, controlând monitoarele, regizând filmarea. Lângă mine stătea directorul tehnic, în faţa unui panou plin de butoane, direcţionând cadrele pe care le ceream. Tot în camera de control erau şi cei de la grafică şi audio. Dl Robineau era şi el prezent, în calitate de observator al liceului, dar elevii făceau totul.

Kevin trebuia să pornească lucrurile: să prezinte victima, să pună câteva întrebări de început, să însufleţească totul dacă juriul era mai încet. De obicei juriul era pe fază: „Te deranjează că eşti mic de înălţime?”, „E adevărat că îţi place aia sau aia?”, „Ţi-ai dori să arăţi mai bine?”, „Cât de des faci duş?”

De fiecare dată toată lumea se distra de minune. La finalul acelei jumătăţi de oră, în timp ce puneam genericul de final, buna dispoziţie plutea în aer şi toţi – victimă, juraţi, echipa din studio – se amestecau, redevenind elevi.

Filmam emisiunea după şcoală şi o transmiteam în aceeaşi seară – la ora de vârf – la televiziunea locală. În aproximativ zece mii de case. Propriul nostru studiu de piaţă ne-a arătat că cel puţin cincizeci la sută dintre elevi se uitau la fiecare emisiune. Întrecusem majoritatea serialelor. Ne aşteptam să crească audienţa la nouăzeci la sută la episodul în care apărea Copila-Stea.

Dar eu aveam un secret: speram să nu se uite nimeni.

În luna care trecuse de când programasem emisiunea, popularitatea Copilei-Stea scăzuse drastic. Nu se mai auzeau ukulele în sala de mese. Din ce în ce mai multă

lume vedea felul ei de a se purta ca majoretă drept o acţiune împotriva echipei şi a palmaresului nepătat. Mă temeam că huiduielile din teren se vor transmite şi în studio. Mă temeam ca emisiunea să nu ia o turnură urâtă.

Când Copila-Stea a apărut în acea zi după şcoală, Kevin i-a explicat repede, ca de obicei, despre ce e vorba, în timp ce eu şi dl Robineau am verificat echipamentul. Juriul se aduna fără să se prostească sau să danseze pe scenă aşa cum obişnuiau. S-au dus direct la locurile lor şi s-au aşezat. Copila-Stea era singura care făcea paşi de step pe scenă şi zâmbea către camere în timp ce Scorţişoară o lingea pe nas. Kevin se prăpădea de râs, dar chipurile juraţilor erau neîndurătoare. Unul dintre ei era Hillari Kimble. Senzaţia sumbră pe care o aveam s-a accentuat.

M-am retras în camera de control şi am închis uşa. Am verificat legătura audio cu camerele de filmat. Eram pregătiţi. Kevin şi Copila-Stea s-au aşezat. Am aruncat o ultimă privire prin sticla camerei de control. Următoarea jumătate de oră aveam să văd lumea prin patru monitoare.

— Atenţie, am anunţat, începem.

Am închis microfonul din studio. M-am uitat la colegii mei din camera de control.

— Sunteţi gata?

Toată lumea a dat din cap aprobator.

Chiar în acel moment, Copila-Stea a ridicat una dintre lăbuţele din faţă ale lui Scorţişoară şi a fluturat-o spre camera de control, spunând cu o voce ascuţită:

— Bună, Leo!

Am îngheţat. M-am dezintegrat. Nu ştiam că îmi cunoaşte numele. Rămăsesem înţepenit ca o marionetă. Într-un final am fluturat şi eu degetele către şobolan şi am bolborosit „Bună, Scorţişoară”, deşi vocea mea nu se auzea de partea cealaltă a sticlei.

Am respirat adânc.

— Bine, pregătiţi muzica, pregătiţi genericul. Am făcut o pauză.

— Muzica, genericul.

Ăsta era momentul pentru care trăiam, să dau startul emisiunii. Eram regizorul, maestrul, eu eram la comandă. Pe monitoarele din faţa mea programul se desfăşura aşa cum dădusem indicaţii. Dar azi lipsea fiorul. Simţeam doar o groază întunecată târându-se pe cabluri.

— Bună seara... şi bine aţi venit la *Scaunul încins...*

Kevin a spus discursul extravagant de început. Adora să fie în faţa camerei de filmat. Era ideal pentru o astfel de emisiune, care-i exploata rânjetul dispreţuitor şi ridicarea din sprâncene care spunea „Am auzit bine, chiar ai zis asta?”

S-a întors spre Copila-Stea. Apoi dintr-odată s-a întins şi a mângâiat nasul lui Scorţişoară care stătea pe umărul ei.

— Vrei să-l ţii şi tu? a întrebat ea.

Kevin a aruncat o privire întrebătoare spre camera de filmat.

— Sigur, a răspuns.

— Gata, Chico, şobolanul, am spus în microfonul de la căşti.

„Gata” era tot timpul primul cuvânt al oricărei indicaţii.

Chico a dat un prim-plan.

Directorul tehnic a apăsat pe butonul pentru camera mobilă, care l-a urmărit pe Scorţişoară trecând din mâinile Copilei-Stea în cele ale lui Kevin. Nici nu a ajuns bine la el că şobolanul a şi ţâşnit în sus pe pieptul lui şi a zbughit-o prin doi nasturi înăuntrul cămăşii. Kevin a scâncit şi s-a sucit.

— Zgârie!

— Are unghii! a spus Copila-Stea, cu calm, dar nu o să-ţi facă niciun rău.

Chico l-a surprins pe Scorţişoară scoţându-şi capul dintre cei doi nasturi. Dl Robineau mi-a făcut un semn aprobator.

Kevin a aruncat spre cameră privirea lui „ce bun sunt”. S-a întors din nou spre Copila-Stea.

— Ştii, chiar din prima zi de şcoală am vrut să apari la *Scaunul încins.*

Copila-Stea s-a zgâit la el. S-a întors spre cameră. Ochii ei se măreau...

Se întâmpla ceva.

...mai tare...

— Chico, am urlat.

Camera s-a apropiat, operatorul s-a aşezat pe vine, luând un cadru de jos. Minunat.

— Mai aproape, mai aproape, am spus.

Ochii plini de uimire ai Copilei-Stea aproape că umpluseră ecranul. Am verificat monitorul de la camera de panoramă. Era îngheţată, rigidă, parcă electrocutată de scaun.

Cineva m-a bătut pe umăr. M-am întors. Dl Robineau râdea şi spunea ceva. Mi-am ridicat o cască.

Glumeşte, a repetat el.

Atunci am observat. Luase *Scaunul încins* literal. Îl storcea de tot înţelesul, şi judecând după privirile lui Kevin şi ale juriului, numai eu şi dl Robineau ne prinseserăm de poantă.

Mâinile Copilei-Stea se ridicau acum de pe scaun...

— Gata unu, am strigat. Unu!

Camera unu nu fusese pe fază la început, dar prinsese acum imaginea de ansamblu chiar când mâinile ei se desprindeau de pe scaun, cu degetele depărtate, aproape că vedeai cum iese fum din ele...

Ţine cadrul, m-am rugat, *ţine cadrul...*

...în timp ce ochii ei plini de groază s-au aplecat spre marginea scaunului, a Scaunului încins, a văzut flăcările pictate...

— AUUUUUUUUUUUUUUU!

Ţipătul ei a micşorat cifrele de pe cadranele

instrumentelor asemenea unui uragan care îndoaie palmierii. Şobolanul a sărit din cămaşa lui Kevin. Imaginea s-a mişcat, căci omul de la camera unu s-a ferit, dar şi-a revenit şi a surprins-o stând pe marginea scenei îndoindu-se cu spatele spre cameră, fluturându-şi mâna şi făcând vânt deasupra fundului plin de fum.

În sfârşit, s-a prins şi Kevin. A început să râdă nebuneşte.

— Unu, dă-te înapoi, filmează-l şi pe Kevin. Gata… Unu.

Kevin fusese prins pe film căzând de pe scaun în genunchi pe scenă. Râsul lui a umplut camera de control. Şobolanul i-a trecut peste mâini şi a sărit singura treaptă a scenei…

— Şobolanul! am urlat. Doi, filmează şobolanul!

Dar doi nu putea să filmeze şobolanul, pentru că animalul amuşina pe la picioarele lui şi doi se tot îndepărta de cameră.

— Chico, şobolan!

Acesta a sărit. Era întins pe podea, prinsese o imagine genială a şobolanului care se îndrepta spre juriu, iar juraţii începuseră să se caţere, să se ridice de la podea urcându-se pe scaune.

Uitasem de „gata”, lucrurile se întâmplau prea repede. Camerele dansau, transmiţând imagini monitoarelor. Eu urlam comenzi. Directorul tehnic apăsa pe butoane de parcă ar fi fost un cântăreţ de hard-rock.

Pantomima Copilei-Stea era cea mai bună pe care o văzusem vreodată. Dl Robineau mă tot strângea de umăr. Şi aşa cum a spus chiar el mai târziu, a fost cel mai tare moment din istoria *Scaunului încins.*

Dar, din cauza a ceea ce a urmat, niciun public nu avea să-l vadă.

13

În mai puţin de un minut, totul a revenit la normal. Copila-Stea l-a recuperat pe Scorţişoară şi s-a aşezat calmă în Scaunul încins, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ochii lui Kevin străluceau. Se tot foia. Era nerăbdător să înceapă interviul.

S-a forţat să pară serios.

— Deci, numele tău. Copila-Stea. E destul de neobişnuit.

Copila-Stea s-a uitat la el fără să înţeleagă.

Kevin a devenit agitat:

— Nu-i aşa?

Copila-Stea a ridicat din umeri.

— Pentru mine nu.

Am crezut că îl tachinează.

— Chico, am spus în microfonul din cască, fii atent la chipul ei.

O voce s-a auzit încet din afara ariei camerelor de filmat. Kevin s-a întors. Un jurat vorbise.

— Juriu, microfon pornit, am spus. Gata doi.

Microfonul i-a fost înmânat lui Jennifer St. John.

— Doi.

Microfonul arăta ca o îngheţată neagră în faţa chipului lui Jennifer. Vocea ei nu era plăcută.

— Ce era în neregulă cu numele pe care ţi l-au dat părinţii?

Copila-Stea s-a întors încet spre Jennifer. A zâmbit.

— Nimic. Era un nume bun.

— Care era?

— Susan.

— Deci de ce l-ai abandonat?

— Pentru că nu mă mai simţeam o Susan.

— Deci ai abandonat Susan şi te-ai botezat Copila-Stea.

— Nu, a spus zâmbind în continuare.

— Nu?

— Şoricuţa.

Douăsprezece priviri au ezitat.

— Poftim?

— M-am botezat Şoricuţa, a spus Copila-Stea cu însufleţire. Apoi Murdărica. Apoi Titirez. *Apoi* Copila-Stea.

Damon Ricci a înşfăcat microfonul de la Jennifer St. John.

— Şi ce va urma? Caca de Câine?

Oo-oo, m-am gândit, *începe.*

Kevin s-a băgat.

— Deci… îţi schimbi numele de fiecare dată când te saturi de el?

— De fiecare dată când nu mi se mai potriveşte. Eu nu sunt numele meu. Numele e ceva ce port, ca o cămaşă. La un moment dat se uzează, cresc şi nu mi se mai potriveşte, îl schimb.

— De ce Copila-Stea?

— Păi, nu ştiu.

A mângâiat nasul lui Scorţişoară cu vârful degetului.

— Mă plimbam prin deşert într-o seară şi mă uitam la cer, a chicotit – de parcă poţi să *nu* te uiţi la cer! — şi l-am găsit, am avut o revelaţie.

Kevin a ridicat privirea de pe foaia cu întrebări.

— Şi părinţii tăi ce cred? S-au întristat că nu ai păstrat numele Susan?

— Nu. Aproape că a fost ideea lor. Când am început să-mi spun Şoricuţa, m-au strigat şi ei tot aşa. Şi nu ne-am mai dezvăţat.

Încă o voce din fundal a juriului.

— Microfon juriu. Şi să rămână toate microfoanele deschise.

Aş fi vrut din tot sufletul să nu trebuiască să fac asta.

Era Mike Ebersole.

— Am spus, îţi iubeşti ţara?

— Da, a răspuns ea iute. Tu o iubeşti pe a ta?

Ebersole s-a făcut că nu aude întrebarea.

— De ce nu spui jurământul cum trebuie?

Copila-Stea a zâmbit.

— Mie mi se pare că sună cum trebuie.
— Mie-mi sună de parcă ai fi o trădătoare.
Juraţii trebuiau doar să pună întrebări, nu să facă afirmaţii.
O mână a intrat în cadru şi a înşfăcat microfonul de la Ebersole. Chipul enervat al Beccăi Rinaldi a apărut la camera doi.
— De ce ovaţionezi pentru cealaltă echipă?
Copila-Stea părea să se gândească la răspuns.
— Probabil pentru că sunt o majoretă.
— Nu eşti *doar* o majoretă, găină proastă – mârâi Becca Rinaldi în microfon –, ar trebui să fii majoreta *noastră.* Majoretă *pentru Mica.*
M-am uitat la dl Robineau. Era cu spatele la monitoare. Se uita direct spre platoul de filmare prin geamul camerei de control.
Copila-Stea se întinsese înainte, uitându-se direct la Becca Rinaldi, iar vocea ei se auzi încet ca a unei fetiţe.
— Când cealaltă echipă înscrie un punct şi vezi cât de fericiţi sunt fanii lor, nu te bucură şi pe tine?
— Nu, aproape că urlă Becca.
— Nu simţi şi tu nevoia să participi la bucuria lor?
— Nu.
— Nu vrei să se bucure şi cealaltă echipă?
— Nu.
Copila-Stea a părut sincer surprinsă.
— Doar nu vrei să câştigi tot timpul… nu? Becca s-a încruntat la ea, i se vedea maxilarul încordat.
— Ba da. Ba da, asta vreau. Da. Vreau să câştig *tot timpul.* Aşa fac eu. Eu fac galerie ca să câştig. Asta facem toţi.
Şi-a întins braţul arătând către platoul de filmare:
— Facem galerie pentru Mica.
A arătat cu degetul spre scenă:
— Tu pentru cine faci galerie?

Copila-Stea a ezitat. A zâmbit, apoi şi-a deschis braţele.

— Eu fac galerie pentru *toată lumea.*

Kevin – încercând, din fericire, să salveze situaţia – a aplaudat.

— Oau, ce interesant? Poate ar trebui să devină oficial. Poate ar trebui să fie numită o persoană în fiecare district ca să fie de… ne-a cuprins pe toţi într-o mişcare cu mâna – partea tuturor.

Copila-Stea s-a întins şi l-a plesnit pe Kevin peste genunchi.

— Ar putea să aibă iniţiala fiecărei şcoli pe sveter.

Kevin a râs.

— Atunci ar trebui să fie cât casa.

Copila-Stea s-a plesnit peste genunchi.

— Atunci nicio literă. Aşa-i şi mai bine.

S-a uitat spre cameră. A măturat cu braţul spaţiul din faţa ei:

— S-a terminat cu literele.

— Majoretă în libertate!

— Majoreta tuturor!

Kevin a luat poziţie de drepţi, şi-a pus mâna în dreptul inimii:

— Cu libertate şi dreptate… şi o majoretă pentru toţi.

Eberson a mârâit în microfon.

— Şi o nebună pentru toţi.

Kevin l-a atenţionat cu degetul.

— Ţţ, ţţ, nu-i voie, l-a muştruluit. Juriul nu are voie decât să pună întrebări. Fără intervenţii.

Renee Bozeman a înhăţat microfonul.

— Bine, uite o întrebare. De ce ai renunţat să te instruieşti acasă?

Copila-Stea a devenit serioasă.

— Am vrut să-mi fac prieteni.

— Ai un fel tare ciudat de a o arăta, toată şcoala e supărată pe tine.

Îmi doream să nu fi acceptat niciodată să o aducem pe Copila-Stea la *Scaunul încins.*

Copila-Stea se uita fix la ei. Chico luă un prim-plan cu chipul ei, care a umplut ecranul.

— Dă-mi – era Jennifer St John, care încerca să ia microfonul. Şi în afara şcolii. Te bagi în treburile tuturor. Îţi vâri nasul peste tot, mai ales neinvitată. De ce?

Copila-Stea nu răspundea nimic. Expresia ei sprinţară obişnuită dispăruse. S-a uitat la Jennifer. S-a uitat la cameră, de parcă încerca să găsească un răspuns în lentilă. Apoi s-a uitat în altă parte, s-a uitat spre camera de control. Mi-am luat ochii de la monitor şi o clipă am avut impresia că privirile ni s-au întâlnit la geamul camerei de control.

Mă întrebasem când avea să vorbească Hillari Kimble. Acum vorbea.

— Îţi spun ceva, fato. Eşti caraghioasă. Eşti nebună.

Hillari era în picioare, cu degetul aţintit spre Copila-Stea, aproape mâncând microfonul.

— Ai venit de pe Marte sau ceva de genul ăsta…

Kevin a ridicat timid o mână.

— Şi nu-mi spune că n-am voie să am intervenţii, Kevin. De unde ai venit, de pe Marte? Na, acum e întrebare. De ce nu pleci înapoi de unde ai venit? Asta-i altă întrebare.

Ochii Copilei-Stea au umplut ecranul camerei de filmat. „Nu plânge”, m-am rugat.

Hillari nu mai putea fi oprită.

— Vrei să faci galerie pentru altă şcoală? Foarte bine! Du-te acolo! Nu veni la *mine* în şcoală. Pleacă din şcoala *mea.*

Alte mâini încercau să apuce microfonul.

— Ştiu care e problema ta. Toate chestiile astea ciudate pe care le faci? Sunt doar ca să atragi atenţia.

— Doar ca să îţi faci rost de un iubit.

Juraţii au râs. Se transformaseră într-o gloată amorfă. Mâini înşfăcau microfonul. Kevin se uita speriat la mine. Nu puteam face nimic. Cu toate butoanele şi întrerupătoarele

din camera de control în stăpânirea mea, eram neputincios şi nu puteam schimba nimic de cealaltă parte a geamului.

— Am o simplă întrebare pentru tine. Ce-i cu tine? Hî? *Hî?*

— De ce nu poţi fi normală?

— De ce ţii neapărat să fii aşa de diferită?

— Chiar – e ceva în neregulă cu noi de trebuie să fii aşa neobişnuită?

— De ce nu te machiezi?

Toţi erau în picioare, cu degetele aţintite, gesticulând, ţipând, chiar dacă aveau microfonul, chiar dacă nu.

— Nu-ţi place de noi, aşa-i? *Aşa-i?*

Dl. Robineau a apăsat întrerupătorul de pe consola centrală.

— Până aici, a spus.

Am deschis sunetul în studio.

— Gata. Spectacolul s-a terminat.

Juriul continua să strige.

14

Acesta a fost începutul unei perioade care se înceţoşează când încerc să mi-o amintesc. Evenimentele par să curgă şi să se amestece. Întâmplările devin sentimente, sentimentele devin întâmplări. Mintea şi inima sunt istorici care nu se pot pune de acord.

Episodul acela din *Scaunul încins* nu a fost difuzat. Dl. Robineau a distrus caseta. Bineînţeles, asta nu înseamnă că nu a fost povestit fiecare moment. De fapt, majoritatea elevilor ştiau totul a doua zi la şcoală.

Ce-mi amintesc de atunci, după ce ultimul detaliu fusese dat în vileag, e doar perioada de şoapte şi aşteptare. Tensiunea. Ce se va întâmpla acum? Se va împrăştia în

clase duşmănia făţişă a juriului? Cum va reacţiona Copila-Stea? Răspunsurile urma să le primim a doua zi, de Sfântul Valentin. La sărbătorile ce trecuseră – Halloween, Ziua Recunoştinţei, Crăciunul, Ziua ursului – Copila-Stea lăsase o mică atenţie pe fiecare bancă din clasa ei. Avea să facă la fel şi de data asta?

Răspunsul e da. Fiecare elev din clasa 17 a găsit o bomboană în formă de inimioară pe bancă în acea dimineaţă.

Era meci în seara aceea, unul pe care mi-l aduc aminte foarte bine. Cel mai important al sezonului. Electronii trecuseră cu uşurinţă prin toate meciurile de până atunci neînvinşi, dar începea al doilea sezon: playoff-ul. Întâi etapa districtuală, apoi cea regională şi acum finalele pe stat. Nu ajunsesem niciodată atât de departe, nici până la etapa districtuală, dar acum visuri de campioni ne zburau prin minte. Electronii – campionii Arizonei! N-am fi acceptat nimic altceva.

Primul obstacol în calea noastră era Sun Valley, campionii din Prima League. Meciul a avut loc în seara de Sf. Valentin, pe teren neutru, la Casa Grande. Se pare că toată Mica se golise şi pornise spre meci. Eu şi Kevin ne-am dus cu furgoneta.

Din clipa în care gloata de la Mica a intrat în sala de sport, s-a cutremurat plafonul de ovaţiile noastre. Litera M, mare şi verde, de pe sveterul alb al Copilei-Stea sărea, în timp ce ea se învârtea şi făcea salturi împreună cu celelalte majorete. M-am uitat la ea tot atât de mult cât m-am uitat şi la meci. Ovaţiona când înscriam. Când înscriau cei din Sun Valley stătea locului. Mă simţeam mai liniştit.

Dar nu pentru multă vreme. Pierdeam. Pentru prima dată în acel an, la sfârşitul primului sfert eram deja în urmă. De fapt ne dădeau fum, 21 la 9. Motivul nu era niciun mister. Fără să fie la fel de bună ca a noastră, echipa din Sun

Valley avea ceva numai al ei: o vedetă. Un tip pe nume Ron Kovac. Avea doi metri şi făcea cam treizeci de puncte pe meci. Jucătorii noştri arătau ca David luptându-se cu Goliat.

Avantajul celor de la Sun Valley crescuse la nouăsprezece puncte la jumătatea celui de-al doilea sfert. Fanii noştri, nu demult răguşiţi de atâta urlat, erau acum încremeniţi în tăcere şi atunci s-a întâmplat. Mingea era liberă în mijlocul terenului. Mai mulţi jucători s-au năpustit să o recupereze. Kovac alerga pe lângă ei încercând să-i evite şi piciorul lui a întâlnit tenisul unuia dintre cei care săriseră după minge – cel puţin aşa au spus în ziar a doua zi. Atunci s-a întâmplat aşa de repede că nimeni nu a văzut exact, mai mulţi au spus că auziseră o trosnitură dezgustătoare, ca o ramură care se rupe. Tot ce am văzut a fost că Goliat era la pământ zvârcolindu-se şi ţipând, laba piciorului drept îi arăta foarte nefiresc, şi antrenorii, jucătorii alergau pe teren. Dar nu erau primii. Cumva Copila-Stea reuşise să fie deja acolo.

În timp ce majoretele lui Kovac erau înmărmurite pe banchetă, Copila-Stea a îngenuncheat pe podea. I-a ţinut capul în poală în timp ce restul se ocupau de piciorul lui. Îl mângâia pe frunte. Părea să-i spună ceva. Când l-au scos de pe teren pe targă, i-a urmat. Toată lumea – de fiecare parte – era în picioare aplaudând. Majoretele din Sun Valley au sărit de parcă tocmai înscrisese două puncte. Luminile ambulanţei au sclipit în geamurile înalte.

Eu ştiam de ce aplaud, dar mă întrebam de ce aplaudau alţi fani din Mica. Erau în picioare în semn de omagiu sau pentru că erau fericiţi să îl vadă plecat de pe teren?

Jocul a reînceput. Copila-Stea s-a întors la banca majoretelor. Fără Kovac, echipa din Sun Valley nu mai punea nicio problemă. Spre mijlocul celei de-a doua jumătăţi am preluat conducerea şi am câştigat cu uşurinţă.

Două seri mai târziu am pierdut în faţa celor de la Glendale. La fel ca în meciul anterior, începusem să

rămânem în urmă în timpul primei jumătăţi. De data asta Electronii aveau de-a face nu doar cu un jucător mai bun, ci cu cinci. De data asta niciunul dintre oponenţi nu şi-a rupt glezna, deşi în disperarea noastră sunt convins că mulţi au sperat în adâncul sufletului să se întâmple aşa ceva.

Eram şocaţi. Nu ne venea să credem. Apoi, în timp ce secundele ultimului sfert se scurgeau, am început să credem. Ovaţiile de pe cealaltă parte a terenului erau ca suite de săgeţi care străpungea imensa noastră deziluzie. Cum putusem să fim aşa de proşti? Chiar am crezut că micuţa Mica, neînvinsă în divizia C de acasă, avea să facă faţă echipelor tari din marile oraşe ale statului? Fusesem ispitiţi de aşteptări exagerate şi prosteşti. Fraieriţi. Eram distruşi. Fusese atât de minunat să fim învingători! Şi ni se potrivise aşa de bine! Ajunsesem să credem că ne era scris în stele să câştigăm.

Şi acum...

În timp ce antrenorul din Glendale trimitea jucătorii să ne mături de pe teren, fetele din Mica plângeau. Băieţii înjurau şi huiduiau. Unii dădeau vina pe arbitri. Sau pe coşuri. Sau pe lumini. Spre lauda lor, majoretele au continuat să ovaţioneze. Se uitau în sus la noi cu ochii strălucind şi cu urme de mascara pe obraji. Dădeau din mâini, strigau şi făceau tot ce trebuiau să facă, dar mişcările lor erau goale, fără suflet.

Mai puţin cele ale Copilei-Stea. Cât am privit-o cu atenţie, am remarcat că ea era diferită. Obrajii ei erau uscaţi, vocea ei nu şovăia, umerii nu i se pleoştiseră. De la începutul celei de-a doua jumătăţi nu se mai aşezase. Şi nici nu se mai uitase la meci. Întorsese spatele terenului. Era cu faţa spre noi şi nu acorda o cât de mică atenţie bucuriei exaltate de pe partea cealaltă a terenului. Echipa adversă avea un avantaj de treizeci de puncte şi mai era un minut din joc, dar ea ovaţiona de parcă am fi avut vreo şansă. Ochii îi sclipeau cu o ferocitate pe care nu o mai văzusem. Îşi

flutura pumnii în faţa noastră. Ne sfida mâhnirea.

Dintr-odată, faţa ei era toată însângerată.

Un jucător din Glendale tocmai trimisese mingea prin coş cu o săritură când Kevin mi-a tras un pumn peste genunchi, m-am uitat la chipul Copilei-Stea ca o mască însângerată şi am sărit în picioare urlând:

— NUUUUU!

Dar nu era sânge. Era o roşie. Cineva îi aruncase în faţă o roşie coaptă, şi după ce jocul se sfârşise, iar fanii de la Glendale se revărsau pe teren, Copila-Stea stătea încremenită, holbându-se uluită prin pulpa de tomată în sus la noi, cu ochii ei mari. Unii dintre fani au izbucnit într-un râs amar, s-au auzit chiar câteva aplauze.

A doua zi, acasă, am găsit felicitarea. Era într-un caiet pe care nu-l mai deschisesem de ceva vreme. Era o felicitare de Sf. Valentin, una de-aia decupată şi drăgălaşă, gen clasa a treia, cu un băiat roşind şi o fetiţă cu pantofiori cu baretă şi o inimă mare şi roşie între ei şi cuvintele „TE IUBESC”. Şi aşa cum fac cei din clasa a treia, dar şi liceenii, expeditorul o semnase codat:

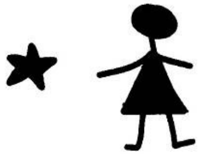

15

„A dat o felicitare tuturor celor din şcoală.” Ăsta a fost primul meu gând.

Era cât pe ce să-l întreb pe Kevin când l-am văzut, dar m-am abţinut. Am aşteptat până la pauza de prânz. Am

încercat să mă port firesc. M-am interesat de singurul subiect care conta în ziua aceea. Şcoala era în doliu. Meciul. Eşecul. Roşia. A, da apropo de Copila-Stea:

— Ai primit cumva o felicitare?

S-a uitat la mine ciudat.

— A dat câte o felicitare celor din clasa ei, aşa am auzit.

— Mda, am spus, aşa am auzit şi eu. Dar numai lor? Nu a dat una tuturor?

A ridicat din umeri.

— Mie nu. De ce? Ai primit tu?

Se uita în sala de mese, muşcând din sandvici, dar aveam impresia că mă interoghează. Am dat din cap.

— A, nu, întrebam doar.

Adevărul e că stăteam pe felicitare. Era în buzunarul de la spate al pantalonilor. Între timp toţii ochii din sala de mese erau îndreptaţi spre Copila-Stea. Cred că ne aşteptam să mai vedem urme roşii pe faţa ei. Era la masa obişnuită cu Dori Dilson şi alte câteva prietene. Părea complet supusă. Nu a cântat la ukulele. Nu s-a jucat cu şobolanul. A mâncat doar şi a vorbit cu prietenele ei.

Spre sfârşitul pauzei, s-a ridicat, dar nu s-a îndreptat spre ieşire. A făcut un ocol în direcţia mesei la care stăteam eu. M-am panicat. Am sărit de pe scaun, mi-am apucat lucrurile, i-am aruncat lui Kevin un „Tre’ să plec”, lăsându-l cu gura căscată, şi am tulit-o. Nu destul de repede însă. La jumătatea drumului spre ieşire am auzit-o în spatele meu:

— Salut, Leo!

Faţa a început să-mi ardă. Eram sigur că toată lumea se uita la mine. Eram convins că toţi vedeau felicitarea din buzunar. M-am făcut că mă uit la ceas. M-am prefăcut că sunt în întârziere. Am fugit din sala de mese.

M-am ascuns prin colţuri tot restul zilei. După şcoală m-am dus direct acasă. M-am închis în cameră. Am ieşit doar pentru cină. Le-am spus alor mei că am de făcut un proiect.

M-am plimbat prin cameră. Am stat întins pe pat, zgâindu-mă la tavan. Am pus felicitarea pe birou. Am luat-o în mână. Am citit-o. Am citit-o. Am citit-o. Mi-am derulat de o mie de ori în minte vorbele ei „Salut, Leo”. Am aruncat la ţintă în cartonul agăţat de uşă. L-am auzit pe tata strigându-mi „Proiectul tău e aruncatul la ţintă?”, aşa că am ieşit. M-am plimbat cu furgoneta. Am condus pe strada pe care locuia, la ultima intersecţie spre casa ei am întors.

Ore întregi am stat treaz sub cearşaful luminat de lună. Vocea ei venea prin noapte, de la lumină, de la stele.

„Salut, Leo!”

Dimineaţa – era o sâmbătă – m-am dus cu Kevin la Archie la întâlnirea săptămânală a Cinstitului ordin al pietrei de os. Eram cam cincisprezece. Toţi purtam pandantivele de os. Archie voia să ne vorbească despre craniul din Eocen pe care îl ţinea în mână, dar ceilalţi nu se puteau abţine să nu vorbească despre meci. Când i-au spus de roşie, şi-a ridicat sprâncenele, dar în afară de asta expresia lui nu s-a schimbat. „Nu e ceva nou pentru el, ştie deja”, m-am gândit.

Pe tot parcursul şedinţei, Archie a dat din cap, a zâmbit şi a ridicat din sprâncene. Ne-am vărsat amarul în faţa lui, durerea eşecului. A vorbit foarte puţin. Când am terminat, s-a uitat la craniul de la el din poală, l-a mângâiat şi a spus:

— Şi flăcăul ăsta a pierdut meciul. A tot câştigat vreo zece milioane de ani, până a început să crească vegetaţia mult prea înaltă în jurul lui şi dintr-odată se afla într-o altă divizie. A înscris cât a putut, dar a tot pierdut teren. Adversarii erau mai buni, mai iuţi, mai inteligenţi. În finală, băiatul nostru a fost anihilat. N-a lipsit doar a doua zi de la şcoală, ci n-a mai apărut deloc, punct. Nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

Archie a ridicat craniul cu bot lung, ca de vulpe, până la nivelul feţei. A trecut un timp şi nu a mai spus nimic,

lăsându-ne cu gândurile noastre. Chipuri uitându-se la alte şi alte chipuri. Zeci de milioane de ani de chipuri, într-o sufragerie, într-un ţinut căruia îi spune Arizona.

16

Luni. Pauza de prânz.

De data asta am stat nemişcat când Copila-Stea s-a îndreptat spre masa mea în drum spre ieşire. Eram cu spatele la ea. Vedeam cum ochii lui Kevin îi urmăresc mişcările, cum se măresc văzând că se apropie. Apoi ochii i s-au oprit, gura i s-a deschis într-un zâmbet maliţios şi parcă totul se oprise în afară de zăngănitul tigăilor de la bucătărie şi ceafa mea luase flăcări.

— Cu plăcere, am auzit-o spunând melodios.

Primul gând a fost „Ce?” şi dintr-odată am ştiut.

Am ştiut ce trebuie să fac. Trebuia să mă întorc şi să vorbesc cu ea şi am ştiut că nu va pleca până n-o voi face. Era prosteşte, ce copilărie să fiu înspăimântat de ea! De ce îmi era teamă până la urmă?

M-am întors. Mă simţeam greu, de parcă m-aş fi mişcat în apă, de parcă trebuia să înfrunt mult mai mult decât o fată de clasa a zecea cu nume ciudat. Am dat cu ochii de floarea ţipătoare de pe geanta ei – părea pictată de mână – şi în sfârşit i-am întâlnit privirea.

— Mersi de felicitare, i-am spus.

Zâmbetul ei a făcut floarea să pălească. Apoi a plecat.

Kevin rânjea şi dădea din cap.

— E îndrăgostită.

— Prostii, am spus.

— E mega-îndrăgostită.

— E caraghioasă, atâta tot.

Clopoţelul a sunat. Ne-am adunat lucrurile şi am plecat.

Tot restul zilei am fost ameţit. O bâtă de baseball nu ar fi putut să mă lovească mai tare ca zâmbetul acela. Aveam şaisprezece ani, câte mii de zâmbete nu-mi fuseseră adresate? Atunci de ce aveam impresia că ăsta e primul.

După ore, paşii m-au dus spre clasa ei. Tremuram. Aveam fluturi în stomac. Habar nu aveam ce aş fi făcut dacă o vedeam. Ştiam doar că nu putusem să nu mă duc.

Ea nu era. M-am grăbit pe coridoare. Am alergat afară. Se auzeau maşini băgate în viteză. Peste tot erau sute de elevi. Luni de zile fusese peste tot, acum nu era niciunde.

I-am auzit numele. Numele ei. Aceleaşi patru silabe, aceleaşi zece litere pe care le auzisem tot anul, dar dintr-odată mi s-a părut sunetul cel mai cristalin din lume. Am luat-o pe lângă, că să trag cu urechea. Un grup de fete vorbeau în drum spre autobuz.

— Când?

— Azi. După şcoală. Chiar acum!

— Nu-mi vine să cred.

— Mie nu-mi vine să cred că a durat atât.

— Dată afară? Dar au voie?

— Normal. De ce să nu aibă? Doar nu-i şcoala *ei.*

— Eu aş fi dat-o afară de mult. Ce făcea ea era trădare.

— P-aci ţi-e drumul!

Ştiam despre ce vorbesc. Zvonurile circulau de câteva zile. Copila-Stea fusese dată afară din echipa de majorete.

— Salut, Leo!

Am auzit un cor de voci feminine. M-am întors. Aveam soarele în faţă. Mi-am dus mâna la ochi. Cântau la unison: „Copilul Stea!” Au râs. Le-am făcut cu mâna şi m-am grăbit spre casă. N-aş fi recunoscut niciodată, dar eram entuziasmat.

Casa ei era la vreo trei kilometri de a mea, în spatele unui mic centru comercial cu vreo zece magazine. Îmi spusese Archie unde. M-am dus pe jos. N-am vrut să merg

cu maşina. Simţeam nevoia ca lucrurile să se întâmple încet. Voiam să simt cum mă apropii pas cu pas, să crească tensiunea precum gazul într-o sticlă de suc.

Nu ştiam ce o să fac dacă o văd. Ştiam doar că eram emoţionat, speriat. Era mai confortabil să mă gândesc la toate poveştile despre ea decât la o persoană adevărată. Dintr-odată am simţit o nevoie arzătoare să ştiu totul despre ea. Voiam să-i văd pozele de bebeluş, voiam să o văd mâncând micul dejun, împachetând un cadou, dormind. Din septembrie fusese o vedetă – unică şi extravagantă – pe scena liceului. Opusul a tot ce era mişto, nu ascundea nimic. De la împodobirea băncii la discursul ei, la show-ul de pe terenul de fotbal, erau toate în văzul lumii. Şi totuşi acum aveam impresia că nu fusesem atent. Mi se părea că îmi scăpase ceva, ceva important.

Locuia în Palo Verde. Pentru o făptură aşa de diferită, casa ei era surprinzător de banală, cel puţin după standardele din Arizona. Fără etaj, de cărămizi deschise la culoare. Acoperiş de ţigle bombate. Niciun fir de iarbă nu se vedea în grădina din faţă, doar cactuşi butoi, cactuşi ţepoşi, în formă de pară şi grămezi de pietre.

Era noapte când am ajuns, aşa cum sperasem. M-am plimbat în sus şi în jos pe cealaltă parte a străzii. Mi-a trecut prin minte că aş putea fi confundat cu un vagabond, aşa că am dat o tură prin zonă. M-am oprit la Roma Delite să mănânc o felie de pizza. Am înghiţit doar jumătate şi m-am grăbit înapoi, nu mă puteam relaxa când nu aveam locuinţa ei în câmpul vizual. Nu mă puteam relaxa când era.

La început a fost de ajuns doar să văd casa. Apoi am început să mă întreb dacă ea e înăuntru, îmi imaginam ce ar putea face. Era lumină la toate geamurile. O maşină era pe alee. Cu cât stăteam mai mult, cu atât îmi doream să fiu mai aproape. Am trecut strada şi aproape că am fugit pe lângă casă. În timp ce treceam, am luat o piatră din curte. Am mers mai departe, m-am întors şi am privit casa de la

distanţă.

Am şoptit cerului presărat cu stele:

— Acolo stă Copila-Stea Caraway. Îi place de mine.

M-am îndreptat din nou spre casă. Strada, trotuarele erau pustii. Piatra era caldă în mâna mea. De data asta am păşit calm în timp ce mă apropiam. Mă simţeam ciudat. Ochii mi se fixaseră pe un triunghi de lumină de la o fereastră cu draperie. Am văzut o umbră pe un perete galben. Mi se părea că plutesc, fără greutatea picioarelor, spre lumină.

Dintr-odată s-a deschis uşa de la intrare. M-am aruncat după maşina de pe alee şi m-am pus ciuci lângă apărătoarea din spate. Am auzit uşa închizându-se. Am auzit paşi. Mişcarea paşilor se potrivea cu cea a unei umbre întinse pe alee. Mi s-a oprit respiraţia. S-a oprit şi umbra. Mă simţeam în acelaşi timp ridicol şi într-o poziţie perfectă, de parcă ghemuirea lângă maşină era exact ceea ce îmi rezervase destinul în acel moment.

Vocea ei a venit de după umbră.

— Mai ţii minte când m-ai urmărit în deşert în ziua aia după şcoală?

Oricât de absurd ar părea, nu ştiam dacă să răspund, de parcă dacă aş fi făcut-o m-aş fi… ce? M-aş fi dat de gol? M-am rezemat de metalul neted al maşinii. Nu mi-a trecut deloc prin cap să mă ridic în picioare, să mă arăt. Parcă au trecut ore întregi până am reuşit să murmur un:

— Da.

— De ce te-ai întors?

Tonul ei era normal, de parcă ar fi purtat în fiecare seară conversaţii cu oameni ghemuiţi în spatele maşinii pe alee.

— Nu-mi aduc aminte, am spus.

— Ţi-a fost frică?

— Nu, am minţit.

— Să ştii că nu te-aş fi lăsat să te pierzi.

— Ştiu.

O umbră micuţă s-a desprins de cea mai mare. S-a

îndreptat spre mine, şovăind pe aleea plină de pietricele. Avea coadă. Nu era o umbră. Era Scorţişoară, şobolanul. Scorţişoară s-a oprit la vârful unuia dintre tenişii mei. S-a ridicat şi s-a uitat la mine. Şi-a pus lăbuţele din faţă pe tenis şi a amuşinat printre şireturi.

— Faci cunoştinţă cu Scorţişoară?

— Într-un fel.

— Minţi?

— Într-un fel.

— Ţi-e frică de şobolani.

— Într-un fel.

— Crezi că sunt drăguţă? Dacă spui într-un fel, îi spun lui Scorţişoară să te muşte.

— Da.

— Da, ce?

— Cred că eşti drăguţă.

M-am gândit să adaug „într-un fel”, ca să fac pe amuzantul, dar m-am abţinut.

— Crezi că Scorţişoară e drăguţ?

Şobolanul mi se urcase pe tenis. Îi simţeam greutatea. Voiam să-l dau la o parte. Coada i se răsfira pe alee.

— No comment, am spus.

— Vai, vai, ia auzi, Scorţişoară, nu vrea să afle lumea că te găseşte drăguţ.

— Cred că te laşi puţin dusă de val, i-am zis.

— Chiar sper că asta este exact ceea ce se întâmplă. Nu e nimic mai frumos decât să te laşi dus de val. Ai vrea să-l duci pe Scorţişoară pe val cu tine în noaptea asta? Adoră să doarmă la alţii.

— Nu, mulţumesc!

— Ah. Vocea ei mima supărarea. Eşti sigur? Nu deranjează. Ocupă foarte puţin spaţiu. Şi ajunge să-l hrăneşti cu un biscuit. Sau două boabe de strugure. N-o să facă la tine pe covor. Aşa-i, Scorţişoară? Hai, ridică-te şi spune-i că n-o să faci. Ridică-te, Scorţişoară.

Rozătoarea s-a ridicat la mine pe tenis. Ochii îi străluceau ca două perle negre.

— Nu-i aşa că are cele mai drăguţe urechi?

Cine observă urechile unui şobolan? M-am uitat. Avea dreptate.

— Mda, am spus, se pare că are.

— Gâdilă-l după urechi, îi place de moare.

Am înghiţit în sec. Am întins vârfurile degetelor arătătoare şi am gâdilat micuţul spaţiu păros din spatele urechilor şobolanului. Nu s-a mişcat. Apoi, surprinzându-mă şi pe mine, am dus un deget în faţa nasului lui şi m-a lins. Nu mă gândisem niciodată că şobolanii fac aşa ceva. Limba lui era cât jumătate din unghia degetului meu mic. Mă gândeam că trebuie să fie aspră ca a unei pisici, dar nu era, era fină.

Apoi nu mai era pe tenis – era la mine pe umăr. Am ţipat. Am încercat să-l împing, dar se prinsese cu ghearele de cămaşa mea. Copila-Stea se prăpădea de râs. Umbra ei se scutura cu putere.

— Lasă-mă să ghicesc, mi-a spus, Scorţişoară ţi-a sărit pe umăr.

— La fix, am răspuns.

— Şi acum te gândeşti că şobolanii sar la gât.

— Nu mă gândeam la asta, dar acum că ai pomenit… mi-am pus palmele în jurul gâtului. Am simţit ceva în ureche. Mustăţi. Am ţipat iar.

— Îmi mănâncă urechea!

Copila-Stea a râs iar.

— Te amuşină. Te place. Mai ales urechile tale îi plac. Nu prea întâlneşte urechi care să nu-i placă. Când o să termine, urechea aia a ta o să fie lună şi bec. Mai ales dacă găseşte resturi de unt de arahide pe acolo.

Simţeam cum micuţa limbă curăţă căuşurile urechii stângi.

— Mă gâdilă.

Am simţit şi altceva.

— Am simţit dinţi.

— Doar răzuieşte ceva. Trebuie să ai ceva uscat pe acolo. Când te-ai spălat pe urechi ultima dată?

— Nu-i treaba ta.

— Scuze, nu voiam să fiu indiscretă.

— Te iert.

O vreme a fost linişte, cu excepţia fonfăitului din urechea mea. Puteam auzi respiraţia şobolanului. Coada lui alunecase în buzunarul de la piept al cămăşii.

— Eşti gata să mărturiseşti?

— Ce să mărturisesc?

— Că începe să-ţi placă să ai o rozătoare care să îşi bage nasul pe la tine prin ureche.

Am zâmbit. Am dat din cap, îndepărtând nasul şobolanului un moment.

— Mărturisesc.

Iar linişte, doar respiraţia fină din urechea mea.

— Bine, a spus ea în cele din urmă, trebuie să mergem înăuntru. Spune noapte bună, Scorţişoară.

„Nu, am gândit eu, nu pleca.”

— Mai am o ureche, am spus.

— Dacă se ocupă şi de ea nu o să te mai părăsească şi o să fiu geloasă. Haide, Scorţişoară. E timpul pentru culcărică.

Scorţişoară amuşina mai departe.

— Nu vine, aşa-i?

— Nu.

— Ia-l te rog atunci şi pune-l jos.

Am făcut întocmai. Imediat ce l-am aşezat pe jos, a ieşit din raza mea vizuală, a zbughit-o pe sub ţeava de eşapament tocmai până în partea cealaltă a maşinii.

Umbra s-a retras. Am auzit cum se deschide uşa de la intrare. Lumina a ţâşnit.

— Noapte bună, Leo.

— Noapte bună, am strigat şi eu.

Nu voiam să plec. Voiam să mă ghemuiesc acolo pe drum şi să adorm. Stăteam ciuci de ceva timp. De abia m-am ridicat. Pe la jumătatea drumului spre casă am reuşit să merg normal.

17

Cu doar două săptămâni înainte aflasem că ştie cum mă cheamă şi acum eram îndrăgostit până peste cap. Pluteam. Am plutit pe lumina albă care îmi învăluia cearşafurile şi am dormit pe lună. La şcoală am fost un balon galben, leneş şi zâmbitor plutind deasupra clasei. Am simţit cum cineva mă trage încet de aţă. De undeva de jos, Kevin îmi striga:

— Eşti îndrăgostit, băiete!

M-am mulţumit să zâmbesc şi m-am rostogolit mai încolo până am nimerit afară pe fereastră.

Starea asta a durat până la prânz, când am devenit dintr-odată conştient de mine însumi. Mi s-a năzărit că toată lumea din şcoală ştia. Că mă aşteptau şi vor întoarce capetele după mine, holbându-se, când voi intra în sala de mese. Nu-mi plăcea să fiu în lumina reflectoarelor, nu-mi plăcuse niciodată. Eram mulţumit în spatele camerei de filmat, lăsându-l pe Kevin în faţă să primească aplauzele.

Aşa că toate cele treizeci de minute m-am ascuns în încăperea cu echipament a sălii de sport. M-am căţărat pe o saltea de lupte rulată şi am lovit o minge de volei de celălalt perete. Nu aveam nimic de mâncare, am vrut să cumpăr, dar nu-mi era foame.

După şcoală ne-am găsit, nu că ar fi fost nevoie să ne căutăm.

L-a scos pe Scorţişoară din geantă şi l-a aşezat pe umăr.

— Dă lăbuţa cu Leo, Scorţişoară.

Am dat lăbuţa cu Scorţişoară.

— Crezi în locuri fermecate? m-a întrebat.

— Vorbeşti cu mine sau cu şobolanul?

A zâmbit. Strălucea.

— Cu tine.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată.

— O să-ţi arăt unul.

— Şi dacă nu vreau să-l văd?

— Ţi se pare că ai de ales?

M-a apucat de mână şi m-a tras aşa de tare, că aproape m-am împiedicat. Râdea în hohote. Am zburat pe deasupra terenurilor de sport ale şcolii ţinându-ne de mână în văzul tuturor.

Ne-am plimbat kilometri întregi, mult mai departe de parcul industrial Micatronics, de terenul de golf, spre deşert.

— Îţi e cunoscut?

De ceva vreme Scorţişoară era pe umărul meu. Duceam şi instrumentul ei, jucându-mă cu corzile.

— Aici am venit în ziua aia, am spus.

A pufnit.

— *Noi? Eu* veneam aici, tu erai la un kilometru în spatele meu. M-a ciupit de braţ. Te *strecurai* în spatele meu. M-a ciupit din nou, mai tare de data asta, dar ochii îi sclipeau. Mă *urmăreai.*

M-am făcut că sunt oripilat, jignit.

— Să te urmăresc? Nu te urmăream. Doar rămăsesem în urmă un pic.

— În spatele meu.

— Şi?

— De ce?

Am simţit că sunt un milion de motive, dar nu existau cuvinte să le poată descrie.

— Nu ştiu.

— Îţi plăcea de mine.

Am zâmbit.

— Erai mort după mine. Frumuseţea mea te lăsa mut. Nu mai întâlniseşi niciodată o persoană mai fascinantă. Te gândeai la mine în fiecare clipă. Mă visai. Nu mai suportai. Nu puteai să laşi asemenea minunăţie să îţi dispară din faţa ochilor. *Trebuia* să mă urmăreşti.

M-am întors spre Scorţişoară, care m-a lins pe nas.

— Ai o părere mult prea bună despre tine. De fapt eu voiam şobolanul.

Ea a râs, iar deşertul a cântat.

Celor care se aşteaptă ca orice deşert să fie un loc sterp acoperit de dune, Sonoran trebuie să le pară surprinzător. Nu numai că nu sunt dune, dar nu este nici nisip. Cel puţin nu nisipul ăla de pe plajă. Pământul are culoarea nisipului, dar nu ţi se adâncesc picioarele în el. E aşa de tare, de parcă ar fi fost bătătorit. Şi plin de pietricele. Care strălucesc pentru că au în ele – ce altceva – mică[2].

Dar nu prea observi pământul. Ceea ce vezi sunt cactuşii saguaro. Pentru nou-veniţii din Est doar asta există. Deşertul pare o mare întindere pustie de arbuşti ţepoşi al căror singur scop este să servească drept fundal pentru maiestuoşii saguaro. Apoi, încet, încet, plantele din deşert încep să se individualizeze: yucca ţepoasă, cactusul coadă de castor, cactusul în formă de pară ţepoasă, cactusul butoi, cel coarne de ţap, coarne de cerb, degetele diavolului şi lujerele prelungi ce ţâşnesc spre cer ale cactusului ocotillo.

Am înaintat ca un fir ce se ţesea printre plante, prin bălţile şi şanţurile uscate, cu munţii Maricopa înălţându-se violet în faţa noastră.

— În ziua aia când te-ai întors şi ai fugit, am strigat după tine, mi-a spus.

---

[2] Familie de minerale cristalizate, cu luciu sticlos (sursa DEX) (n. red.).

— Serios?
— În şoaptă.
— În şoaptă? Şi te aşteptai să aud?
— Nu ştiu. M-am gândit că o să ştii.
Am mângâiat corzile de la ukulele. Mi-am îndreptat umerii. Să duci un şobolan îţi îmbunătăţeşte ţinuta.
— Eşti timid, aşa-i?
— De ce ai impresia asta?
A râs.
— Astăzi ţi-a fost ruşine la şcoală, când te-am tras după mine? Cu toţi copiii ăia uitându-se la noi?
— Nee.
— Minţi?
— Mda.
A râs. Se pare că mă pricepeam să o înveselesc.
M-am uitat înapoi. Autostrada nu se mai zărea.
— Ai atâta timp? am întrebat-o.
— Nimeni nu are timp. Timpul nu poate fi avut, mi-a spus. Şi-a aruncat braţele într-o parte şi a învârtit fusta multicoloră până am avut impresia că seamănă cu o morişcă de caramea. Timpul e al tuturor.
— Scuze că am întrebat.
Şi-a agăţat geanta cu floarea-soarelui de un cactus şi a început să facă roata înspre Maricopa. Deşi sună nebuneşte, mi-a venit să fac şi eu la fel. Mi-am spus că nu puteam, pentru că eram încărcat cu o ukulele şi un şobolan. Am cules geanta şi am urmat-o.
Când s-a hotărât să umble ca oamenii, i-am spus că e caraghioasă. S-a oprit, s-a întors spre mine şi a făcut o reverenţă până în pământ.
— Mulţumesc, bunule domn.
Apoi mi-a luat braţul, de parcă eram la promenadă, şi mi-a spus:
— Urlă, Leo!
— Ce?

— Dă capul pe spate şi dă totul afară. Urlă cât te ţin plămânii. N-o să te audă nimeni.

— De ce aş face aşa ceva?

Şi-a întors ochii plini de uimire spre mine.

— De ce n-ai face?

Am arătat către Scorţişoară.

— Doar dacă ţipă el primul. Apoi am schimbat repede subiectul. Ajungem odată la locul ăla fermecat?

Mi se părea absurd şi numai să rostesc aşa ceva.

— Un piculeţ.

I-am făcut pe plac.

— Şi cum recunoşti un loc fermecat când dai de el?

— O să vezi. M-a strâns de mână. Ştii că este o ţară care are în mod oficial locuri fermecate?

— Nu. Şi unde-i asta? În Oz?

— În Islanda.

— Să nu-ţi vină să crezi.

— O să ignor sarcasmul tău. Cred că ar fi foarte tare să avem şi noi aşa ceva. Să treci pe jos sau cu maşina şi să dai peste o piatră de marcaj cu plăcuţă de alamă: „Spaţiu fermecat. Departamentul de interne al Statelor Unite.”

— L-am umple de gunoi cât ai zice peşte, am spus.

S-a uitat la mine serioasă.

— Crezi?

M-am simţit prost, de parcă aş fi stricat ceva.

— Nu neapărat. Mai ales dacă ar exista un afiş cu „Nu fi ţărănoi”.

Un moment mai târziu s-a oprit.

— Am ajuns.

M-am uitat în jur. Locul era cât se poate de obişnuit. Singura prezenţă notabilă era un saguaro înalt, într-o stare foarte proastă, o adunătură de beţe, arătând mai rău ca Señor Saguaro. În rest erau doar arbuşti cenuşii, buruieni şi câţiva cactuşi pară ţepoasă.

— Mă gândeam că o să arate altfel.

— Special? Dramatic?
— Cred că da.
— E un alt fel de decor, mi-a spus. Jos încălţările.
Ne-am descălţat.
— Stai jos.
Ne-am aşezat cu picioarele încrucişate. Scorţişoară a alergat în jos pe braţul meu.
— Stai, a ţipat Copila-Stea.
A cules şobolanul de jos şi l-a pus în geantă.
— Bufniţe, vulturi, şerpi. Ar fi o masă gustoasă.
— Deci, când începe vraja?
Stăteam unul lângă altul, cu faţa spre munţi.
— A început la naşterea pământului.
Avea ochii închişi, iar lumina amurgului îi aurise chipul.
— Nu se opreşte niciodată. E întotdeauna prezentă, e aici.
— Şi ce facem?
A zâmbit.
— Asta e secretul. Mâinile făcute căuş i se odihneau pe genunchi. Nu facem nimic. Sau cât mai puţin posibil. Faţa ei s-a întors încet spre mine, deşi ochii i-au rămas închişi. Ai făcut vreodată nimic?
Am râs.
— Mama crede că asta fac tot timpul.
— Nu-i spune că ţi-am zis, dar mama ta greşeşte. S-a întors cu faţa spre soare. E foarte greu să nu faci nimic. Chiar şi acum, când stăm aici, trupurile noastre freamătă, minţile noastre se frământă. E o adevărată zarvă înăuntrul nostru.
— Şi asta e rău? m-am mirat.
— E rău dacă vrem să ştim ce se întâmplă în afara noastră.
— Dar nu avem ochi şi urechi pentru asta?
A aprobat din cap.
— Ele sunt OK de obicei. Uneori însă ne stau în cale.

Pământul ne vorbeşte şi noi nu-l putem auzi din pricina larmei pe care o fac simţurile noastre. Uneori e nevoie să le ştergem, să le facem să dispară. Atunci – poate – pământul ne va atinge. Universul va vorbi. Stelele vor şopti.

Soarele, portocaliu acum, tăia vârfurile purpurii ale munţilor.

— Deci, cum fac să devin nimicul ăsta?

— Nu ştiu sigur. Nu există un răspuns anume. Trebuie să-ţi găseşti propria cale. Uneori încerc să mă şterg. Îmi imaginez o imensă radieră roz, care se mişcă înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, începe cu degetele de la picioare, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi şi ele nu mai sunt – puf! — dispar. Apoi tălpile, apoi gleznele. Dar asta e partea uşoară. Cel mai greu e să îmi şterg simţurile – ochii, urechile, nasul, limba. Ultimul care dispare e creierul. Gândurile, amintirile, toate vocile din capul meu. Asta e cel mai dificil, să fac să dispară gândurile. A chicotit încet. Dovleacul meu. Apoi, dacă am făcut o treabă bună, dispar. Nu mai sunt. Sunt nimic. Lumea e liberă să curgă în mine ca într-un vas gol.

— Şi? am întrebat.

— Şi... văd. Aud. Dar nu cu ochii şi urechile. Nu mai sunt în afara lumii mele şi nu sunt nici înăuntru. Ideea e că nu mai e nicio diferenţă între mine şi univers. Nu mai sunt graniţe. Eu sunt

Universul şi Universul este eu. Sunt o piatră, un ghimpe de cactus. Sunt ploaia. A zâmbit visătoare. Asta îmi place cel mai mult, să fiu ploaia.

— Eu sunt primul pe care l-ai adus aici?

Nu a răspuns. Era cu faţa spre munţi, îmbăiată de lumina care se scurgea peste noi ca mierea, chipul ei era cel mai nemişcat şi senin pe care îl văzusem vreodată.

— Copilă Stea...

— Şşşşşşş...

Acesta a fost ultimul sunet pe care l-am scos înainte de a se lăsa tăcerea. Am stat unul lângă celălalt, în poziţie de

lotus, uitându-ne spre vest. Am închis ochii. Am încercat să stau perfect nemişcat – şi imediat mi-am dat seama că avea dreptate. Puteam să îmi ţin mâinile şi picioarele neclintite, dar înăuntrul meu parcă era oră de vârf în Phoenix. Nu fusesem niciodată aşa de conştient de respiraţia mea şi de bătăile inimii, ca să nu pomenesc de alte murmure şi bolboroseli ale trupului. Şi mintea mea – nici ea nu voia să înceteze. Fiecare întrebare, fiecare gând rătăcit, oricât de îndepărtat, mi se învârtea în cap, amuşinând, încercând să-mi atragă atenţia.

Dar am încercat. Am încercat cu radiera, dar nu voia să şteargă nici măcar degetul mic de la picior. Am încercat să-mi imaginez că sunt rumeguş fin în bătaia vântului. Că am fost înghiţit de o balenă. Că mă dizolv ca o pastilă efervescentă. Nimic nu funcţiona. Nu reuşeam să mă fac să dispar.

Am tras cu ochiul. Ştiam că nu am voie, dar nu m-am putut abţine. În mod evident, ea reuşise. Dispăruse. Era seninătatea. Buzele îi păstrau o urmă de zâmbet. Pielea ei era aurită şi vârfurile şuviţelor străluceau. Părea muiată în soare şi lăsată aici să se usuce. Am simţit un junghi de gelozie că putea să stea lângă mine şi să nu ştie. Că era într-un loc minunat unde eu nu puteam ajunge.

Apoi am văzut şobolanul. Se târâse afară din geantă. Se aşezase lângă noi pe pământ, lăbuţele lui din faţă – mă tot gândeam la ele ca la nişte mâini micuţe, păreau aşa umane – atârnau în faţă. Nici el nu se mişca. Era cu faţa spre vest, iar blăniţa îi strălucea ca metalul unei monede noi. Ochii lui ca două boabe de piper erau închişi.

Ştiam că trebuie să fie vreun truc pe care îl învăţase de la ea sau vreun fel de încercare de a imita comportamentul uman. Totuşi, aveam impresia că micuţul mustăcios avea şi el o experienţă mistică – care însemna şi digestia în stomacul vreunei jivine, dacă temerile Copilei-Stea se adevereau. Cât am putut de încet, l-am luat de jos. Îl

ţineam cu amândouă mâinile. Nu s-a zbătut, nici măcar nu s-a mişcat, s-a întors din nou spre vest cu bărbia lui minusculă sprijinită de degetul meu mare. Îi simţeam bătăile inimii în degete. L-am apropiat şi mai tare de pieptul meu. Sfidând orice lighioană care ar fi îndrăznit să se apropie.

Am tras adânc aer în piept şi am închis ochii, ca să mai încerc o dată vraja. Nu cred că mi-a ieşit. Cred că Scorţişoară se pricepea mai bine ca mine. Am încercat. Am încercat atât de intens, că îmi venea să ţip, dar nu reuşeam să ies din trup şi cosmosul nu mi-a făcut nicio vizită. Mă tot întrebam ce oră o fi.

Ceva s-a întâmplat totuşi. Ceva mic. Am simţit la un moment dat că am trecut un fel de hotar, că am păşit pe un teritoriu necunoscut. Era un tărâm de pace şi linişte. Nu mai întâlnisem aşa tăcere şi nemişcare până atunci. Larma din mine a continuat, dar mult mai slab, de parcă cineva ar fi dat sonorul mai încet. Şi s-a mai întâmplat ceva straniu. Deşi am rămas conştient, am simţit că l-am pierdut pe Scorţişoară, într-un fel. Nu îi mai simţeam bătăile inimii şi nici prezenţa în mâinile mele. De parcă nu mai eram două fiinţe, ci una singură.

Când soarele a apus, am simţit seara ca o boare răcoroasă pe faţă.

Nu ştiu cât am stat cu ochii închişi. Când i-am deschis, ea nu mai era. Alarmat, m-am uitat în jur. Stătea mai încolo, zâmbind. Se lăsase seara. În timp ce eu avusesem ochii închişi, violetul de amurg al munţilor se întinsese deasupra deşertului.

Ne-am încălţat. Am pornit-o spre autostradă. Mă aşteptam să mă ia la întrebări, dar nu a zis nimic. Câteva clipe mai devreme luna nu răsărise, iar în momentul următor umplea tot cerul. Apoi a apărut o stea. Mergeam prin deşert, în tăcere, mână în mână.

18

Eram singuri. Numai noi eram în toată şcoală.

Cel puţin aşa ni s-a părut în zilele care au urmat.

Îmi vedeam de treburile mele şi ea de ale ei. Îi simţeam prezenţa în alte părţi ale clădirii. Trecând pe coridoare între ore nu trebuia să o văd, ştiam că e acolo: nevăzută în mulţimea care se îndrepta spre mine, gata să ia un colţ cu cinci clase mai încolo. În timp ce ne apropiam unul de altul, zgomotul şi ceilalţi elevi se topeau şi deveneam complet singuri, trecând, zâmbind, ţinându-ne privirea, dispăreau chiar şi etajele şi pereţii, eram doi oameni într-un univers al spaţiului şi al stelelor.

Şi într-o zi am început să înţeleg că eram mai singuri decât îmi imaginasem.

Era într-o joi. De obicei, în ziua aceea după a treia pauză, treceam pe lângă Copila-Stea la etajul doi lângă cancelarie. Ne zâmbeam, ne salutam şi ne continuam drumul, fiecare spre clasa lui. A... A În acea zi am simţit nevoia să o însoţesc.

— Ce zici de o escortă?

A zâmbit poznaş.

— Propui pe cineva?

Ne-am atins degetele mici şi ne-am continuat drumul. Următoarea ei oră era la etajul întâi, aşa că am coborât pe scările cele mai apropiate. Mergeam unul lângă altul, atunci am observat.

Nimeni nu ne-a spus o vorbă.

Nimeni nu ne-a salutat.

Nimeni nu ne-a zâmbit.

Nimeni nu s-a uitat la noi.

Scările erau pline, dar niciun umăr, nicio mânecă nu ne-a atins.

Elevii care urcau se dădeau spre perete sau spre

balustradă. În afară de bolboroselile Copilei-Stea în urechea mea, nu vorbea nimeni.

Ce mi-a sărit în ochi cel mai tare au fost privirile. Chipurile se ridicau de la trepte, dar nimeni nu ne privea. Treceau direct prin noi, de parcă aveau raze gama. Sau ajungeau cu ochii până la urechile noastre şi apoi întorceau privirea spre pereţi sau alţi ochi. Simţeam nevoia să mă uit la mine, ca să fiu sigur că exist.

— Nimeni nu se uită la mine, i-am spus lui Kevin la prânz. Se zgâia la sandviciul lui. Kevin! m-am enervat. Acum faci şi *tu* la fel.

A ridicat privirea râzând. M-a privit direct în ochi.

— Scuze.

De obicei, erau şi alţii la masă. Azi eram doar noi doi. M-am întins peste masă.

— Ce se întâmplă, Kevin?

S-a uitat în altă parte, apoi din nou la mine.

— Chiar mă întrebam când o să observi. De fapt, speram să nu o faci.

— *Ce* să observ?

A încercat să tragă de timp luând o gură din sandviciul cu salată de ton. A mestecat pe îndelete. A sorbit sucul de portocale cu paiul.

— Întâi de toate, nu are legătură cu tine.

M-am dat înapoi. Mi-am întins mâinile.

— Nu are legătură cu mine. Ce înseamnă asta?

— Are legătură cu persoana cu care eşti.

Am rămas înmărmurit, am clipit neîncrezător, holbându-mă la el.

— Copila-Stea?

A dat din cap.

— OK, am spus. Şi ce-i cu asta?

S-a mai uitat la mine o vreme, a mestecat, a înghiţit, a sorbit, s-a uitat în altă parte, s-a uitat înapoi la mine.

— Ei nu vorbesc cu ea.

Cuvintele nu aveau sens.

— Ce vrei să spui? Cine-s ei?

Şi-a întors capul spre marea de mese şi spre elevii care o ocupau.

— Ei.

— Cine ei? am spus, prea nervos să îmi mai pese de gramatică.

Şi-a umezit buzele.

— Toţi. A ridicat din umeri. Aproape toţi. Privirea lui a alunecat peste umărul meu. Mai sunt două fete care stau la masă cu ea.

M-am întors să arunc o privire. La apogeul popularităţii Copilei-Stea, colegii noştri îşi trăseseră scaune de la alte mese ca să se înghesuie lângă ea. Acum era doar ea, Dori Dilson şi o fată dintr-a noua.

— Deci, ce se întâmplă de fapt? am întrebat.

A sorbit din pai.

— Continuă să o ignore. Nimeni nu-i vorbeşte.

Tot nu înţelegeam.

— Cum adică, nimeni nu vorbeşte cu ea? Da’ ce, au făcut şedinţă în sala de sport şi au votat asta?

— N-a fost nimic oficial. Pur şi simplu s-a întâmplat. S-a împrăştiat de la unii la alţii.

Am rămas cu gura căscată.

— Când? Când a început? Cum? De ce? începusem să ţip.

— Nu ştiu sigur. După chestia cu baschetul, cred. Multă lume s-a supărat.

— Chestia cu baschetul.

A dat din cap.

— Chestia cu baschetul, am repetat prostit.

A pus sandviciul deoparte.

— Leo, nu te face că nu ştii despre ce vorbesc. Ovaţiile pentru cealaltă echipă? Ce, credeai că oamenilor li s-a părut *drăguţ?*

— Era doar felul ei ciudat de a fi. Era o chestie inofensivă.

Poate ciudată, dar inofensivă. Era doar felul ei neobişnuit de a fi.

A dat din cap încet.

— Da, păi exact despre asta vorbesc şi eu. Nu e vorba doar de un lucru pe care l-a făcut, ci de toate. Nu-mi spune că nu ai observat niciodată. Îţi aminteşti o anume roşie?

— Kevin, acum două luni erau în picioare, ovaţionând-o în amfiteatru, la câştigarea concursul de oratorie.

— Heei, a făcut un gest defensiv, *spune-le.*

— O singură persoană a aruncat roşia. Una singură.

— Mda, şi o mie ar fi vrut să o facă, a chicotit el. Nu ai auzit aclamaţiile atunci? Oamenii o învinuiesc pe ea pentru că am pierdut meciul. Pentru că sezonul nostru perfect s-a dus pe apa sâmbetei.

Nu eram sigur că vorbeam tot despre „ei”.

— Kevin, am simţit nevoia să o apăr, ea era doar o *majoretă.*

— Leo, a arătat el cu degetul, tu m-ai întrebat ce se întâmplă şi ţi-am răspuns.

S-a ridicat şi şi-a dus tava la bufet. M-am uitat la scaunul gol până s-a întors.

— Kevin… dar cântecele aniversare, felicitările de Sf. Valentin, toate lucrurile frumoase pe care le face pentru ceilalţi… alea nu contează deloc?

Clopoţelul a sunat.

S-a ridicat. Şi-a adunat cărţile. A ridicat din umeri.

— Se pare că nu.

Ziua următoare, cea care i-a urmat şi următoarea am devenit din ce în ce mai paranoic. Când mă plimbam cu ea prin şcoală şi prin împrejurimi, eram foarte conştient că singurătatea noastră se schimbase. Nu mai era un confortabil tunel al dragostei, ci o izolare care te îngheţa. Nu trebuia niciodată să ne dăm din drum, să facem loc altcuiva, ceilalţi ne făceau loc mereu. Mulţimea de pe coridoare se dădea la o parte când treceam. Mai puţin

Hillari Kimble. De câte ori treceam pe lângă ea, se apleca spre noi cu o mutră plină de dispreţ.

Copila-Stea nu părea să observe. Îmi bolborosea mereu câte ceva în ureche. În timp ce-i zâmbeam şi îi răspundeam, simţeam cum se mai formează un strat de gheaţă pe ceafă.

19

— Comunităţile Amish din Pennsylvania au un nume pentru asta.

— Care? am întrebat.

— Îndepărtarea.

Eram la Archie. Trebuia să vorbesc cu cineva.

— Chiar asta se întâmplă.

— Cel „îndepărtat”, ca să spun aşa, e în dizgraţia bisericii, aşa că este excomunicat. Toată comunitatea participă. Dacă nu se pocăieşte, nimeni nu o să îi mai vorbească vreodată. Nici chiar propria familie.

— Ce?

— Da, da, nici chiar propria familie.

— Nici soţia?

— Soţia, copiii. Toată lumea. Pipa i se stinsese. A reaprins-o cu un chibrit. Cred că ideea e să fie gonit. Dar unii rămân, continuă să muncească pământul, să ia cina cu ceilalţi. Dacă îi întinde solniţa nevestei, ea îl ignoră. Şi de ar fi după vrerea episcopului, nici porcii şi găinile nu l-ar mai băga în seamă. De parcă nu ar exista.

Am dat din cap.

— Ştiu cum e.

Eram pe veranda din spate. M-am uitat îndelung la Señor Saguaro.

— Se întâmplă şi când nu eşti cu ea? a întrebat.
— Nu. Cel puţin aşa cred. Dar când sunt cu ea, mă simt de parcă atitudinea asta e îndreptată şi spre mine.
O dâră de fum tubulară a ieşit din colţul gurii lui. Un zâmbet trist i-a apărut pe faţă.
— Sărman delfin prins în plasa cu ton.
Am luat în mână craniul lui Barney, rozătorul din paleocen. M-am întrebat dacă o să ţină cineva în mână craniul lui Scorţişoară peste şaizeci de milioane de ani.
— Deci, ce să fac?
Archie a dat din mână.
— A, păi asta e cel mai uşor. Stai cât mai departe de ea şi problema se rezolvă cât ai zice peşte.
M-am încruntat.
— Bun sfat, ce să zic. Ştii bine că nu e aşa de simplu.
Bineînţeles că ştia, dar voia să o spun eu. I-am povestit despre felicitarea de Sf. Valentin, despre discuţia din parcarea casei ei, despre plimbarea în deşert. Mă tot sâcâia o întrebare şi, oricât de ridicolă îmi părea, nu puteam să nu îi dau atenţie:
— Crezi în locuri fermecate?
Şi-a scos pipa din gură şi s-a uitat direct la mine.
— Evident.
Nu înţelegeam.
— Dar eşti cercetător, om de ştiinţă.
— Un om al oaselor. Nu poţi să fii îngropat în oase şi să nu crezi în locuri fermecate.
M-am uitat la Barney. Mi-am trecut degetul de-a lungul liniei puternice a maxilarului său de o palmă, aspru ca limba vinei pisici. Ţineam şaizeci de milioane de ani în mână. M-am uitat la Archie:
— De ce nu poate fi…
— …ca toţi ceilalţi? a terminat el propoziţia. S-a ridicat şi a coborât de pe verandă în plin deşert – curtea din spatele casei, exceptând şura în care-şi ţinea uneltele, era deşertul.

Natura era cea care modelase peisajul. L-am pus jos pe Barney şi l-am însoţit. Ne-am îndreptat încet spre Señor Saguaro.

— Nu ca toţi ceilalţi. Nu chiar. Nu în întregime. Dar… Archie…

M-am oprit. M-am întors cu totul spre el. Mintea mea era o adunătură de gânduri şi sentimente sălbatice şi contradictorii. După ce m-am uitat prosteşte la el o vreme, am izbucnit:

— Ovaţionează pentru cealaltă echipă. Archie şi-a scos pipa din gură, ca pentru a prinde mai bine înţelesul cuvintelor mele. A ridicat un deget în aer. A dat din cap în mod solemn.

— Ahhh, da.

Am continuat să păşim. Am trecut de şură, de Señor Saguaro. Din când în când culegeam câte o piatră şi o aruncam către împurpuraţii Maricopa.

— Nu-i uşor să vorbeşti despre ea, aşa-i? a spus Archie aproape în şoaptă.

Am scuturat din cap.

— O fată neobişnuită. Mi-am dat seama imediat. Iar părinţii ei sunt cei mai obişnuiţi cu putinţă, în sensul bun. Cum de e copila asta aşa? M-am întrebat şi eu de multe ori. Chiar m-am gândit că ea e cea care trebuie să mă înveţe pe mine câte ceva. Pare să cunoască lucruri care nouă celorlalţi ne scapă.

S-a uitat la mine.

— Hm?

Am dat din cap.

A întors bolul pipei invers şi l-a bătut cu încheieturile degetelor. O dâră de cenuşă s-a vărsat peste o adunătură de proposis[3] moarte.

A îndreptat ţeava pipei spre mine.

— Ştii, e un loc unde trăim cu toţii, dar nu ne prea

[3] Plantă leguminoasă din SUA (n. red.).

gândim la el, de abia dacă ne dăm seama că există, şi când o facem e doar pentru o clipită.

— Care clipită?

— Pentru cei mai mulţi dintre noi e dimineaţa. E momentul acela de trezire, cele câteva secunde când ieşim din somn, dar nu ne-am deşteptat încă. În acele clipe, suntem ceva mult mai primitivi decât în mod normal. Tocmai am dormit somnul celor mai îndepărtaţi strămoşi şi ceva din fiinţa lor, din lumea lor e încă în noi. Atunci nu urmăm modele, nu suntem civilizaţi. Nu suntem oamenii care ne ştim, ci făpturi mai apropiate de copaci decât de o tastatură. Nu ni se spune nicicum, suntem nenumiţi, fireşti, suspendaţi între a fost şi va fi, mormolocul dinaintea broaştei, viermele care precede fluturelui. Suntem, pentru câteva clipe, orice şi tot ce am putea fi. Şi apoi...

Şi-a scos săculeţul şi a umplut pipa. Miros de cireşe s-a împrăştiat în aer. A aprins un chibrit. Bolul pipei a absorbit flacăra de parcă ar fi fost vreun amant sau vreun prădător.

— ...şi apoi, ah, deschidem ochii şi ziua creşte în faţa noastră, şi – a pocnit din degete – devenim noi înşine.

Ca multe dintre vorbele lui Archie, păreau să nu-mi intre prin urechi, ci să se aşeze pe piele, adăpostindu-se ca nişte mici ouă ce aşteaptă ploaia maturităţii mele, când vor ieşi puii din găoace şi voi înţelege în sfârşit.

Am continuat să ne plimbăm în linişte. Flori galbene apăruseră pe un cactus şi nu ştiu de ce asta m-a întristat nespus. Purpuriul munţilor se întindea ca o acuarelă peste tot.

— *Ei* o urăsc, am spus.

S-a oprit, s-a uitat cu atenţie la mine. M-a îndreptat spre cealaltă direcţie şi ne-am întors. Şi-a petrecut un braţ pe după umerii mei.

— Să-l consultăm pe Señor Saguaro.

Peste câteva clipe eram în faţa gigantului hârbuit. Nu am reuşit niciodată să înţeleg cum putea Señor să inspire atâta

demnitate, maiestuozitate chiar, dacă ne gândim la scheletul său străveziu şi şubred de beţe şi mormanul de coajă ca o piele care i se adunase la baza piciorului, ca nişte pantaloni căzuţi. Archie vorbea întotdeauna cu el, de parcă ar fi fost un judecător sau cine ştie ce demnitar venit în vizită.

— Bună ziua, Señor Saguaro, a început. Cred că îl cunoşti pe prietenul meu, distins membru al Cinstitului ordin al pietrei de os, dl Borlock.

— Nu mai am dexteritate, dar cred că o să încerc să vorbesc în spaniolă un pic, mi-a şoptit. El o preferă când e vorba de lucruri delicate.

S-a întors spre cactus.

— Parece, Señor Borlock aqui es la victima de una „îndepărtare” de sus compañeros estudiantes en el liceo. El objetoprincipal dela „îndepărtare” es la enamorada del Señor Borlock, nuestra propria Señorita Nina Estrella. El está busqueda de preguntas[4].

Cât a vorbit, Archie s-a uitat în sus spre cuibul bufniţei spiriduş. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a şoptit:

— Am cerut întrebări.

— Întrebări? am şoptit eu. Şi cum rămâne cu răspunsurile?

Deja se întorcea, aplecându-şi capul spre marele cactus, cu un deget pe buze:

— Şşşşş – a închis ochii.

Am aşteptat.

Într-un sfârşit a dat din cap şi s-a întors iar spre mine.

— Stimatul Señor spune că există o singură întrebare.

— Care?

---

[4] Se pare că domnul Borlock, aici de faţă, este victima unei „îndepărtări” din partea colegilor săi de liceu. Obiectul principal al „îndepărtării” este iubita domnului Borlock, însăşi domnişoara Copila-Stea. El este în căutare de întrebări (n. tr.).

— Spune că totul se reduce la, sper că traduc bine: A cui afecţiune e mai importantă pentru tine, a ei sau a celorlalţi? Señor spune că totul va decurge din acest răspuns.

Nu eram sigur că l-am înţeles pe Señor mai mult decât îl înţelegeam pe Archie, dar nu am spus nimic şi m-am dus acasă. Pe când stăteam în pat în acea noapte, cu luna care mă inundase până la bărbie, mi-am dat seama că înţelesesem perfect întrebarea. Doar că nu voiam să dau un răspuns.

20

De două ori pe săptămână, rezultatele campionatului de baschet erau afişate pe avizierul cuc din curte. Echipele care rezistaseră erau acum în turneul local, urma cel regional şi apoi, cu ultimele două echipe, marele spectacol, campionatul statului Arizona. Glendale, echipa în faţa căreia pierdusem, a primit o atenţie îndârjită, masochistă în drumul lor spre finala campionatului, căci pe avizier se afişa scorul fiecărui meci cu litere de-o şchioapă.

Între timp, Copila-Stea era în miezul unui alt turneu, concursul de oratorie. Fiind câştigătoare a Liceului Mica, s-a calificat pentru etapa districtuală, etapa de ridicare în „vorbă”, aşa cum o numise ziarul din Mica. A avut loc în amfiteatrul

Liceului Red Rock şi, surprinzător, l-a câştigat şi pe acesta. Următoarea oprire erau finalele pe stat din Phoenix, în a treia vinere din aprilie.

Eram în clasa mea când s-a anunţat victoria Copilei-Stea şi era să chiui de fericire, dar m-am abţinut. Unii au huiduit.

Pregătindu-se pentru finală, Copila-Stea repeta închipuindu-şi că eu sunt publicul. De cele mai multe ori

mergeam în deşert. Nu folosea notiţe, dar nici nu părea să fi memorat ceva. De fiecare dată când ţinea discursul subiectul era diferit. Parcă aducea lucruri noi pe măsură ce-i veneau în minte. Potrivirea cuvintelor era atât de fără cusur, încât nici nu părea un discurs, ci vocea unui animal în libertate, la fel de firesc precum croncănitul unui corb sau urletul unui coiot la miezul nopţii.

Stăteam pe jos cu picioarele încrucişate, iar Scorţişoară alături. Ascultam fermecaţi, aşa cum credeam pe jumătate că fac şi buruienile, cactuşii, deşertul şi munţii, toţi o ascultam pe fata cu fusta până în pământ. Mi se părea că e păcat să fie nevoită să-şi restrângă spectacolul într-un program şi să-l prezinte în faţa rândurilor de scaune tapisate cu pluş din amfiteatru. Odată, surprinzător, o bufniţă spiriduş a aterizat pe un saguaro la nici trei metri de locul unde stătea ea. A zăbovit un minut întreg, înainte de a se ascunde în cuibul din cactus.

Bineînţeles, făceam şi alte lucruri. Cutreieram oraşul şi împrejurimile. Vorbeam. Ne plimbam cu bicicleta. Şi, deşi aveam permis de conducere, mi-am cumpărat o bicicletă ieftină, la mâna a doua, ca să o pot însoţi. Uneori mergea ea înainte, alteori eu. Dar, de câte ori puteam, eram unul lângă celălalt.

Era ca o lumină elastică. Strălucea de după fiecare colţ al zilei mele.

M-a învăţat să mă minunez. M-a învăţat să întreb. M-a învăţat să râd. Aveam simţul umorului ca toţi ceilalţi, dar, bietul de mine, timid şi introvertit, îl arătam rareori: eram un zâmbitor. În prezenţa ei însă îmi dădeam capul pe spate şi râdeam cu poftă pentru prima dată în viaţă.

Vedea lucruri. Nu-mi trecuse niciodată prin minte că erau atâtea.

Aproape tot timpul mă trăgea de mânecă exclamând:

— Uite!

Eu mă uitam în jur, nu vedeam nimic.

— Unde?
Îmi arăta.
— Acolo.
La început tot nu vedeam. Poate arăta spre o intrare, o persoană sau spre cer. Dar astfel de lucruri mi se păreau atât de obişnuite, de comune, încât nu reprezentau „nimic”. Umblam într-o lume gri alcătuită din nimicuri.

Aşa că ea se oprea şi-mi arăta că uşa de la intrare a casei pe lângă care treceam era albastră. Iar data trecută fusese verde. Şi, pe cât îşi putea da ea seama, cineva din acea casă o vopsea de câteva ori pe an.

Sau îmi şoptea că bătrânul ce stătea singur pe bancă în faţa centrului comercial neorenascentist îşi ţinea aparatul auditiv în mână şi zâmbea, că purta haină şi cravată de parcă ar pleca spre un loc deosebit, iar pe rever avea prins un micuţ steag american.

Sau se apleca şi mă trăgea după ea să-mi arate două furnici care duceau un picior de gândac, de vreo zece ori cât ele, de-a curmezişul trotuarului, aşa cum ar căra doi oameni un trunchi de copac dintr-o parte în cealaltă a oraşului, dacă ar avea puterea furnicilor.

După o vreme, am început să văd mai bine. Când spunea „Uite!”, priveam spre locul unde arăta degetul ei şi înţelegeam. În cele din urmă a devenit o întrecere: cine vede primul? În momentul în care am reuşit – în care am spus „Uite!” şi am tras-o de mânecă am fost aşa de mândru, ca un copil de clasa întâi care primise o steluţă pe lucrare.

Dar pentru ea a vedea trecea dincolo de atât. Însemna a simţi. Ceea ce vedeau ochii mergea direct la inimă. Bătrânul de pe bancă, de exemplu, a făcut-o să plângă. Furnicile cherestegiu au făcut-o să râdă. Uşa numeroaselor culori a făcut-o aşa de curioasă, că a trebuit să o trag cu forţa de acolo, simţea că viaţa nu-şi putea urma cursul dacă nu va bate la o astfel de uşă.

Mi-a povestit cum ar arăta ziarul *Times* din Mica dacă ar fi ea editorul. Ştirile despre încălcarea legii ar fi la pagina zece, furnicile, bătrânii şi uşile vopsite pe prima pagină. Chiar a inventat titluri pe loc:

FURNICI TRANSPORTĂ ÎNCĂRCĂTURĂ
MONSTRUOASĂ
DE-A LUNGUL TROTUARULUI VAST

şi

ZÂMBET MISTERIOS: BĂTRÂN AŢIPIT
ÎN FAŢA CENTRULUI COMERCIAL
NEORENASCENTIST

UŞĂ CARE IMPLORĂ: BÂTE!

I-am spus că vreau să devin regizor de emisiuni. Ea voia să devină şoferiţă pe un camion argintat care duce masa de prânz.

— Ce? m-am mirat eu.

— Ştii, oamenii lucrează toată dimineaţa şi apoi se face ora douăsprezece. Secretarele ies din birouri, muncitorii din construcţii îşi dau jos căştile, pun deoparte ciocanele, toţi sunt înfometaţi şi, când ridică privirea, iată-mă! Oriunde ar fi, oriunde ar lucra, eu sunt la datorie. Am un parc întreg de maşini, plin cu camioane argintate care merg peste tot. „Lasă masa de prânz să vină la tine!” asta e deviza mea. Imediat ce văd camioanele mele apropiindu-se, oamenii se înseninează.

Îmi povestea cum va ridica panourile laterale şi toată lumea va leşina de-a dreptul, când va simţi atâtea mirosuri dumnezeieşti. Mâncare caldă, rece, bucătărie chinezească şi italiană, orice doreşti. Chiar şi un frigider cu salată.

— Toată lumea se va mira câtă mâncare pot îngrămădi

într-un singur camion. Indiferent unde ai fi – în deşert, în creierul munţilor, chiar sub pământ, în vreo mină –, dacă vrei să primeşti masa de la camioanele argintate, o vei primi. Găsesc eu o metodă să ajungă la tine.

O însoţeam în misiuni. Într-o zi a cumpărat cu nouăzeci de cenţi o mică plantă, o violetă africană într-un ghiveci de plastic, dintr-un magazin universal.

— Pentru cine e? am întrebat-o.

— Nu ştiu sigur. Ştiu doar că cineva de pe Calea Marion este în spital pentru o operaţie şi mi-a trecut prin minte că oricine a rămas acasă aşteptând are nevoie de puţină încurajare.

— De unde ştii toate chestiile astea?

Mi-a aruncat un zâmbet ştrengăresc.

— Am metodele mele.

Ne-am dus la casa de pe Calea Marion. S-a întins spre desaga din spate a bicicletei. A scos un mănunchi de panglici. A ales una violet pastel care se asorta cu micuţa floare şi a îndesat restul înapoi. A legat ghiveciul cu ea. I-am ţinut bicicleta cât a aşezat planta în faţa uşii.

— De ce nu laşi o felicitare sau altceva cu numele tău, am întrebat-o în timp ce ne îndepărtam.

A fost foarte surprinsă.

— De ce aş face aşa ceva?

Era rândul meu să fiu surprins.

— Nu ştiu, pentru că aşa fac oamenii în mod normal. Se aşteaptă să găsească un nume. Primesc un cadou şi primul lucru pe care vor să-l ştie este de la cine e.

— Este chiar aşa de important?

— Mda, cred că…

Nu mi-am mai terminat gândul. Cauciucurile au scârţâit când am frânat. Ea s-a oprit mai în faţă. A dat înapoi. S-a uitat la mine.

— Leo, ce s-a întâmplat?

Am dat din cap. Am zâmbit larg. Am arătat spre ea.

— *Tu* ai fost.
— Eu ce?
— Acum doi ani. De ziua mea. Am găsit un pachet pe pragul casei. O cravată cu arici. N-am aflat de la cine era.
Mergea alături de mine pe lângă bicicletă. A zâmbit.
— Un mister.
— Unde ai găsit-o?
— N-am găsit-o. Am pus-o pe mama să-mi facă una.
Nu părea să mai vrea să continue discuţia. A urcat pe bicicletă şi a luat-o înainte, aşa că ne-am văzut de drum.
— Unde am rămas?
— La partea cu recunoaşterea meritelor.
— Ce-i cu ea?
— Păi, e plăcut să ţi se recunoască meritele.
Spiţele roţii din spate se învârteau în spatele fustei ei ca în dosul unei cortine. Arăta ca dintr-o fotografie de acum o sută de ani. A întors ochii ei mari spre mine.
— Da?

21

În weekenduri şi după cină, duceam multe ghivece cu violete. Şi baloane inscripţionate cu mesajul FELICITĂRI. Şi ilustrate pentru tot felul de ocazii. Le făcea singură. Nu avea nu ştiu ce talent. Oamenii ei erau figuri ca de beţe. Toate fetele aveau fuste triunghiulare şi coadă. Nu ai fi confundat niciodată o astfel de felicitare cu cele de la Hallmark, dar nu am mai văzut altele la fel de pline de sentiment. Erau importante, la fel cum pentru un şcolar e important că a făcut singur o ilustrată de Crăciun. Nu le semna.
Într-un final, după ce am bătut-o la cap multă vreme, mi-

a spus cum de ştia atâtea despre viaţa oamenilor. Era simplu, zisese ea. Citea ziarul. Nu titlurile sau prima pagină ori cea de sport, banda desenată, programul TV sau bârfele de la

Hollywood. Ea acorda atenţie acelor părţi pe care ceilalţi le ignorau, cele fără titluri şi poze, cele de la periferia paginilor: cele despre internări, necrologul, anunţurile cu aniversări şi nunţi, registrul cu arestările, calendarul cu evenimente viitoare.

Cel mai mult îi plăceau articolele de umplutură.

— Le ador! exclamase ea.

— Ce sunt?

Mi-a explicat că articolele de umplutură sunt ştiri considerate insignifiante pentru un articol adevărat sau ca să aibă titlu măcar. Nu se întind niciodată pe mai mult de o coloană şi nu depăşesc cinci centimetri. De obicei sunt puse în josul paginilor din interior unde nu se prea uită nimeni. Dacă ar fi după redactori, nu le-ar folosi niciodată. Dar uneori un reporter nu scrie destule cuvinte la un subiect şi articolul nu este suficient de lung. Ziarul nu poate avea locuri goale, aşa că redactorul aruncă o umplutură. Nu trebuie să fie cu adevărat o ştire. Nici nu trebuie să fie important. Ba nici nu trebuie citit măcar. Rolul lui e doar să ocupe spaţiu.

Poate să fie despre orice, oricine şi de oriunde. Poate să îţi spună câte kilograme de orez mănâncă un chinez obişnuit în decursul vieţii. Sau vreo informaţie despre gândacii din Sumatra. De asemenea, poate să fie despre cartier. Ce pisică a dispărut şi a cui era sau nu ştiu cine are o colecţie de bucăţi de marmură antică.

— Caut prin articolele de umplutură ca un miner care caută aur.

— Deci asta e tot? Citeşti ziarul?

— Nu, nu e tot. Mai e şi salonul unde mă tund. Tot timpul aud lucruri interesante acolo. Şi mai sunt avizierele. Ai idee

cât de multe sunt în oraş?

— Sigur, le număr în fiecare zi, am glumit.

— Şi eu, a spus ea foarte serioasă. Am ajuns la patruzeci şi unu.

Pe loc nu mă puteam gândi decât la unul singur, cel de la şcoală.

— Şi ce afli de pe aviziere?

— Păi… cineva tocmai şi-a deschis o afacere. Cineva a pierdut un câine. Cineva are nevoie de un partener.

— Cine pune anunţ pentru. un partener? Cine e atât de disperat?

— Oamenii singuri. Bătrânii. Vor doar pe cineva cu care să îşi petreacă timpul.

Mi-am imaginat-o pe Copila-Stea într-o cameră întunecată, cu o femeie bătrână. Nu mă puteam imagina şi pe mine în aceeaşi postură. Uneori mi se părea că e atât de diferită de mine.

Treceam pe lângă Pisa Pizza.

— Înăuntru e un avizier, mi-a spus.

Era chiar lângă uşă, doldora de cărţi de vizită şi anunţuri. I-am arătat unul: „Fac de toate – întrebaţi de Michael, sunaţi la numărul acesta.”

— Asta ce îţi spune? am întrebat, fără să vreau să o pun la încercare, aşa cum sunase tonul meu.

L-a citit.

— Poate Mike şi-a pierdut slujba şi nu poate să se angajeze în altă parte, aşa că face orice. Sau, dacă are deja un loc de muncă, poate nu-i ajung banii. În afară de asta, ori nu e foarte îngrijit, ori nu îşi permite o foaie întreagă. Asta e doar o bucăţică.

— Şi ce ai face pentru el?

— Hmm, nu ştiu. Părinţii mei poate au nevoie să repare ceva. Sau am eu nevoie. Ori îi trimit pur şi simplu o ilustrată.

— Ce fel de ilustrată?

— Una de genul „nu dispera”.

M-a înghiontit.

— Vrei să ne jucăm un joc cu ilustratele? Aveam impresia că nu se referă la cele din vreo colecţie de-a ei.

— Sigur.

Mi-a spus că l-a inventat chiar ea.

— E nevoie doar de propriii ochi şi de o altă persoană. Eu aleg pe cineva de pe stradă, dintr-un mail, dintr-un magazin, de oriunde, apoi începe urmărirea. Să spunem că e o ea. O urmăresc un sfert de oră, niciun minut în plus. Mă cronometrez. Ideea e că după cincisprezece minute trebuie să ghicesc de ce fel de ilustrată ar avea nevoie.

— Dar cum i-o dai? Doar nu ştii unde locuieşte.

— Adevărat. Dar până aici e jocul. De asta e doar un joc. E doar pentru distracţie.

S-a cuibărit în braţele mele şi mi-a şoptit în ureche:

— Hai să ne jucăm.

I-am spus că da.

Mi-a explicat că avem nevoie de un mail. De obicei, evitam să mergem la cel din Mica, prea mulţi colegi care se făceau că nu ne văd. Am condus vreo şaisprezece kilometri până la mall-ul din Redstone. Era sâmbătă după-masă.

Am ales o femeie îmbrăcată într-o fustă pantalon verde-lămâie. Avea sandale albe. Am presupus că avea în jur de patruzeci de ani. Cumpăra un covrig – de obicei, cu sare – la Mătuşica Anne.

Îl ţinea într-o pungă mică de hârtie albă. Am urmărit-o în Suncoast Video. Am auzit-o cerând *Când Harry a întâlnit-o pe Sally.* Nu-l aveau. A trecut pe lângă Sonoma, apoi s-a întors şi a intrat. S-a plimbat prin magazin, atingând vasele de lut cu un deget, mângâind suprafeţele. S-a oprit în faţa seturilor de farfurii. A ridicat una, pe care era pictată o cafenea franţuzească.

— Van Gogh, a şoptit Copila-Stea.

Femeia părea să contemple farfuria, chiar a închis ochii cu ea la piept, de parcă ar fi vrut să simtă cine ştie ce vibraţii. Apoi a pus-o la loc şi a ieşit. S-a îndreptat spre Sears. Lenjerie. Aşternuturi de pat. Nu mă simţeam confortabil să spionez din spatele unui suport cu chestii încreţite. Se uita la cămăşi de noapte, când a expirat timpul.

Am ieşit pe coridor ca să deliberăm.

— OK, ce crezi?

— Cred că mă simt ca un obsedat care urmăreşte oameni.

— Un obsedat cu intenţii bune.

— Începe tu, am spus.

— Păi, e divorţată şi singură. Nu are verighetă. Ar vrea să fie cineva în viaţa ei. Ar vrea o viaţă de familie. Îşi doreşte să fie Sally şi să apară un

Harry al ei. I-ar găti şi s-ar cuibări apoi în pat. Se străduieşte să mănânce fără grăsime. Lucrează pentru o agenţie de turism. A fost într-o croazieră gratuită anul trecut, dar nu a întâlnit decât ciudaţi pe vas. O cheamă Clarissa, a cântat la clarinet când era în liceu, şi săpunul ei preferat este „Primăvara irlandeză”.

M-am holbat la ea.

— De unde ştii toate astea.

— Nu ştiu. Ghicesc. Ăsta e tot farmecul jocului.

— Şi ce fel de felicitare i-ai trimite?

Şi-a pus degetul pe buze.

— Hmm… Clarissei i-aş trimite o ilustrată de genul „cât îl aştepţi pe Harry, ai grijă de tine”. Dar tu?

— I-aş trimite – m-am gândit la cum să formulez – una de tipul „ai grijă să nu te prindă Harry scobindu-te”.

Era rândul ei să facă ochii mari.

— Ce?

— N-ai văzut-o cum se scobea în nas? La Suncoast?

— Nu chiar. Am văzut că şi-a dus mâna la nas, de parcă

s-ar scărpina sau aşa ceva.

— Exact, sau aşa ceva. Se scobea, asta făcea. A fost rapidă şi a mascat foarte bine mişcarea.. O adevărată profesionistă.

M-a împins în joacă.

— Glumeşti.

Mi-am ridicat mâinile.

— Vorbesc serios. Era la standul cu comedii. Degetul a intrat înăuntru şi când a ieşit afară avea ceva pe el. A rămas acolo vreun minut. Apoi la ieşirea din Suncoast, când a crezut că nu o vede nimeni, l-a aruncat. N-am văzut unde a aterizat.

S-a holbat la mine. Am ridicat mâna dreaptă şi pe cea stângă mi-am pus-o în dreptul inimii.

— Nu mint.

A izbucnit într-un hohot de râs aşa de zgomotos, că m-am simţit prost. M-a luat de braţ cu ambele mâini ca să nu se dezechilibreze. Cei care treceau pe lângă noi se uitau nedumeriţi.

Am mai făcut figura cu încă doi: o femeie care a petrecut toate cele cincisprezece minute pipăind jachete de piele – i-am spus Betty – şi un bărbat pe care l-am botezat Adam pentru că avea nodul lui Adam aşa de proeminent încât l-am rebotezat „dovleacul” lui Adam. Fără alte, scobim ş-aruncăm.

Şi chiar m-am distrat. Nu ştiu dacă a fost de la joc sau de la simplul fapt că eram cu ea. Ceea ce ştiu e că m-a surprins cât de apropiat mă simţeam de Clarissa, Betty şi Adam după ce îi privisem doar cincisprezece minute.

Toată ziua Copila-Stea a lăsat mărunţiş pe drum. Era un Johnny Appleseed[5] al banilor mărunţi: un bănuţ aici, unul

---

[5] Johnny Appleseed unul dintre pionierii americani, care a plantat un număr imens de meri în statele Ohio, Indiana, Illinois. A devenit o legendă chiar din timpul vieţii pentru bunătate, generozitate, precum şi datorită importanţei simbolice a mărului (n. tr.).

dincolo. Aruncat pe trotuar, lăsat pe o tejghea sau pe o bancă. Chiar şi monede mai mari.

— Urăsc mărunţişul, e aşa de... zornăitor, mi-a explicat ea.

— Îţi dai seama cam cât arunci pe an în ritmul ăsta?

— Ai văzut vreodată expresia unui copil când găseşte un bănuţ pe trotuar? a fost replica ei.

Când în portofelul ei nu a mai rămas nicio monedă, ne-am întors la Mica. Pe drum m-a invitat să iau cina la ea.

22

Archie spusese că cei doi Caraway erau oameni obişnuiţi, dar eu tot nu mi-o puteam imagina pe Copila-Stea provenind dintr-o familie normală. Cred că mă aşteptam la un fel de glazură hippy a la anii şaizeci. Să facem dragoste, nu război. Mama ei într-o fustă lungă, cu o floare în păr, iar tatăl cu faţa încadrată de perciuni stufoşi, spunând foarte des „excelent, omule” şi „la fix”. Postere cu *Grateful Dead* şi lămpi în culori psihedelice.

Aşa că am fost foarte surprins. Mama ei era în pantaloni scurţi şi un tricou fără mâneci, cosând la maşină, cu picioarele goale pe pedale. Făcea un costum ţărănesc pentru o piesă de teatru ce avea să aibă loc în Denver. Domnul Caraway era în curte, cocoţat pe o scară, vopsind pervazul ferestrelor. Fără perciuni, de fapt, aproape fără păr. Casa în sine putea fi a oricui. Mobilă curbată, lucioasă, covoraşe întinse pe parchet, accente sud-vestice: o vază stil Anasazi într-un loc, o ilustraţie Georgia O’Keeffe în altul. Nimic pe care să scrie cu litere de-o şchioapă: „Vezi? Aici a crescut ea.”

Aceeaşi poveste şi cu camera ei. Exceptând încăperea

din placaj albastru cu galben al lui Scorţişoară, care se afla într-un colţ, putea să fie camera oricărei liceene. Am rămas în uşă.

— Ce-i? a întrebat.

— Sunt surprins.

— De ce?

— Mă gândeam că o să arate altfel camera ta.

— Cum adică altfel?

— Nu ştiu. Mai… ca tine.

A zâmbit.

— Un teanc de articole de umplutură? Un atelier de făcut ilustrate?

— Ceva de genul.

— Acolo e biroul meu, a spus.

I-a dat drumul lui Scorţişoară, care a zbughit-o sub pat.

— Asta e camera mea.

— Ai un birou?

— Dap.

Şi-a vârât piciorul sub pat. Când l-a scos, Scorţişoară era agăţat de el.

— Am vrut să am un loc numai al meu unde să muncesc. Aşa că mi-am găsit unul.

Scorţişoară a ţâşnit afară din cameră.

— Unde e?

Şi-a dus degetul la buze.

— Secret.

— Pun pariu că ştiu pe cineva care ştie.

A ridicat o sprânceană.

— Archie.

Un zâmbet i-a înseninat chipul.

— A vorbit despre tine. Îi eşti dragă.

— Ţin foarte mult la el. Ca şi cum mi-ar fi bunic. Inspecţia camerei a scos la iveală două lucruri curioase. Unul era un vas de lemn pe jumătate plin cu şuviţe de culoarea nisipului.

— E al tău? m-am interesat.

A aprobat din cap.

— Pentru păsări care au nevoie de material pentru cuib. Îl pun vara afară. Fac asta de când eram mică. Deşi aveam mai mult succes când stăteam în Nord.

Celălalt obiect îl găsisem pe un raft al bibliotecii. Un vagon mic, de mărimea pumnului meu. Era de lemn şi părea să fie o jucărie foarte veche, înăuntru era o grămadă de pietricele. Alte câteva erau lângă roţile micului vehicul.

I l-am arătat.

— Colecţionezi cumva pietricele?

— E vagonul fericirii. Deşi tot la fel de bine se poate numi şi vagonul nefericirii, dar prefer primul nume.

— Şi despre ce-i vorba, totuşi?

— Are legătură cu felul în care mă simt. Când ceva mă face fericită, pun o pietricică în el. Dacă sunt nefericită, scot una. Sunt douăzeci de pietricele în total.

Am numărat trei pe raft.

— Deci acum sunt şaptesprezece înăuntru, nu?

— Exact.

— Asta înseamnă că eşti fericită.

— Ai nimerit din nou.

— Care-i cel mai mare număr de pietricele care au fost în vagon vreodată.

Mi-a aruncat un zâmbet viclean.

— Cel la care te uiţi.

Dintr-odată nu mai era doar un morman de pietre.

— De obicei e mai echilibrat. Se învârte în jurul a zece. Şi tot pun şi tot iau. Ca în viaţă.

— Şi cât au fost cele mai puţine?

— Păi…

S-a uitat spre tavan, a închis ochii.

— Odată au rămas doar trei.

Eram şocat.

— Serios? Tu?

S-a uitat la mine neînţelegând.

— De ce eu nu?

— Nu pari genul.

— Ce gen e ăsta?

— Ăăăă, nu ştiu… încercam să găsesc vorbele potrivite.

— Genul de trei pietricele? a sugerat ea.

Am ridicat din umeri.

A luat o piatră de pe raft şi i-a dat drumul în vagon.

— Bine, spune-mi domnişoara imprevizibilă.

Am rămas la cină. Trei dintre noi am mâncat chiftele, al patrulea, ghici cine, era vegetarian convins. Ea a servit chiftele de tofu.

Părinţii o strigau Copila-Stea şi Stea atât de firesc, de parcă ar fi fost vorba de o Jennifer.

După cină, am stat pe prag. Îşi adusese şi aparatul foto. În parcarea de vizavi se jucau trei copilaşi, un băiat şi două fetiţe. Le-a făcut mai multe poze.

— De ce-i fotografiezi?

— Îl vezi pe băieţelul cu şapcă roşie? Îl cheamă Peter Sinkowitz. Are cinci ani şi eu îi scriu biografia.

Era a zecea oară în ziua aceea când mă prindea cu garda jos.

A făcut o poză.

— Nu-ţi doreşti să vină cineva la tine într-o zi şi să-ţi dea un album cu tot felul de lucruri, care să se numească *Viaţa lui Leo Borlock?* Să fie o consemnare a ceea ce ai făcut în data aia sau în cealaltă, când erai mic. Aşa, un fel de jurnal al momentelor de care nu-ţi mai aduci aminte. Cu tot cu poze şi lucruri pe care le-ai scăpat pe jos sau le-ai aruncat, cum ar fi un ambalaj de bomboană. Un album făcut de un vecin de vizavi, despre care nici nu ai avut idee că se ocupă cu aşa ceva. Nu crezi că pe la cincizeci, şaizeci de ani ai da şi o avere pe aşa ceva?

M-am gândit la ce spusese. Am avut şase ani acum zece. Parcă trecuse un secol de atunci. Într-o anumită privinţă,

avea dreptate: nu îmi aminteam mare lucru din perioada aceea. Dar nici nu-mi prea păsa.

— Nu, nu cred. Nu are părinţi să facă asta, albume de familie şi tot restul?

Una dintre fetiţe reuşise să smulgă vehiculul banană de la Peter Sinkowitz. Băieţelul s-a apucat să urle.

— Sunt convinsă că fac şi ei aşa ceva, a spus ea, în timp ce fotografia din nou. Dar momentele alea sunt regizate şi toată lumea zâmbeşte. Acum e mult mai autentic. Într-o zi, o să iubească poza asta, cu el răcnind în timp ce o fetiţă pleacă pe jucăria lui. Nu-l urmăresc, aşa cum am făcut cu Clarissa. Mă mai uit să văd ce face şi de vreo două ori pe săptămână pun pe hârtie ce a făcut în ziua respectivă. E o chestie pe care o s-o mai fac vreo câţiva ani, apoi voi da părinţilor lui însemnările, să le dea ei lui Peter, când va fi destul de mare să aprecieze un astfel de cadou.

S-a uitat nedumerită la mine. M-a înghiontit cu cotul.

— Ce-i?

— Poftim?

— Te uiţi ciudat la mine. Ce-i?

— Încerci cumva să obţii un titlu de sfântă?

Am regretat în secunda următoare că am spus asta. S-a uitat la mine puţin jignită.

— Scuze, nu am vrut să sune aşa de urât.

— Dar cum ai vrut să sune?

— Uimit, cred.

— De ce?

Am râs.

— De ce crezi? *De tine?* Am râs din nou. Eram lângă scări, uitându-mă la ea.

— Uită-te la tine. E sâmbătă. Am fost cu tine toată ziua, şi fiecare minut l-ai petrecut făcând ceva pentru alţii. Sau fiind atentă la alţii. Sau urmărindu-i pe alţii. Făcând poze altora.

S-a uitat la mine, era în continuare nedumerită, dar

supărarea îi dispăruse din privire. A clipit.
— Şi?
— Şi… nu ştiu exact ce vreau să spun.
— Sună de parcă ai spune că sunt obsedată de alţii. Aşa-i?
Poate era unghiul mai ciudat, dar aşa cum se uita în sus la mine, ochii ei de căprioară păreau şi mai mari ca de obicei. Am făcut un efort să nu mă dezechilibrez şi să mă afund în ei.
— Eşti diferită, asta-i clar.
A dat cochet din gene şi mi-a zâmbit fermecător.
— Şi nu-ţi place că sunt altfel?
— Ba da.
O privire victorioasă i-a luminat chipul. Şi-a întins piciorul şi mi-a bătut uşor tenisul.
— Ştiu care e problema ta.
— Serios, care?
— Eşti gelos. Te deranjează că acord atâta atenţie altora şi nu ţie.
— Sigur, am pufnit. Sunt gelos pe Peter Sinkowitz.
S-a ridicat în picioare.
— Mă vrei doar pentru tine, nu-i aşa?
S-a apropiat, umplând tot spaţiul de lângă mine. Vârfurile nasurilor noastre se atingeau.
— Nu-i aşa, domnule Leo?
Braţele ei erau în jurul gâtului meu.
Eram pe trotuar în faţa casei ei, în văzul tuturor.
— Ce faci? am întrebat-o.
Mă chinuiam să îmi ţin echilibrul.
— Îţi dau atenţie, s-a alintat ea. Nu vrei puţină atenţie?
Pierdeam bătălia cu echilibrul.
— Nu ştiu, m-am auzit spunând.
— Eşti un prost, mi-a şoptit în ureche.
— Da?
— Da. De ce crezi că sunt optsprezece pietricele în

vagon?

Apoi a dispărut şi ultima urmă de spaţiu dintre buzele noastre, iar eu cădeam cu capul în jos în ochii ei, chiar acolo, în Palo Verde, după cină. Şi pot să spun cu mâna pe inimă că nu era un sărut de sfântă.

23

Acelea erau momentele cele mai frumoase, când eram singuri, departe de şcoală. Făceam plimbări lungi prin oraş şi în deşert, până la locul ei fermecat. Stăteam pe băncile din parc şi oamenii se uitau la noi. I-am făcut cunoştinţă cu crema de căpşuni şi banane. Împrumutam furgoneta şi conduceam până la Red Rock şi Glendale. În weekenduri mergeam la Archie. Pe veranda din spate mâneam pizza, învăluiţi în fum de pipă, vorbeam despre câte-n lună şi-n stele şi râdeam. A ţinut discursul pentru concursul de oratorie şi în faţa lui Señor Saguaro. N-am pomenit niciodată de îndepărtare. Iubeam weekendurile.

Dar luni venea mereu după duminică.

Iar îndepărtarea – era clar acum – mă includea şi pe mine. Nu era aşa de absolută în cazul meu, dar o simţeam. O vedeam în privirile care se întorceau în altă parte, în umerii care se fereau, în vorbăria celor din jurul meu, care era acum mai mult şoptită. Mă împotriveam. Îi testam limitele. În curte, între ore, la pauza de prânz, îi strigam pe ceilalţi, să văd dacă îmi răspund. Când cineva se întorcea şi schiţa un salut, mă simţeam recunoscător. Dacă îmi vorbea cineva fără să întreb eu, îmi venea să plâng de bucurie. Nu-mi dădusem seama până atunci câtă nevoie am să îmi confirme ceilalţi prezenţa cu atenţia lor.

Mi-am spus că îndepărtarea era mai dureroasă pentru

mine decât pentru Copila-Stea. Mă amăgeam cu gândul că e prea ocupată să fie ea însăşi ca să observe că e ignorată – şi, ca pentru a-mi întări convingerea, ea continua să cânte la ukulele *La mulţi ani*, să-şi împodobească banca şi să împartă fărâme de bunătate. Mi-am spus că şi dacă ar observa nu prea i-ar păsa.

Ştiam şi de ce mi se întâmplă toate astea. În ochii celorlalţi ea era o parte a identităţii mele. Eram „prietenul ei”. Eram domnul Copilă Stea.

Elevii nu spuneau nimic. Nu mie, nu direct, dar făceau în aşa fel încât să aud, chiar dacă pe de altă parte se prefăceau că nu exist. Spuneau că e o fiinţă egoistă, mereu dornică să fie în centrul atenţiei. Ziceau că se crede o sfântă – asta mă lăsa fără replică – şi că are impresia că ar fi mai bună decât ceilalţi. Că voia să îi facă pe toţi ceilalţi să se simtă vinovaţi că nu sunt persoane aşa de bune şi minunate ca ea. Că era o prefăcută.

Dar acuza cea mai grea era că din cauza ei Electronii nu vor deveni campionii Arizonei. Kevin avusese dreptate, când a început să ovaţioneze pentru ceilalţi a afectat echipa. Văzând-o încurajându-i pe adversari, echipa a fost atât de afectată moral, încât ore întregi de antrenament nu au putut compensa gestul ei. Şi era unanim acceptat că ultima picătură fusese meciul cu Sun Valley, când a fugit de cealaltă parte a terenului să îi ofere ajutor lui Kovac, vedeta din echipa adversă. Toate acestea au fost întărite chiar de vorbele lui Ardsley, cel mai bun jucător al nostru, care a spus că l-a umplut de amărăciune să vadă o majoretă din Mica ajutând duşmanul. Din cauza ei au pierdut aşa de urât meciul cu Red Rock. O urau pentru asta şi nu aveau nici cea mai mică intenţie să o ierte.

Spre deosebire de Copila-Stea, eu eram foarte conştient de ura colegilor, care colcăia asemenea şerpilor sub o verandă. De fapt, pe lângă faptul că ştiam, le şi înţelegeam punctul de vedere. Uneori, ceva mic şi ascuns din mine era

de acord cu ei. Dar apoi îi vedeam zâmbetul, mă pierdeam în ochii ei imenşi şi momentul trecea.

Vedeam. Auzeam. Înţelegeam. Sufeream. Dar de dragul cui sufeream? îmi tot revenea în minte întrebarea lui Señor Saguaro: „A cui afecţiune e mai importantă pentru tine, a ei sau a celorlalţi?”

Eram furios. Uram că trebuie să aleg. Refuzam să aleg. Îmi imaginam viaţa fără ea şi fără ei şi nu-mi plăcea niciuna dintre variante. Mă amăgeam că nu va fi mereu aşa. În lumina magică a lunii care îmi îmbrăca patul, mă minţeam că ea o să semene cu ei şi ei cu ea şi până la urmă nu va trebuie să renunţ la nimic.

Apoi a făcut ceva care a distrus toate iluziile.

24

— Avizierul cuc.

Nimeni nu mi-a spus cuvântul direct, dar l-am tot auzit de când am ajuns la şcoală, la câteva zile după sărutul de pe trotuar. Părea mai degrabă aruncat în spatele meu, decât rostit, aşa că am tot dat peste el.

„Avizierul cuc.”

Oare trebuia să citesc ceva de pe panoul cuc?

A treia oră era de studiu individual, o să mă uit atunci. A doua oră am avut spaniolă. În timp ce mă îndreptam spre locul meu, m-am uitat pe fereastra care dădea spre curte. Era într-adevăr ceva scris pe panou, dar nu era nevoie să merg afară ca să văd. Puteam citi de aici. Aş fi putut să citesc şi dintr-un avion care zbura mai jos. O hârtie albă, ba nu, era un cearşaf, acoperea tot cucul. Pe el era pictată, cu tuşe roşii, o inimă în care erau cuvintele:

COPILA-STEA ÎL IUBEŞTE PE LEO

Primul impuls a fost să o trag pe profesoara de spaniolă spre fereastră şi să îi arăt „Uite! Mă iubeşte!” Al doilea impuls a fost să alerg afară şi să rup afişul.

Până acum nu mai fusesem ţinta extravaganţelor ei. Dintr-odată am simţit o ciudată înfrăţire cu Hillari Kimble: am înţeles de ce îi ordonase Copilei-Stea să nu-i cânte. Mă simţeam sub lumina reflectorului pe o scenă goală.

Nu m-am putut concentra la ce făceam în clasă şi la nimic altceva. Eram complet răvăşit.

În ziua aceea, la pauza de prânz mi-a fost frică să mă uit la ea. Nu-mi făcusem până acum curaj să stau cu ea la masă în fiecare zi. Conversaţia mea cu Kevin era o sene de repetiţii. Îi simţeam prezenţa, ochii, trei mese spre stânga. Ştiam că stă acolo, cu Dori Dilson, singura prietenă care nu o părăsise. Simţeam cum mă trage cu privirea încet de ceafă. Ignorându-mă, capul mi s-a întors singur şi iat-o: zâmbea aşa de strălucitor, de parcă ar fi vrut să facă soarele de ruşine, făcea gesturi largi cu mâna spre mine şi – vai, Doamne! — mi-a trimis o bezea. Mi-am întors imediat capul şi l-am târât pe Kevin din sala de mese.

Când am îndrăznit iar să mă uit la panou, am văzut că cineva rupsese afişul. Piunezele din cele patru colţuri ţineau încă bucăţi de material. În pauze am reuşit să o evit folosind alte rute, dar m-a găsit după terminarea orelor, când încercam să mă furişez, şi a venit după mine strigând:

— Leo! Leo!

M-a ajuns, era cu respiraţia întretăiată de la alergat, debordând de bucurie, cu ochii strălucindu-i în lumina soarelui.

— L-ai văzut?

Am dat din cap. Mi-am continuat drumul. Sărea pe lângă

mine, lovindu-mă în umăr.

— Ţi-a plăcut?

Ce era să-i spun? Nu voiam să o rănesc. Am ridicat din umeri doar.

— Oau! Aşa de impresionat eşti?

Era ironică. A băgat mâna în geantă şi a scos şobolanul.

— Poate e timid, Scorţişoară. Poate o să-ţi spună ţie cât de încântat a fost să vadă afişul.

Mi l-a aşezat pe umăr. Am scos un ţipăt şi l-am aruncat jos. Ea s-a aplecat după el şi l-a mângâiat, uitându-se la mine şocată. Nu puteam să o înfrunt. M-am întors şi am plecat.

— Să înţeleg că nu vrei să mă ajuţi să repet discursul? a strigat după mine.

N-am răspuns. Nu m-am uitat înapoi.

A două zi a trebuit să înfrunt consecinţele afişului. Credeam că suferisem cu adevărat de pe urma întinderii efectului îndepărtării la care era supusă Copila-Stea, dar asta nu fusese nimic faţa de torentul care se revărsa acum asupra mea.

Din fericire, Kevin vorbea cu mine, şi mai erau câţiva prieteni. În rest, tăcere, un al doilea deşert întins peste cel anterior, unde „Salut” era la fel de rar ca ploaia. Am ajuns în curtea şcolii înainte să sune clopoţelul şi nu am văzut decât cefele celorlalţi. Colegii treceau pe lângă mine strigând mereu pe altcineva. Uşile se închideau în faţa mea. Se râdea, era distracţie, dar totul trecea pe lângă şi pe deasupra mea, de parcă aş fi fost o piatră de râu şlefuită şi alunecoasă.

Într-o dimineaţă, când mă trimisese un profesor cu o treabă, am văzut un elev pe nume Renshaw traversând curtea. De abia dacă îl ştiam, dar eram singuri şi trebuia să încerc marea cu degetul, ca să spun aşa.

— Renshaw! am strigat după el.

Doar vocea mea se auzea.

— Renshaw!

Nu s-a întors, n-a şovăit nicio clipă, nu a încetinit deloc. S-a îndepărtat de mine, a deschis o uşă şi dus a fost.

Şi ce dacă? îmi tot spuneam. Ce-ţi pasă? N-aţi vorbit niciodată. Ce reprezintă Renshaw pentru tine?

Dar îmi păsa. Nu putea să nu-mi pese. În momentul acela nu mi-am dorit nimic mai mult pe lume decât un salut, schiţat măcar. Mă rugam să se deschidă uşa aia, el să năvălească şi să-mi spună:

— Scuze, Borlock, nu eram atent. Ce voiai? Dar uşa a rămas închisă şi eu am simţit din plin ce înseamnă să fii invizibil.

— Sunt invizibil, i-am spus lui Kevin la prânz. Nimeni nu mă aude. Nimeni nu mă vede. Sunt nenorocitul de om invizibil.

Kevin n-a făcut decât să se uite la sandviciul lui şi să dea din cap.

— Cât o să mai dureze situaţia asta? am întrebat, cerând un răspuns.

A ridicat din umeri.

— Dar *ce* am făcut? am rostit un pic mai tare decât mi-aş fi dorit.

A mestecat. S-a uitat la mine. Şi, în sfârşit, a spus:

— Ştii bine ce ai făcut.

M-am holbat la el, de parcă nu era în toate minţile. L-am mai bătut la cap o vreme. Dar, bineînţeles, avea dreptate. Ştiam foarte bine ce făcusem. Mă încurcasem cu o persoană care nu era deloc agreată. Ăsta era delictul pe care îl comisesem.

25

Zilele treceau. Am continuat să o evit pe Copila-Stea. O voiam. Îi voiam şi pe ei. Se părea că nu le pot avea pe amândouă, aşa că nu am făcut nimic. Am fugit şi m-am ascuns.

Dar ea nu a renunţat la mine. Mă vâna. M-a găsit în studioul şcolii, într-o zi după ore. Am simţit degete alunecându-mi pe ceafă, apucându-mă de guler şi trăgându-mă. Restul echipei se zgâia la noi.

— Domnule Borlock, trebuie să vorbim.

Din tonul ei am înţeles că nu zâmbea. Mi-a dat drumul la guler. Am urmat-o afară.

În curte, un cuplu care se giugiulea pe o bancă sub palmierii pitici ne-a văzut şi a plecat, aşa că am stat acolo.

— Să înţeleg că ne despărţim deja?

— Nu asta vreau.

— Atunci de ce te ascunzi de mine?

Nevoit să dau ochii cu ea, forţat să vorbesc, am simţit că îmi revine curajul.

— Ceva trebuie să se schimbe. Asta e ceea ce ştiu.

— În sensul de a schimba hainele? Sau o roată? Trebuie să îmi schimb o roată la bicicletă? Ar rezolva asta problema?

— Nu-i amuzant. Ştii bine la ce mă refer.

A văzut că sunt supărat şi a devenit serioasă.

— Ceilalţi nu vorbesc cu mine.

M-am uitat la ea. Am aşteptat să înţeleagă.

— Cei pe care-i cunosc de când m-am mutat aici. Nu vorbesc cu mine. Nu mă văd.

M-a mângâiat uşor pe mână cu un deget. Ochii îi erau trişti.

— Îmi pare rău că oamenii nu vorbesc cu tine.

Nu-i foarte distractiv să nu te bage nimeni în seamă.

Mi-am tras mâna.

— Atunci spune-mi tu cum e. Nu te deranjează că nimeni nu vorbeşte cu tine?

Era prima dată când îi pomeneam despre îndepărtare. Mi-a zâmbit.

— Dori vorbeşte cu mine. Tu vorbeşti cu mine. Archie vorbeşte cu mine. Familia mea vorbeşte cu mine. Scorţişoară vorbeşte cu mine. Señor Saguaro vorbeşte cu mine. Eu vorbesc cu mine.

Şi-a întors capul, uitându-se la mine şi aşteptând un zâmbet. Nu l-a primit.

— Şi *tu* vrei să nu mai vorbeşti cu mine?

— Nu asta e problema.

— Dar care e atunci?

— Problema e – am încercat să citesc ceva în expresia ei, dar nu am putut – unde te opreşti?

— Să ştii că nu sunt *ceas.*

Mi-am întors privirea de la ea.

— Vezi, nici nu pot vorbi cu tine. Parcă totul ar fi o mare glumă.

Mi-a luat faţa în mâini şi m-a întors spre ea. Speram să nu se uite nimeni pe geam.

— OK, să vorbim serios. Hai, întreabă-mă chestia cu mersul. Sau despre altceva, orice.

Am scuturat din cap.

— Ţie chiar nu-ţi pasă?

Asta a călcat-o pe bătături.

— Să-mi pese? Leo, cum poţi să spui că nu-mi pasă? Doar ai fost cu mine peste tot. Am dus ilustrate şi flori. Cum poţi să spui…

— Nu asta am vrut să spun, ci că nu îţi pasă ce crede lumea.

— Îmi pasă ce crezi tu…

— Ştiu, îţi pasă ce cred Señor Saguaro şi Scorţişoară. Dar eu vorbeam despre şcoală, despre oraş. Despre toată lumea.

A încercat să înţeleagă cuvântul.

— Toată lumea?

— Exact. Nu pare să îţi pese ce crede restul lumii. Parcă nici *nu ştii* ce gândesc ceilalţi. Nici…

— Şi tu ştii? m-a întrerupt ea.

Am ezitat o clipă, apoi am dat din cap, hotărât.

— Da. Da, cred că ştiu. Am legătură cu restul. Fac parte din ei. Cum să nu ştiu?

— Şi e important?

— Evident că e important. Uite, mi-am fluturat mâna spre şcoală, uite ce se întâmplă. Nimeni nu vorbeşte cu noi. Nu poate să te doară în cot de ce cred ceilalţi. Nu poţi să ovaţionezi pentru echipa adversă şi să te aştepţi să fii iubit.

Cuvinte pe care le gândisem săptămâni întregi mi se rostogoleau acum din gură.

— Şi Kovac, Kovac, Dumnezeule. Ce a fost cu toată treaba aia?

Era derutată.

— Cine-i Kovac?

— Kovac. Tipul de la Sun Valley. Vedeta de baschet. Ăla care şi-a luxat glezna.

Era în continuare derutată.

— Ce-i cu el?

— Ce-i cu el? Da cu tine *ce-i?* Era treaba ta să fii acolo pe jos şi să-i ţii capul?

— Dar suferea.

— Era *duşmanul*, Copilă Stea! Susan. Sau cum o fi. *Duşmanul!*

Se uita prostită la mine. Clipise la rostirea lui „Susan”.

— Erau vreo mie de oameni din Sun Valley acolo. Avea şi el fanii *lui* care să-l îngrijească, antrenorii *lui,* colegii *lui* de echipă, genunchii majoretelor *lui.* Şi tu aveai *propria ta* echipă de care să-ţi pese.

Ţipam deja. M-am ridicat şi am plecat. M-am întors, m-am aplecat spre ea.

— De ce? De ce nu i-ai lăsat pe oamenii lui să aibă grijă de el?

S-a uitat la mine multă vreme, de parcă pe chipul meu ar fi putut găsi explicaţia pentru toată fiinţa ei.

— Nu ştiu, a spus cu glas stins într-un final. Nu m-am gândit, am reacţionat doar.

M-am retras. Eram tentat să îi spun „Sper că eşti mulţumită, pentru că toţi te urăsc pentru asta acum”, dar nu m-am îndurat.

Îmi părea rău pentru ea. M-am aşezat din nou lângă ea. I-am luat mâna. Am zâmbit. Am vorbit cât de frumos am putut.

— Copilă Stea, nu poţi continua să faci lucruri dintr-astea. Dacă nu ai fi făcut şcoala acasă toată viaţa, ai fi înţeles. Nu poţi pur şi simplu să te trezeşti dimineaţa şi să spui că nu-ţi pasă ce crede restul lumii.

Făcuse ochii mari, iar vocea îi era firavă, ca a unei fetiţe.

— Nu poţi?

— Doar dacă vrei să te călugăreşti.

A lovit tivul fustei de tenisul meu, ştergându-l de praf.

— Şi cum ţii pasul cu restul lumii? Uneori de-abia ţin pasul cu mine însămi.

— E ceva la care nici nu trebuie să te gândeşti. Ştii şi gata. Pentru că eşti o parte din întreg.

Pe jos, geanta ei s-a mişcat uşor: Scorţişoară nu mai avea stare. Pe chipul Copilei-Stea s-au succedat tot felul de stări, care s-au sfârşit într-un botic şi o exclamaţie tânguitoare.

— Eu nu fac parte din întreg!

S-a întins spre mine şi ne-am îmbrăţişat chiar acolo pe banca din curte, iar apoi ne-am dus acasă împreună.

Discuţia a mai continuat şi în următoarele două zile. I-am explicat cum merg lucrurile. I-am spus că nu poate să ovaţioneze pe toată lumea. A întrebat de ce. Am încercat să o fac să înţeleagă că o persoană aparţine unui grup şi că nu poţi aparţine tuturor. Ea a întrebat de ce. I-am spus că nu

poţi da buzna la înmormântarea unui necunoscut. Ea a întrebat de ce. Pentru că nu se face. A întrebat din nou de ce. „De aia, i-am răspuns. Pentru că trebuie să respecţi intimitatea altora, pentru că este posibil să nu fii bine-venit.”

Nu tuturor le place să li se cânte *La mulţi ani* la ukulele. „Nu le place?” s-a mirat.

Chestia asta cu grupul, i-am explicat, e foarte puternică. E probabil un instinct. Îl găseşti peste tot, de la grupurile mici, cum sunt familiile, până la cele mari, ca şcoala sau oraşul, sau foarte mari, ţările. „Dar cum e cu cele foarte*, foarte* mari, cum ar fi o planetă?” „Mă rog, am spus. Ideea e că într-un grup toţi se poartă cam la fel, de asta şi poate să existe un grup.” „Toată lumea?” a întrebat ea. „Păi marea majoritate. De asta există închisori şi ospicii, ca lucrurile să nu o ia razna.” M-a întrebat dacă aveam impresia că ar trebui să fie la închisoare. I-am răspuns că ar trebui să semene mai mult cu restul lumii. M-a întrebat de ce. „De aia.” „Spune-mi.” „E greu.” „Hai, spune-mi”, a insistat ea. „Pentru că nimănui nu-i place de tine. De asta. Nimănui nu-i place de tine.” „Nimănui?” Ochii ei m-au acoperit de tot, de parcă s-ar fi întins ca cerul deasupra mea. *„Nimănui?*

Am încercat să fac pe prostul, dar nu a funcţionat. „Hei, i-am spus, nu te uita la mine. Vorbeam despre ei. *Ei.* Dacă ar fi după mine, eu nu aş schimba nimic la tine. Eşti perfectă aşa. Dar nu suntem singuri, nu? Trăim într-o lume formată din ei, fie că îţi place, fie că nu.”

Am încercat să vorbesc doar despre punctul lor de vedere. Nu am pomenit nimic despre mine. Nu i-am spus să o facă pentru mine. Nu i-am spus că dacă nu se schimbă poate să-mi spună adio. N-am spus aşa ceva.

Două zile mai târziu, Copila-Stea a dispărut.

De obicei, o vedeam în curte înainte de începerea orelor, dar în ziua aceea nu era. Obişnuiam să trecem o dată sau de două ori unul pe lângă celălalt în pauze. Nu şi în ziua aia. De fapt, când m-am uitat spre masa ei, am văzut-o pe Dori Dilson, aşa cum mă aşteptam, dar altcineva era cu ea la masă. Nici urmă de Copila-Stea.

În timp ce mă îndreptam spre ieşirea din sala de mese, am auzit râsete în spatele meu. Apoi o voce, a Copilei-Stea:

— Ce trebuie să facă o fată ca să primească puţină atenţie în locul ăsta?

M-am întors, dar nu era ea. Fata zâmbitoare din faţa mea purta jeanşi şi sandale, avea unghiile date cu lac roşu aprins, era rujată şi machiată, avea inele pe degetele de la mâini şi de la picioare şi cercei rotunzi, atât de mari că mâna mea intra prin ei, iar părul…

M-am holbat la ea, iar ceilalţi treceau pe lângă noi. Pe faţă i s-a întins un zâmbet exagerat, ca de clovn, cu gura întinsă de la o ureche la alta. Începea să-mi pară vag cunoscută. Nesigur, am şoptit:

— Copilă-Stea?

A clipit cochet din genele ciocolatii.

— Copila-Stea? Ce fel de nume e ăsta? Eu sunt Susan.

Şi dintr-odată Copila-Stea a dispărut, înlocuită de Susan. Susan Julia Caraway. Fata care ar fi putut să fie de la început.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Îşi ţinea cărţile în braţe. Geanta cu floarea soarelui dispăruse. Şobolanul nu mai era. Nu mai avea nici chitara ukulele. S-a întors pe vârful degetelor, încet, ca să o pot studia. Eram atât de şocat, încât rămăsesem cu gura căscată. Nici urmă de lucruri caraghioase, nimic prea diferit. Arăta magnific, minunat şi absolut normal. Semăna cu o sută de alte fete din liceu. Copila-Stea dispăruse într-o mare de *ei* şi eu eram încântat. Şi-a băgat o gumă în gură şi a început să mestece zgomotos. Mi-a făcut cu ochiul. M-a luat de obraz cu

degetele, aşa cum ar fi făcut bunica, şi mi-a spus:

— Ce faci, drăguţule?

Am luat-o în braţe chiar acolo la ieşirea din sala de mese, fără să îmi pese că mulţimea şiroia pe lângă noi. Nu mă deranja că ceilalţi se uită la noi. Chiar speram să o facă. Am îmbrăţişat-o şi am strâns-o tare. Nu mai fusesem niciodată aşa de fericit şi mândru.

Am vâslit prin timp. Ne ţineam de mână pe coridoare, pe scări, în curte. În sala de mese am prins-o de mână şi am tras-o la masa noastră. Am vrut să o invit şi pe Dori Dilson, dar dispăruse. Stăteam zâmbind, uitându-mă la Kevin şi la Susan, care îşi mâncau sandviciurile sporovăind. Glumeau pe seama figurii dezastruoase pe care o făcuse la *Scaunul încins.* Susan a sugerat să apar şi eu odată la emisiune, iar Kevin i-a răspuns că nu se poate, sunt prea timid, dar eu i-am replicat că nu mai sunt şi am râs cu toţii.

Şi chiar era adevărat. Nu mai păşeam normal, mergeam ţanţoş. Eram prietenul lui Susan Caraway. Eu. Serios? *Acea* Susan Caraway? Cea cu agrafele micuţe şi inele pe degetele de la picioare? Da, chiar ea, prietena mea. Spune-mi domnul Susan.

Am început să spun „noi” în loc de „eu”, adică „O să ne vedem cu tine acolo” sau „Nouă ne place fajita[6]”.

Îi spuneam numele cu voce tare de câte ori aveam ocazia, de parcă aş fi făcut baloane de săpun. În rest, îl rosteam în minte.

Susan... Susan...

Ne făceam temele împreună. Ieşeam cu Kevin. În loc să urmărim străini, mergeam la film şi băgăm amândoi mâna în bolul imens cu floricele de porumb, care costa şase dolari. Acum cumpăram melci cu scorţişoară, nu violete africane şi lingeam crema de pe degetele celuilalt.

---

[6] Specialitate mexicană, care are la bază carnea marinată în ulei (n. red.).

Mergeam la Pisa Pizza. Treceam pe lângă panoul de la intrare. Împărţeam o pizza: jumătate cu ardei iute, jumătate cu anşoa.

— Anşoa, iac! am exclamat eu.

— Dar ce au?

— Cum poţi să mănânci aşa ceva? Nimănui nu-i plac.

Era un fel de glumă, dar ea era serioasă.

— Nimănui?

— Niciunul din cei pe care-i cunosc.

A cules bucăţile de anşoa şi le-a dat drumul în paharul cu apă. Am încercat să o opresc.

— Hei…

Mi-a dat mâna la o parte. A aruncat şi ultima bucată de anşoa în pahar.

— Nu vreau să fiu ca nimeni.

Când am ieşit nici nu ne-am uitat la panou.

Era înnebunită după cumpărături. Parcă atunci descoperise hainele. Cumpăra cămăşi, pantaloni şi bermude, bijuterii şi farduri. La un moment dat, am observat că toate aveau ceva în comun. Toate aveau firma scrisă mare undeva pe ele. Nu părea să-i pese prea mult ce culoare sau gen erau, ci care era firma producătoare.

Mă întreba tot timpul ce ar face ceilalţi, ce ar cumpăra, ce ar spune, ce ar gândi într-o anumită situaţie. A inventat o persoană pe care a botezat-o Evelyn Toatălumea. „Oare lui Evelyn i-ar plăcea asta?” „Ar face Evelyn aşa ceva?”

Câteodată o dădea în bară. A avut la un moment dat chef de râs. Dar nu râdea doar, ci exploda. Ceilalţi întorceau capetele spre noi în sala de mese. Încercam să-mi fac curaj să-i spun, când s-a uitat dintr-odată la mine şi la Kevin şi a întrebat:

— Evelyn Toatălumea râde atât de mult?

Kevin a rămas mut, uitându-se la sandvici. Eu am dat timid din cap. Râsul a încetat şi din acea clipă a devenit o imitaţie perfectă de liceană ursuză şi botoasă.

În toate privinţele părea să fie o adolescentă tipică, normală, oarecare şi banală.

Dar nu funcţiona.

La început nici nu am observat că îndepărtarea continua, dar nici nu mi-a păsat. Eram prea fericit că devenise, după părerea mea, una dintre noi. Singurul meu regret era că nu se putea juca din nou sezonul de baschet. Mi-o imaginam îndreptându-şi tot entuziasmul doar spre echipa noastră. Puteam câştiga cine ştie câte meciuri doar datorită ovaţiilor ei.

Ea a fost cea care a deschis subiectul.

— Tot nu le place de mine.

Eram în faţa studioului TV al şcolii. Ca de obicei, oamenii treceau pe lângă noi de parcă nu am fi existat. Buzele i-au tremurat.

— Cu ce greşesc?

Lacrimile îi făceau ochii să pară şi mai mari.

I-am strâns mâna. I-am spus să mai aibă puţină răbdare. I-am explicat că finalele la baschet urmau să aibă loc sâmbăta aceea în Phoenix şi, încheindu-se sezonul, greşelile ei de majoretă vor fi rapid uitate.

Rimelul începuse să-i curgă. Am văzut-o de multe ori tristă, dar atunci era pentru alţii, acum se întâmpla cu totul altceva. Acum era vorba de ea şi eu nu puteam face nimic să o ajut. Nu găseam puterea să o încurajez pe majoretă.

În seara aceea ne-am făcut temele la ea acasă. M-am furişat în camera ei să controlez vagonul fericirii. Nu erau decât două pietre înăuntru.

A doua zi, când am ajuns la şcoală, freamătul din curte era diferit. Cei care tocmai ajunseseră se plimbau, unii în direcţii aleatorii, în grupuri, dar în timp ce mă apropiam, am văzut că era un spaţiu gol în zona palmierilor pitici. Am luat-o în direcţia aia şi prin mulţime am reuşit să văd pe cineva – Susan – care era pe bancă. Stătea dreaptă şi

zâmbea. Ţinea în mână un băţ lung de aproape treizeci de centimetri, care avea formă de gheară la un capăt. În jurul gâtului era agăţată de un şnur o bucată de carton pe care scria: „VORBIŢI CU MINE ŞI VĂ SCARPIN PE SPATE.” Nu avea niciun client. Nimeni nu era mai aproape de trei metri de ea.

M-am întors repede. Am trecut prin mulţime de partea cealaltă. M-am prefăcut că sunt în căutarea cuiva. M-am purtat de parcă nu văzusem nimic. M-am rugat să sune odată clopoţelul.

Când am văzut-o mai târziu în dimineaţa aceea, cartonul nu mai era. Ea nu a pomenit de el. Eu nici atât.

A doua zi dimineaţa în curte a venit alergând spre mine. Ochii îi străluceau pentru prima dată de câteva zile. M-a prins cu amândouă mâinile şi m-a scuturat.

— O să fie bine! O să se termine! Am avut o viziune!

Mi-a povestit. În seara dinainte, după cină, se dusese la locul ei fermecat şi acolo avusese viziunea. Se văzuse revenind triumfătoare de la finala concursului de oratorie. Câştigase locul întâi. Era cea mai bună din stat. La întoarcere a fost primită ca o eroină. Toată şcoala a venit să o întâmpine în parcare, la fel ca în filmul care fusese proiectat la etapa din şcoală. Erau bannere şi confeti, trompete de jucărie şi claxoane care vor suna, iar primarul şi consiliul oraşului vor fi acolo, cu o paradă pregătită doar pentru ea, şi va merge până acasă într-o decapotabilă, de unde va arăta farfuria de argint tuturor, iar chipurile pline de fericire ale colegilor ei se vor reflecta în ea. Mi-a spus toate astea, apoi şi-a aruncat mâinile în sus şi a strigat:

— Voi fi din nou iubită de toată lumea!

Finala urma să aibă loc peste o săptămână. Repeta discursul în fiecare zi. Într-una din zile i-a chemat pe Peter Sinkowitz şi prietenii lui şi a ţinut discursul în faţa noastră de pe treptele casei ei. Am aplaudat şi am fluierat. Ea a făcut o reverenţă până în pământ şi am avut şi eu viziunea.

Vedeam bannerele fluturând şi auzeam mulţimea aclamând, şi am crezut.

27

„...iar gândurile noastre vor fi cu tine, Susan Caraway.”

S-a auzit pe coridoare ecoul anunţului, iar curând eram pe drum. Şofer era domnul Meshane, reprezentantul liceului la finala pe stat.

Eu şi Susan stăteam în spate. Părinţii ei veneau cu maşina personală şi urma să ne întâlnim în Phoenix.

În timp ce ieşeam din parcare, a fluturat un deget în faţa mea.

— Să nu care cumva să ţi se urce la cap. Am avut voie să iau doi prieteni cu mine. N-ai fost singurul pe care l-am invitat.

— Cine a fost celălalt?

— Dori.

— Cred totuşi că o să mi se urce la cap, Dori nu-i alt tip.

A zâmbit.

— Nu, nu e.

Deodată şi-a desfăcut centura de siguranţă – fiecare dintre noi aveam un geam.

— Domnule Meshane, mă mut mai încolo, să stau mai aproape de Leo. E atât de drăguţ, că nu mă pot abţine.

În oglinda retrovizoare, ochii profesorului s-au făcut mici.

— Orice vrei tu Susan. Ziua asta îţi aparţine.

S-a mutat pe scaunul din mijloc şi şi-a pus centura. M-a înghiontit.

— Ai auzit? Ziua îmi aparţine. Primesc tot ce vreau.

— Şi ce s-a întâmplat când ai întrebat-o pe Dori dacă vine?

— A spus nu. E supărată pe mine.

— Mi-am dat seama.

— De când am devenit Susan. Crede că m-am trădat. Nu înţelege ce important e să fii iubit de ceilalţi.

N-am ştiut ce să răspund la asta. Mă simţeam puţin stânjenit. Din fericire, nu a trebuit să mă gândesc foarte mult la ce ar trebui să spun în cele două ore de drum, pentru că Susan a sporovăit tot timpul, aşa cum ar fi făcut Copila-Stea.

— Dar o cunosc pe Dori şi îţi spun un lucru.

— Spune-mi.

— O să fie în fruntea mulţimii care va veni să ne întâmpine mâine, când ne întoarcem.

Mai târziu am aflat că după plecarea noastră directorul a anunţat momentul la care se preconiza că ne vom întoarce sâmbătă şi a sugerat că ar fi bine să fie toată lumea prezentă să ne primească, fie că suntem învingători sau învinşi.

Participantei se pare că nu-i trecuse prin cap că ar putea pierde.

— Îmi faci o favoare?

I-am spus că da.

— Ştii farfuria aia mare de argint pe care o primeşte câştigătorul? Eu sunt aşa de neîndemânatică acasă cu vasele. O să mi-o ţii tu, când se va îngrămădi mulţimea? Mi-e teamă că o s-o scap.

M-am holbat la ea.

— Ce mulţime? Ce îngrămădeală?

— Din parcare. Când ne întoarcem mâine. E întotdeauna o mulţime care îl aşteaptă pe erou. Nu-ţi mai aminteşti filmul de la şcoală? Viziunea mea?

Şi-a întors capul şi s-a uitat în ochii mei. M-a ciocănit în frunte cu încheieturile degetelor.

— Aloo. E cineva acasă?

— A, acea mulţime.

A dat din cap.

— Exact. Bineînţeles, vom fi în siguranţă cât timp suntem în maşină. Dar din momentul în care ieşim, cine ştie ce se poate întâmpla. Mulţimile se dezlănţuie uşor. Nu-i aşa, domnule Meshane?

Profesorul a dat din cap.

— Aşa am auzit.

Mi-a vorbit apoi de parcă ar fi încercat să-i explice ceva unui copil de clasa întâi.

— Leo, până acum nu s-a mai întâmplat aşa ceva în Mica, nu a mai câştigat nimeni finala la concursul de oratorie. Chiar unul de-ai lor. Când vor auzi, or să înnebunească. Şi când or să pună mâna pe mine şi pe trofeu…

Şi-a dat ochii peste cap şi a fluierat.

— Sper doar să nu scape de sub control.

— O să fie poliţie ca să-i stăpânească. Poate vor chema şi Garda Naţională.

S-a uitat la mine cu ochii mari.

— Crezi?

Nu-şi dăduse seama că glumeam.

— E bine atunci. Nu mă tem pentru mine. Nu mă deranjează o mică înghesuială. Credeţi că se vor înghesui, domnule Meshane?

În oglindă, ochii lui i-au întâlnit pe ai noştri.

— Nu se ştie niciodată.

— N-o să mă supăr nici dacă or să vrea să mă ducă pe umeri. Dar ar fi bine să n-o facă – m-a împuns cu degetul –, ar face bine să nu se dea la trofeul meu. De asta tu – o altă împunsătură – o să îl ţii.

Aş fi vrut ca domnul Meshane să spună ceva.

— Susan, ai auzit vreodată de număratul bobocilor?

— Înainte să iasă din ou?

— Exact.

— Am auzit că nu trebuie să faci aşa ceva.

— Exact.

A dat din cap gânditoare.

— Nu prea am înţeles niciodată vorba asta. Adică, dacă *ştii* că or să iasă din ou, de ce să nu-i numeri?

— Pentru că nu ştii sigur. Nu există nicio garanţie că vor ieşi. Îmi pare tare rău că trebuie să îţi spun asta, dar nu eşti singura din concurs. *Ar putea* câştiga altcineva. *Ai putea* pierde. E posibil.

S-a gândit o clipă, apoi a scuturat din cap.

— Nu. Nu-i posibil.

Şi-a aruncat braţele în aer şi a zâmbit cu tot chipul.

— De ce să aştepţi ca să te simţi minunat? Sărbătoreşte acum, ăsta e mottoul meu.

S-a cuibărit lângă mine.

— Al tău care e, băiete?

— Nu număra bobocii.

S-a făcut că o trec fiorii.

— Auuu. Eşti aşa de posac. Care e mottoul dumneavoastră, domnule Meshane?

— Condu atent, ai putea avea un câştigător în maşină, a răspuns el.

Asta a făcut-o să chiuie.

— Domnule Meshane, nu mă ajutaţi deloc, m-am plâns eu.

— Scuze, a minţit el.

M-am uitat la ea.

— Participi la finala pe stat a unui concurs. Nu ai emoţii deloc?

Zâmbetul i-a dispărut.

— Ba da, am foarte multe emoţii. Sper doar ca lucrurile să nu scape de sub control când ne întoarcem la şcoală. N-am mai fost adorată de mulţimi până acum. Nici nu ştiu sigur cum voi reacţiona. Sper să nu îmi pierd capul. Domnule Meshane, credeţi că sunt genul care îşi pierde capul pentru asemenea chestii?

Am ridicat mâna.

— Pot să răspund eu?

— Cred că poţi să-ţi ţii capul pe umeri, a răspuns profesorul.

M-a înghiontit cu cotul.

— Ai auzit, domnule Ştietot?

Mi-a arătat o mutră dispreţuitoare, care a dispărut imediat, căci şi-a aruncat braţele în sus şi a chiuit:

— Or să mă iubească!

Domnul Meshane a dat din cap şi a chicotit. M-am dat bătut. A arătat spre fereastră.

— Uite, chiar şi deşertul sărbătoreşte.

Chiar aşa părea. Întinderea de cactuşi şi arbuşti, de obicei atât de monotonă, era acum stropită de culori primăvăratice, parcă un pictor talentat ar fi trecut cu penelul peste peisaj, lăsând urme de galben aici, de roşu dincolo.

Susan a tras de centura de siguranţă.

— Domnule Meshane, putem să ne oprim aici un moment? Vă rog?

Când a văzut că profesorul ezită, a adăugat:

— Aţi spus că ziua îmi aparţine. Că primesc tot ce vreau.

Maşina s-a oprit lângă drumul pietros. Imediat a fost afară, alergând cu paşi mari prin deşert. A sărit, s-a învârtit şi a făcut roata printre cactuşii ţepoşi. A făcut o reverenţă unei yucca, a valsat cu vin saguaro. A smuls o floare roşie de pe un cactus butoi şi şi-a prins-o în păr. A repetat zâmbetul şi gestul din cap şi fluturatul mâinii – cu o singură mână, cu două mâini – pe care urma să le facă în faţa mulţimii ce avea să o întâmpine. A rupt un ghimpe de pe un cactus şi cu o pantomimă ilară, ca de circ, s-a prefăcut că se scobeşte între dinţi.

Eu şi domnul Meshane ne rezemasem de maşină şi râdeam, când s-a întrerupt dintr-odată, a întors capul şi s-a uitat în altă direcţie. A rămas aşa, încremenită vreo două minute, apoi şi-a revenit brusc şi s-a întors la maşină.

Avea o expresie gânditoare.

— Domnule Meshane, ştiţi vreo pasăre dispărută? a întrebat ea, când am pornit iar.

— Porumbelul călător. E probabil cel mai cunoscut. Se spune că erau aşa de mulţi că acopereau cerul când zburau. Şi moa.

— Moa?

— O pasăre uriaşă.

— Ca un condor, am spus.

Profesorul a chicotit.

— Un condor nu i-ar ajunge nici până la genunchi. Chiar şi un struţ ar părea mititel. Avea trei, poate patru metri. Cred că a fost cea mai mare pasăre care a existat. Nu putea să zboare. A trăit în Noua Zeelandă. A dispărut acum câteva sute de ani. Omorâtă de oameni.

— Care erau pe jumătatea ei.

Domnul Meshane a dat din cap.

— Am scris o temă despre moa când eram în clasele primare. Mi se părea că moa e cea mai tare chestie posibilă.

Ochii lui Susan străluceau.

— Moa aveau voce?

Profesorul s-a gândit un moment.

— Nu ştiu. Nu cred că ştie cineva.

Susan s-a uitat pe fereastră la deşertul care trecea pe lângă noi.

— Am auzit o mierlă, când am fost afară. Şi mi-am adus aminte de ceva ce a spus Archie.

— Domnul Brubaker? a întrebat profesorul Meshane.

— Da. El crede că mierlele nu doar imită alte păsări. Adică alte păsări cunoscute. Spune că e posibil să imite şi sunetele unor păsări care nu mai există. Crede că sunetele pe care le scoteau păsările dispărute se transmit de la mierlă la mierlă.

— Foarte interesant, a zis profesorul.

— Spune că o atunci când o mierlă cântă e ca şi cum ar scoate sunete fosile. Că cine ştie ce glas de păsări străvechi auzim.

Vorbele lui Archie Brubaker s-au aşezat peste liniştea din maşină. Domnul Meshane a oprit aerul condiţionat din maşină şi a coborât geamurile, de parcă mi-ar fi citit gândul. Aerul cu o uşoară aromă de proposis ne-a zburlit părul.

După o vreme, am simţit mâna lui Susan. Degetele ei s-au împletit cu ale mele.

— Domnule Meshane, ne ţinem de mână aici în spate, s-a răsfăţat ea.

— Aha, adolescenţi cu prea mulţi hormoni.

— Nu credeţi că e drăguţ, domnule profesor?

— Nu m-am gândit niciodată.

— Uitaţi-vă acum.

Mi-a prins faţa în palme şi a tras de ea în faţă. Ochii profesorului s-au oprit asupra mea un moment, în oglinda retrovizoare.

— Ai dreptate, e adorabil.

Susan a dat drumul feţei mele îmbujorate.

— V-am spus. Nu vă vine să-l drăgăliţi un pic?

— N-aş merge aşa de departe.

Apoi un minut mai târziu:

— Domnule Meshaaane...

Am simţit ceva în ureche.

— Am un deget la el în ureche.

A continuat să se poarte caraghios până am făcut ocolul unei terase de stâncă şi am văzut la orizont ceaţa maronie care ne anunţa apropierea oraşului.

28

Ne-am întâlnit cu părinţii ei în holul hotelului unde aveam fiecare o cameră pentru noaptea aceea. După ce ne-am înregistrat, am mâncat toţi cinci la bufetul din restaurantul hotelului. Apoi am privit cum Susan ia autobuzul care o va duce, împreună cu ceilalţi optsprezece participanţi, la Liceul de Vest din Phoenix. Erau treizeci şi opt de concurenţi. Nouăsprezece îşi ţinuseră deja discursul de dimineaţă.

Spre sfârşitul după-amiezii aveau să rămână zece finalişti. Finala urma să aibă loc în acea seară.

Să fim sinceri, niciunul dintre noi nu a fost foarte surprins că Susan a trecut preliminariile. Alta a fost surpriza: discursul ei era nou. Nu era cel pe care îl ţinuse la liceul din Mica. Nici cel pe care-l repetase săptămâni întregi în faţa mea, a lui Peter Sinkowitz şi a câtorva saguaro aleşi cu grijă. Nu era cel pe care-l auzisem cu numai o zi în urmă.

Dar era minunat.

Avea câteva elemente din vechiul discurs şi foarte multe lucruri noi. Ca nişte fluturi, vorbele ei treceau de la o imagine la alta. Zbura de la trecut (Barney, craniul din paleocen al lui Archie) la prezent (Scorţişoară), la viitorul îndepărtat (moartea soarelui). De la cele mai banale lucruri (bătrânul care moţăia în faţa centrului comercial) la cele mai extraordinare (descoperirea unei galaxii la periferia universului). A pomenit despre camioanele argintate, semnătura designerilor şi locurile fermecate, iar când a spus că prietenul ei cel mai bun i-a dus şobolanul pe umăr, mi-au dat lacrimile. Era o amestecătură, o adunătură de lucruri şi cumva le-a pus pe toate cap la cap, cumva a reuşit să lege toate lucrurile de vocea unei mierle solitare care cântase în deşert. Titlul discursului ei a fost *Poate că am auzit o moa.*

Amfiteatrul era pe jumătate plin, format din grupuri de studenţi şi părinţi de la celelalte şcoli. După ce un concurent termina, suporterii fluierau şi chiuiau, parcă având impresia că asta va influenţa juriul.

Când Susan a terminat, noi patru am reuşit o ovaţie modestă şi cam atât. Fără fluierături, fără chiote. Cred că eram dintr-un aluat mult mai moale decât concurenţa.

La hotel, domnul Meshane şi cu mine am dat năvală să o îmbrăţişăm, de parcă am fi fost mulţimea de care vorbise, dacă doi oameni se pot numi mulţime. Părinţii ei au fost mult mai rezervaţi.

Erau zâmbitori şi o felicitaseră, dar nu păreau mai surprinşi de victorie decât ea.

Când adulţii s-au dus să cumpere suveniruri, a rămas numai a mea.

— De unde a fost *toată chestia aia?*

A zâmbit.

— Ţi-a plăcut?

— Evident, dar nu seamănă cu ce am auzit de o lună încoace. Ce ai făcut, ai repetat un discurs în secret?

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Nu, asta a fost prima oară când l-am auzit şi eu.

M-am holbat la ea. Încet, am înţeles.

— Stai să pricep. Vrei să spui că l-ai inventat azi-dimineaţă?

— Spun că nici măcar nu l-am inventat. Era acolo. Tot ce am făcut a fost să deschid gura şi să îi dau drumul afară.

Şi-a întins amândouă mâinile către mine şi a pocnit din degete.

— Presto!

M-am zgâit la ea.

— Şi ce o să spui diseară?

Şi-a deschis braţele.

— Cine ştie?

Toţi cinci am luat cina devreme în restaurantul hotelului. Apoi am aşteptat în hol până Susan s-a schimbat. A coborât din lift într-un deux-pieces cu pantaloni, de culoarea piersicii. A făcut o mică defilare pe hol, ca să o putem admira. S-a aşezat în braţele mamei ei şi ne-a spus:

— Croitoreasa mea personală l-a făcut.

Am aplaudat timid şi am trimis-o la autobus. Spectacolul era deschis publicului şi amfiteatrul era ticsit. În spate se stătea şi în picioare. În faţă, o orchestră de liceu cânta melodiile pline de însufleţire ale lui John Philip Sousa. Cei zece concurenţi erau pe scenă. Şapte erau băieţi. Toţi păreau posaci şi foarte emoţionaţi, ţepeni ca nişte manechine, mai puţin Susan, care se tot apleca să-i spună nu ştiu ce la ureche băiatului de lângă ea, care, se vedea pe faţa lui, ar fi vrut să fie lăsat în pace. Părinţii lui Susan chicoteau, pentru că ştiau deja că e un comportament tipic pentru ea, iar eu încercam să ascund un junghi de gelozie.

Unul câte unul, concurenţii au parcurs lungul drum până în centrul scenei de unde aveau să-şi ţină discursurile. Aplauzele au fost pline de însufleţire pentru toţi. O fetiţă din clasele primare, într-o rochiţă albă cu volănaşe, a dat fiecăruia un buchet de trandafiri, galbeni pentru fete, roşii pentru băieţi. În timp ce fetele îmbrăţişau florile, băieţii se uitau la ele de parcă ar fi fost grenade de mână.

Susan a fost penultima. Când a fost strigată, a sărit de pe scaun şi a fugit efectiv spre microfon. A făcut o piruetă sprinţară, a îndoit un genunchi şi a făcut o mişcare cu mâna, ca de ştergător de parbriz, şi a spus „Salut”.

Obişnuit să vadă concurenţi ţepeni şi plini de emoţii, publicul a răspuns cu câteva râsete. Nu ştiau ce să înţeleagă din comportamentul acestei adolescente neobişnuite, aşa cum nu ştiusem nici noi în prima zi de şcoală. Câteva suflete mai curajoase i-au răspuns la salut şi i-au făcut cu mâna.

Nu a început, cel puţin nu în modul obişnuit. Nu a existat niciun preambul bine delimitat. Ea stătea pe scenă, degajată, sporovăind, de parcă am fi fost toţi în balansoare pe veranda din faţa casei ei. Un murmur s-a răspândit până la tavanul amfiteatrului, oamenii aşteptau să înceapă. Dar au încetat când au început să-şi dea seama că ăsta era

discursul şi că îl ratau. În sală s-a lăsat o linişte absolută. Eram mai atent la public decât la vorbitor şi, dacă în ultimele cinci minute a respirat cineva, nu mi-am putut da seama. Când a terminat, aproape în şoaptă – „O auziţi?” –, şi s-a aplecat cu mâinile făcute căuş în jurul urechilor, o mie cinci sute de oameni şi-au aplecat capetele câţiva centimetri, chinuindu-se să audă. Au urmat zece secunde de încremenire totală. Apoi s-a mişcat brusc şi s-a întors la scaunul ei. Încă nicio reacţie. Ce se întâmplă? m-am întrebat. Stătea dreaptă pe scaun, cu mâinile împreunate strâns în poală. Apoi s-a declanşat, exploziv, de parcă toată lumea s-ar fi trezit deodată. Eram cu toţii în picioare, aplaudând, strigând şi fluierând. Mi-am dat seama că plângeam. Ovaţiile au fost la fel de înflăcărate ca ale suporterilor la finala unui campionat de baschet.

29

A câştigat. Aşa cum a spus.

Farfuria de argint pe care i-au dat-o strălucea ca explozia unei stele în luminile bliţurilor. Cele două echipe de la televiziune au inundat-o cu lumina reflectoarelor şi i-au luat interviuri în culise. Străini se înghesuiau să ajungă la ea, oameni din Phoenix, cuprinşi de un val de emoţie, îi spuneau cum vin de ani de zile la concurs şi nu au auzit niciodată aşa ceva. Copii din şcoala primară îi băgau în faţă programe ca să primească autografe. Fiecare părinte îşi dorea să fie fiica lui, fiecare profesor, eleva lui.

Era aşa de fericită, aşa de mândră! A chiuit şi a plâns când ne-a văzut. Ne-a îmbrăţişat pe fiecare în parte şi am crezut că o să mă lase fără aer.

La hotel, toată lumea părea să ştie: portarul,

recepţionerul, oamenii din hol şi din lift. Dintr-odată, avea o putere magică, nemaipomenită, oricine o zărea zâmbea. Iar pe limba tuturor era un singur cuvânt, care se tot repeta: „Felicitări!”

Am mers – am plutit – în jurul cartierului, să consumăm energia în exces. Când ne-am întors la hotel, am fost invitaţi la discotecă, deşi eram minori. Am băut suc de ghimbir, am comandat jalapeño poppers[7] şi am dansat cu toţii pe muzica unei formaţii de country şi western, în timp ce chipul lui Susan strălucea din televizorul de deasupra barului. Ringul de dans a fost singurul loc unde nu şi-a luat farfuria de argint.

A doua zi dimineaţa, iat-o, aluneca pe sub uşa camerei mele: poza ei era pe prima pagină a ziarului *Arizona Republic.* Am stat pe marginea patului şi m-am uitat la ea plin de mândrie. Am citit articolul. Caracterizau discursul ei ca „fascinant, hipnotic, de o sensibilitate misterioasă”. Mi-am imaginat ziare de dimineaţă împachetate, aruncate din maşină pe pragul casei, peste tot în Mica.

Ne-am întâlnit cu toţii să luăm micul dejun la bufet. Oamenii se uitau la noi, ne salutau din cap, zâmbeau şi mimau cu buzele „felicitări”, peste tot în restaurant. Am pornit spre casă într-o minicaravană formată din două maşini.

O vreme, Susan a sporovăit cum îi stătea în fire. A pus farfuria de argint pe scaunul din dreapta, lângă domnul Meshane. I-a spus că va sta lângă el zece minute întregi şi că poate să o atingă cât doreşte. Asta era recompensa pentru că îi povestise despre moa. Când cele zece minute au expirat, a luat farfuria înapoi.

Când ne-am apropiat de oraş, flecăreala s-a redus şi apoi a încetat cu totul. M-a luat de mână. Cu cât înaintam,

---

[7] Ardei umpluţi cu brânză, carne şi condimente, apoi fripţi bine. Se servesc de obicei ca aperitiv în baruri şi restaurante cu specific mexican, împreună cu un sos (n. tr.).

strângea mai tare. La periferia oraşului, s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Arăt bine?

I-am spus că arată minunat. Nu părea să mă fi crezut. A ridicat farfuria de argint şi şi-a studiat chipul. S-a întors spre mine şi m-a privit vreme îndelungată înainte să rostească:

— M-am gândit. Uite cum o să facem. O să ţin eu farfuria – bine?

Am dat din cap.

— …până… până mă vor ridica pe umeri. Atunci ţi-o dau ţie. Ai priceput?

Am aprobat.

— Aşa că stai lângă mine. Fiecare secundă. Mulţimile te pot despărţi de ceilalţi, să ştii, de obicei aşa fac. Bine?

— Bine, am spus.

Mâna ei era transpirată şi fierbinte.

Am trecut pe lângă un bărbat dintr-o parcare. Băga o perie, cât o mătură de mare, într-o găleată şi curăţa asfaltul. Era concentrat şi soarele amiezii strălucea deasupra lui, iar, cumva, în acel moment am ştiut ce se va întâmpla, vedeam deja. Am vrut să-i strig domnului Meshane „Nu, nu întoarce! Nu o lua într-acolo!”

Dar a întors. A întors, aveam şcoala în faţă şi nu văzusem niciodată un loc mai gol. Niciun banner, niciun om, nicio maşină.

— Poate în spate, a spus domnul Meshane.

Avea vocea răguşită.

— Poate în parcare.

Am luat-o prin spate spre parcare şi – da – era o maşină şi încă o maşină. Şi oameni, trei, care-şi ţineau mâinile la ochi ca să se apere de soare şi să ne poată vedea. Doi erau profesori. Al treilea era o elevă, Dori Dilson. Stătea puţin mai departe de ceilalţi, singură în marea strălucitoare de asfalt. Când ne-am apropiat a ridicat o pancartă, una imensă, de carton, mai mare decât suportul coşului de

baschet. A proptit-o şi apoi a ridicat-o ascunzându-se cu totul în spatele ei. Pe ea era scris cu litere roşii:

BRAVO,

SUSAN
SUNTEM MÂNDRI DE TINE

Maşina s-a oprit în faţa ei. Tot ce se mai vedea din Dori erau două perechi de degete care ţineau marginile pancartei. Acum eram destul de aproape să vedem că tremura şi ştiam că în spate Dori plânge. Nu era nici urmă de confeti, de trompete. Nicio ovaţie, nici măcar o mierlă.

30

Cât am stat, şocaţi şi tăcuţi, în faţa pancartei lui Dori Dilson, părinţii lui Susan au venit şi au luat-o din maşina domnului Meshane. Ca şi până atunci, nu au părut deloc surprinşi sau prea impresionaţi de ceea ce se întâmpla. Susan parcă ar fi căzut într-o transă. Stătea lângă mine, uitându-se în gol în direcţia pancartei, prin parbriz. Căutam cuvinte să o alin şi nu găseam niciunul. Au venit părinţii ei şi s-a lăsat dusă. În timp ce ieşea din maşină, farfuria de argint i-a căzut din braţe pe asfalt răsunând ca un clopoţel pe moarte. Tatăl ei a ridicat-o. Am crezut că o va lua, dar în schimb s-a aplecat înăuntrul maşinii şi mi-a dat-o mie cu un surâs ciudat.

N-am văzut-o tot weekendul. Luni redevenise Copila-Stea. Fusta lungă până în pământ. Panglici în păr. Aşa, pur şi simplu.

La prânz s-a plimbat de la o masă la alta şi a împărţit

prăjiturele în forma unei feţe zâmbitoare. I-a dat una chiar şi lui Hillari Kimble. Acesta şi-a scos pantoful şi l-a folosit pe post de ciocan ca s-o sfarme. Copila-Stea a păşit printre noi, cântând la ukulele, întrebând cine vrea să i se cânte. Scorţişoară era cocoţat pe umărul ei, cu o ukulele de jucărie legată de el. Îşi piţigăiase vocea şi se străduia să nu mişte buzele de parcă şi şobolanul ar acompania-o. Dori Dilson, draga de ea, era în picioare, aplaudând. Era singura. Eu eram prea şocat ca să mă alătur. Şi prea laş.

Şi supărat. Nu voiam să încurajez reîntoarcerea ei în postura de Copilă Stea. Cei mai mulţi dintre elevi nici măcar nu au privit-o, nu păreau să o audă. Când a sunat clopoţelul şi am ieşit din cantină, m-am uitat înapoi. Toate mesele erau pline de prăjituri.

Plimbându-ne după ore în acea zi i-am spus:

— Să înţeleg că renunţi?

S-a uitat la mine.

— Să renunţ? La ce?

— La a fi iubită de restul lumii. La a fi… Cum să spun?

A zâmbit.

— Normală?

Am ridicat din umeri.

— Da, a spus hotărâtă.

— Da?

— Ţi-am răspuns la întrebare. Da. Renunţ să încerc să fiu iubită de restul lumii şi să fiu normală.

Chipul şi gesturile nu se potriveau cu vorbele ei. Părea veselă, îndrăzneaţă. Ca şi Scorţişoară, cocoţat pe umărul ei.

— Nu crezi că ar trebui să o iei mai încet? Să nu revii chiar aşa în forţă?

Mi-a zâmbit. Mi-a atins vârful nasului cu degetul.

— Pentru că trăim într-o lume a lor, nu? Tu ai spus asta odată.

Ne-am uitat unul la celălalt. M-a sărutat pe obraz şi a plecat. S-a întors şi mi-a zis:

— Ştiu că nu o să mă inviţi la Balul Ocotillo. Nu mă deranjează.

Mi-a oferit apoi zâmbetul acela de infinită bunătate şi înţelegere, pe care am văzut-o îndreptându-l înspre atâtea suflete care aveau nevoie de alinare şi am urât-o.

Chiar în acea seară, de parcă jucam un rol, Kevin m-a sunat să mă întrebe:

— Deci, cu cine mergi la Balul Ocotillo?

Am încercat să mă eschivez.

— Dar tu cu cine mergi?

— Nu ştiu, mi-a răspuns.

— Nici eu.

A urmat o pauză la celălalt capăt al liniei.

— Nu mergi cu Copila-Stea?

— Nu neapărat.

A...

— Încerci să-mi spui ceva?

— Ce te face să crezi că aş vrea să-ţi spun ceva?

— Am crezut că sunteţi un cuplu. Că nici nu se punea problema altfel.

— Atunci de ce întrebi? m-am răstit şi i-am închis telefonul.

În noaptea aceea m-am simţit din ce în ce mai rău, în timp ce lumina lunii urca pe pătura mea. Am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată. Am tras jaluzelele. În visele mele, bătrânul de pe banca din faţa mallului a ridicat capul nesigur şi a bombănit:

— Cum îndrăzneşti să mă ierţi.

A doua zi era un anunţ nou pe avizierul cuc, o foaie albă. În partea de sus scria:

Înscrieţi-vă în noul grup muzical
UKEE DOOKS
Experienţa nu este necesară.

Erau în total două coloane cu patruzeci de rânduri numerotate. La sfârşitul zilei toate erau pline cu nume ca Minnie Mouse, Darth Vader, Monstrul din mlaştină. Apărea şi numele directorului şi al lui Wayne Parr.

— Ai văzut? m-a întrebat Kevin. Cineva a scris numele lui Wayne Parr pe listă.

Eram în camera de sunet a studioului. Era luna mai şi emisiunea noastră nu se mai difuza, dar uneori după ore tot ajungeam cumva pe acolo.

— Am văzut.

S-a îndreptat spre un monitor oprit şi şi-a studiat reflexia.

— N-am văzut numele tău acolo.

— Nu.

— Nu vrei să fii un Ukee Dook?

— Se pare că nu.

Ne-am jucat cu echipamentul o vreme. Kevin a urcat pe scenă. A apăsat un întrerupător. Buzele
i s-au mişcat, dar nu am auzit ce zicea. Am dus buretele unei căşti la ureche. Vocea lui părea să vină dintr-o altă lume.

— Devine iar caraghioasă, nu-i aşa? Mai rău ca niciodată.

M-am uitat la el prin geam. Am pus microfonul jos şi am plecat.

Am înţeles ce se întâmpla. Ajunsese la concluzia că e OK să spună lucruri urâte despre Copila-Stea. Permisiunea venise probabil de la felul în care mă purtam. Se pare că prima care mă citise fusese chiar ea. Încă mă mai urmărea replica ei usturătoare despre Balul Ocotillo.

Eram oare aşa de transparent?

*

Clasele, coridoarele, curtea, sala de mese – oriunde mergeam, lumea o batjocorea, o ironiza, o insulta.

Încercarea ei de a deveni iubită, de a semăna cu ei fusese un eşec total. Chiar o urau mai mult ca înainte. Şi o spuneau mult mai pe şleau când eram şi eu de faţă. Sau poate devenisem mai atent?

Ea şi Dori Dilson, Ukee Dooks, au format un duet în curte, într-o zi după ore. Copila-Stea avea instrumentul şi amândouă cântau din voce *Blue Hawaii.* Se vedea că repetaseră. Erau foarte bune. Erau, de asemenea, foarte ignorate. Până la sfârşitul cântecului nu mai erau decât ele în curte.

A doua zi erau din nou acolo. De data asta purtau sombrero. Au avut în repertoriu cântece mexicane. *Cielito Lindo*[8], *Vaya Con Dios, My Darling.* Eu am rămas în şcoală. Mi-era teamă să trec pe lângă ele de parcă n-ar exista. Îmi era la fel de frică să stau şi să ascult. Trăgeam cu ochiul de pe geam. Copila-Stea făcea o imitaţie minunată de flamenco, sunetul castanietelor răzbătea prin geam.

Elevii treceau pe lângă ele, mulţi fără să se uite măcar. Au trecut şi Wayne Parr cu Hillari Kimble, ea a râs zgomotos. Şi Kevin. Şi băieţii de la baschet. Atunci mi-am dat seama că îndepărtarea nu va înceta niciodată. Ştiam ce ar trebui să fac.

Ar trebui să cobor în curte, să mă aşez în faţa lor şi să aplaud. I-aş arăta Copilei-Stea şi lumii întregi că nu sunt ca ceilalţi, că o apreciez, că mă bucuram de ea şi de dorinţa ei de a fi ea însăşi. Dar am rămas înăuntru. Am aşteptat până a plecat şi ultimul elev din curte, iar Copila-Stea şi Dori nu mai aveau pentru cine să cânte. Spre surprinderea mea, nu se mai opreau. Nu mă mai puteam uita, era prea dureros. Am ieşit din şcoală pe altă uşă.

31

[8] Cer frumos (n. tr.).

Aşa cum a intuit, nu am invitat-o la Balul Ocotillo. N-am invitat pe nimeni. Nu m-am dus.

Ea, în schimb, da.

S-a ţinut într-o seară de sâmbătă, spre sfârşitul lui mai, pe terenul de tenis al clubului din Mica. Când din apus mai rămăsese doar o linie chihlimbarie desenată înspre vest, iar luna răsărise înspre est, am pornit-o într-acolo pe bicicletă. Am oprit lângă club. De la distanţă, balul luminat de lampioane părea o navă de croazieră în plin ocean.

Nu puteam să disting persoanele, doar culori care se mişcau neliniştite. Cel mai mult vedeam un albastru-închis. A doua zi după ce Wayne Parr spusese că şi-a comandat costumul în culoarea asta, trei sferturi dintre băieţi au comandat acelaşi lucru de la Toxedo Junction. M-am plimbat în sus şi în jos pe lângă lumini. Muzica îmi ajungea din când în când la urechi ca nişte piuituri fără noimă. Florile deşertului, aşa de multe în aprilie, mureau acum. Am avut impresia că se strigă una pe alta.

M-am plimbat ore întregi. Luna s-a ridicat pe cer ca un balon pierdut de cineva. Undeva, înspre forma indistinctă a munţilor Maricopa, a urlat un coiot.

În zilele, săptămânile şi anii ce au urmat, toată lumea a fost la unison: nimeni nu mai văzuse aşa ceva vreodată.

A venit într-o bicicletă cu ataş, doar atât de mare cât să încapă în el. Ataşul avea o singură roată laterală. Cealaltă era prinsă de bicicletă. Totul, în afară de şaua bicicletei şi scaunul ataşului, era acoperit cu flori. O ţesătură de flori de vreo trei metri se lungea în urma apărătoarei din spate, ca trena unei mirese. Frunzele de palmier prinse de ghidon fluturau. Părea o platformă plutitoare de la Parada trandafirilor. Dori Dilson pedala.

Martorii oculari mi-au povestit mai târziu ce nu am reuşit să văd: aparatele de filmat ale părinţilor surprindeau cadru după cadru, reflectoare luminând ca ziua în timp ce cuplurile coborau din limuzine şi decapotabile închiriate şi

mergeau de braţ spre terenul festiv. S-au auzit ploi de aplauze. Dintr-odată, bliţurile se opresc, reflectoarele îşi micşorează lumina, mulţimea tace. Căci o limuzină anume se apropie de intrare, iată buchetul neobişnuit pe roţi.

Şoferul, Dori Dilson, poartă un frac alb şi o pălărie înaltă de mătase, dar pasagerul pe care îl duce pironeşte mulţimea. Rochia, care îi lăsa umerii la vedere, e de un galben-aprins, de parcă ar fi făcută din flori de piciorul-cocoşului. Sigur e una dintre acelea cu o crinolină ingenioasă pe dedesubt, căci partea de jos se desfăşoară din talie în jos ca o ceaşcă de ceai întoarsă. Părul ei e magnific. Orice încercare de a-l descrie e zadarnică. Unii spun că e de culoarea mierii, alţii vorbesc de nuanţa căpşunilor. E înalt şi umflat ca o bezea. E o perucă. Nu, e părul ei. Amândouă părţile sunt convinse că adevărul e de partea lor.

Cerceii atârnaţi de urechi se leagănă. Sunt un oareşce mic de argint. Dar ce? Cârlionţi îi ascund în parte. Se încearcă tot felul de răspunsuri. Cel mai popular este „piese de monopoly”, dar se va dovedi greşit.

La gât, pe o fâşie de piele, e agăţat un os în formă de semilună, de vreo trei centimetri, care dovedeşte că e membră de onoare a *Cinstitului ordin al pietrei de os.*

Alţii au orhidee la încheietură, ea poartă o floarea-soarelui. Sau poate un bulgăre de soare. Sau vreun fel de margaretă. Nimeni nu ştie, dar cu siguranţă culorile sunt galben şi negru.

Înainte de a-şi continua drumul, se întoarce spre bicicletă şi se apleacă deasupra unui coşuleţ, care e de asemenea plin de flori. Pare că dă un pupic la ceva. Îi face apoi cu mâna lui Dori Dilson, aceasta răspunde, iar bicicleta se îndepărtează. Cei din apropiere văd pentru o clipită micuţele urechi de culoarea scorţişoarei şi ochişorii roşii răsărind din coşuleţ.

— Minunat.
— Neobişnuit.
— Interesant.
— Altfel.
— Regal.

Acestea au fost cuvintele părinţilor adunaţi pe trotuar. Momentan e doar privită cum se îndreaptă spre bal. Cineva îşi aminteşte un singur bliţ, atât. E copilul nimănui. E fata despre care au auzit. În timp ce trece pe lângă ei, nu îşi întoarce privirea. Dimpotrivă, se uită drept în ochii lor, întâi într-o parte, apoi în cealaltă, şi le zâmbeşte de parcă se cunosc de mult, de parcă ar fi împărtăşit lucruri importante şi speciale. Unii întorc capul stânjeniţi, fără să ştie de ce anume, alţii se simt dintr-odată goi când privirea ei o părăseşte pe a lor. E atât de fascinantă, de completă, că de abia după ce nu mai e îşi dau seama că nu are însoţitor, era singură, o procesiune de o singură persoană.

Mi-aduc aminte că m-am uitat la cer, cum stăteam cocoţat pe bicicletă, şi am văzut revărsarea de stele căreia îi spunem Calea Lactee. Mă întrebam dacă le vede şi ea sau sunt ascunse de lumina reflectoarelor.

Se dansa în mijlocul terenului de tenis, care fusese acoperit cu o podea temporară. A făcut şi ea ca toată lumea: a dansat. Pe muzica lui Guy Greco şi a celor de la Serenaders, şi dansurile sprinţare, şi dansurile lente. Şi-a desfăcut braţele, a lăsat capul pe spate şi a închis ochii de parcă se distra de minune. Nu vorbeau cu ea, dar nu se puteau abţine să nu o privească peste umărul partenerului. Aplauda la sfârşitul fiecărei melodii.

E singură, şi-au tot spus. Era clar că nu dansa în braţele nimănui, dar asta începea să conteze tot mai puţin. Cu cât noaptea înainta şi sunetul clarinetului se îngemăna cu urletul coiotului, acolo unde lumina nu mai putea ajunge, magia costumelor bleumarin părea să pălească, şi a crescut

în ei, în valuri, simţământul ciudat că sunt mai singuri decât ea.

Cine a cedat primul? Nu se ştie. S-a apropiat cineva de ea la masa cu punci? A smuls cineva o petală din floarea ei? (Una lipsea.) A şoptit „Bună”? Dar e sigur că un băiat, Raymond Studemacher, a dansat cu ea.

Pentru marea de elevi, Raymond Studemacher nu era destul de important să deschidă uşa pentru ceilalţi. Nu făcea parte din nicio echipă, din nicio organizaţie. Nu participa la nicio activitate a şcolii. Notele lui erau mediocre. Îmbrăcămintea lui era comună. Chipul îi era obişnuit. Personalitatea lui nu ieşea în evidenţă. Slăbuţ, părea să nu aibă forţa de a-şi purta numele. Când toţi ochii s-au întors spre el pe ringul de dans, puţinii care au reuşit să dea un nume chipului s-au încruntat la jacheta lui albă şi au şoptit „Raymond Nuştiucum”.

Totuşi iată-l, Raymond Nuştiucum, s-a îndreptat spre ea – mai târziu am aflat că partenera lui venise cu ideea –, i-a vorbit, apoi au dansat. Cuplurile s-au mişcat în aşa fel ca să aibă o vedere mai bună. La sfârşit a aplaudat cu ea şi s-a întors la fata cu care venise. I-a spus că micuţii cercei de argint seamănă cu nişte camioane.

Tensiunea a crescut. Băieţii au devenit neliniştiţi. Fetele s-au jucat cu florile de la mână. Gheaţa s-a sfărâmat. Mai mulţi băieţi şi-au lăsat partenerele. Se îndreptau spre ea când s-a întors spre Guy Greco şi i-a spus ceva. El s-a întors spre cei de la Serenaders, bagheta a strălucit şi s-au auzit sunetele popularului conga. În câteva secunde, un rând lung şerpuia pe ringul de dans. Copila-Stea conducea. Dintr-odată era iar decembrie şi toată şcoala era fermecată de ea.

Aproape toate cuplurile i s-au alăturat. Doar Hillari Kimble şi Wayne Parr au rămas deoparte. Şirul s-a încolăcit înainte şi înapoi pe terenul de tenis fără plasă. Copila-Stea a început să improvizeze. Şi-a întins mâinile spre o

presupusă mulţime ca o vedetă care se lasă admirată. Şi-a aruncat degetele în sus, spre stele. Şi-a scuturat mâinile, de parcă ar fi fost un mixer. Fiecare mişcare se răspândea ca un ecou în spatele ei. Cele trei măsuri ale cântecului au devenit trei paşi de vodevil ai unei vampe, apoi mersul unui pinguin. Apoi paşii pe vârfuri ai unei mironosiţe. Fiecare nouă mişcare stârnea un val de râsete în şir.

Când Guy Greco a terminat melodia, l-au întâmpinat strigăte de protest. Aşa că a reînceput să cânte.

În chiţăituri de încântare Copila-Stea i-a condus spre ieşirea de pe ring – prin gardul de plasă şi apoi cu totul în afara terenului de tenis. Muşcatele roşii şi florile de la talie apăreau şi dispăreau, în vreme ce şirul se îndrepta spre gazonul verde de pe terenul de golf. Rândul s-a desenat printre găuri şi printre petele de lumină. De pe ringul de dans păreau mult mai mulţi: o sută de cupluri, două sute, patru sute de picioare mişcându-se în ritm de dans, o creatură înflorată şi sărbătorească, un miriapod fabulos. Apoi s-au văzut din ce în ce mai puţin, capul a dispărut, iar restul a şerpuit prin hotarul de lumină ca o coadă de dragon bleumarin ce se pierde în întuneric.

Una dintre fete, cu o rochie de şifon, s-a ciondănit cu partenerul ei şi a luat-o la goană spre primul fanion, strigând „Aşteptaţi-mă şi pe mine!” Arăta ca o imensă molie verde-mentă.

Vocile lor se auzeau clar de pe terenul de golf. Râsetele şi chiuiturile compensau bătaia ca de ceas, *toc-toc-toc,* a ritmului nesfârşit de conga. Au mai apărut o dată, în lumina îngustei luni, pe un petic verde de deal, parcă ar fi fost făpturi dansând în visul cuiva.

Apoi, dintr-odată au dispărut, de parcă cel care visa se trezise. Nu se mai vedea nimic, nu se mai auzea nimic. Cineva a strigat „Hei!” după ei, dar asta a fost tot.

Cei care rămăseseră în urmă au spus că se simţeau de parcă ar fi aşteptat un înotător să iasă la suprafaţă. Hillari

Kimble nu împărtăşea sentimentul.

— Am venit să dansez, a anunţat.

L-a târât pe Wayne Parr spre platforma pe care stătea formaţia şi a cerut „muzică normală”.

Guy Greco şi-a întors capul ca să audă, dar bagheta nu s-a oprit şi nici muzica.

De fapt cu cât trecea timpul, melodia părea să răsune mai tare. Poate a fost doar o iluzie. Poate formaţia avea vreo legătură aparte cu grupul de dansatori. Sau, cu cât se îndepărta şirul, cu atât trebuia formaţia să cânte mai tare. O fi fost muzica un fel de sfoară. Sau firul unui zmeu.

Hillari l-a târât pe Wayne Parr în mijlocul ringului. Au dansat lent. Apoi mai ritmat. Au încercat chiar un ritm de jazz. Nimic nu a funcţionat.

Nimic nu se potrivea cu bătaia în trei timpi decât conga. Orhideea de la încheietura ei şi-a pierdut din petale când a început să dea cu pumnii în pieptul lui Wayne Parr.

— Fă ceva! a ţipat ea.

A smuls bucăţi de gumă de mestecat din buzunarul lui. Le-a mestecat furios. A împărţit cocoloşul în două şi a vârât bucăţile în urechi.

Formaţia a continuat să cânte.

După aceea au fost mai multe păreri privind timpul pe care l-au petrecut dansatorii în noapte. Toată lumea a fost de acord că s-au scurs ore întregi, sau cel puţin aşa a părut. Elevii au stat lângă cele mai îndepărtate lumini cu degetele împletite între găurile plasei de pe gard, scrutând întunecimea, aşteptând încordaţi un indiciu, un fragment de sunet. N-au auzit decât urletul unui coiot. Unul dintre băieţi a ţâşnit în întuneric, dar s-a întors în pas lejer cu haina pe umăr, râzând. O fată cu părul plin de sclipici tremura. Umerii ei goi se scuturau de parcă i-ar fi fost frig. A început să plângă.

Hillari Kimble mărşăluia pe lângă gard, strângând şi desfăcând pumnii, nu putea să stea locului.

Când s-a auzit în sfârşit strigătul – „Se întorc!”

— Venea de la cineva care stătuse de pază foarte departe. O sută de elevi – doar Hillari a rămas în urmă – s-au întors într-acolo şi au luat-o la goană peste opt terenuri de tenis, fustele pastel săreau în aer părând nişte flamingo care o luaseră razna. Gardul s-a îndoit spre afară când s-au lovit de el. S-au încordat să vadă. Lumina de abia se scurgea peste pământul ca o crustă de după gard. Asta era partea ce dădea spre deşert.

— Unde?… Unde?…

Apoi au început să se audă strigăte şi chiuieli undeva departe, în ritmul muzicii. Şi – iată-i! — o pată galbenă, Copila-Stea ieşind din întuneric. Restul au urmat-o spre lumină, o făptură lungă, bleumarin, născându-se dintre umbre. *Hop-hop-hop*. Încă mai păstrau ritmul. Ba chiar păreau mai plini de energie decât înainte. Erau vioi. Ochii le străluceau în lumina reflectoarelor. Multe fete îşi aranjaseră flori pe jumătate veştejite în păr.

Copila-Stea i-a condus afară. Cei dinăuntru au format un alt şir şi au început să ţopăie şi ei. Guy Greco a ţinut măsura încă trei ultime bătăi

— *Hop-hop-hop* –, iar cele două şiruri s-au întâlnit la poartă într-o mare de îmbrăţişări, strigăte şi sărutări frenetice.

La puţin timp, cei de la Serenaders au cântat *Praf de stele,* spre încântarea tuturor. Hillari Kimble s-a apropiat de Copila-Stea şi i-a spus:

— Strici totul. Şi a plesnit-o.

Mulţimea a încremenit. Cele două fete au stat faţă în faţă un moment lung. Cei din apropiere au văzut o ezitare în ochii şi umerii lui Hillari: se aştepta să fie lovită. Şi când într-un final Copila-Stea s-a mişcat, s-a ferit şi a închis ochii. Dar nu a fost atinsă de palme, ci de buze. A fost sărutată uşor pe obraz. Când Hillari a deschis ochii, nu mai era nimeni în faţa ei.

Dori Dilson o aştepta. Copila-Stea părea să plutească pe alee, în rochia ei făcută parcă din flori. S-a urcat în ataş, iar bicicleta împodobită cu flori a dispărut în noapte, şi nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

32

Toate astea s-au întâmplat acum cincisprezece ani. Sfântul Valentin a trecut de cincisprezece ori de atunci.

Îmi amintesc la fel de clar acea vară tristă de după Balul Ocotillo. Într-o zi, simţindu-mă vulnerabil şi gol, m-am îndreptat spre casa ei. O pancartă pe care scria „De vânzare” era înfiptă în faţă. M-am uitat pe geam înăuntru. Nu mai erau decât pereţii şi podelele.

M-am dus la Archie. Ceva din zâmbetul lui mi-a dat de înţeles că mă aştepta. Am stat pe veranda din spate. Totul părea obişnuit. El şi-a aprins pipa. Apusul aurise deşertul. Señor Saguaro era cu pantalonii în vine.

Nimic nu se schimbase.

Totul se schimbase.

— Unde? am întrebat eu.

Un colţ al gurii i s-a deschis şi a apărut o fâşie de fum mătăsoasă, a făcut o mică pauză ca pentru a fi admirată, apoi s-a pierdut după urechea lui.

— Midwest. Minnesota.

— O s-o mai văd vreodată?

A ridicat din umeri.

— Ţara e mare, lumea e mică. Cine ştie?

— Nici măcar nu a terminat anul şcolar.

— Nu.

— Doar a… vâjjjti.

— Aham.

— Au trecut doar câteva săptămâni, dar parcă a fost un vis. Cine a fost? Era reală?

S-a uitat la mine mult timp, zâmbetul îi era obosit, ochii îi străluceau. Apoi şi-a scuturat capul de parcă ar fi ieşit dintr-o transă. Faţa îi era fără expresie.

— A, aşteptai un răspuns. Care erau întrebările?

— Archie, nu te mai juca, te rog, cu mine.

S-a uitat înspre vest. Soarele părea o bucată de unt care se topeşte peste Maricopa.

— Reală? O, da. Nu poţi fi mai real de atât. Să nu te îndoieşti niciodată. Asta e partea bună.

A îndreptat ţeava pipei spre mine.

— Şi cu un nume foarte bine ales. Copila-Stea. Deşi cred că ea s-a gândit la ceva foarte simplu când l-a adoptat. Oamenii stelelor sunt foarte rari. Dacă mai întâlneşti vreunul, trebuie să te consideri extrem de norocos.

— Oamenii stelelor. Nu prea mai înţeleg.

A chicotit.

— Nu-i nimic. Nici eu nu mă înţeleg uneori. E felul meu ciudat de a vorbi despre o persoană pe care nu reuşesc să o definesc mai mult decât poţi tu.

— Şi care-i partea stelelor în toată afacerea asta?

A înţepat iar aerul cu ţeava pipei.

— Asta e întrebarea perfectă. La început, e partea lor. Ele au furnizat ingredientele din care suntem făcuţi, elementele primordiale. Suntem materie de stea, ştii?

A ridicat craniul lui Barney, rozătorul din paleocen.

— Chiar şi Barney.

Am dat din cap, înţelesesem.

— Iar uneori apare câte cineva, care e puţin mai primitiv decât noi ceilalţi, mai aproape de începuturi, mai plin de materia începuturilor.

Cuvintele astea păreau să se potrivească cu ea, deşi nu ştiam exact ce înseamnă.

Mi-a văzut privirea goală şi a râs. Mi l-a aruncat pe

Barney. S-a uitat la mine.

— I-a fost drag de tine, băiete.

Tonul intens din voce şi privirea m-au făcut să clipesc.

— Da, am încuviinţat.

— Pentru tine a fost toată chestia aia.

— Care?

— Când a vrut să renunţe la ea însăşi. Aşa de mult te-a iubit. Ai fost incredibil de norocos.

Nu mă puteam uita la el.

— Ştiu.

A dat din cap cu o tristeţe înţeleaptă.

— Nu ştii. N-ai cum să ştii încă. Poate într-o zi…

Ştiam că e tentat să continue. Să-mi spună probabil cât de prost am fost, cât de laş, că am ratat cea mai mare şansă pe care am avut-o vreodată. Dar zâmbetul i-a revenit, iar ochii îi erau calzi din nou, singurul lucru aspru care mai plutea în aer era fumul cu aromă de cireşe care îi ieşea dintre buze.

M-am dus în continuare la întâlnirile de sâmbăta ale *Cinstitului ordin al pietrei de os.* N-am mai vorbit despre ea decât vara următoare, cu câteva zile înainte să plec la facultate. Archie mă rugase să trec pe la el.

M-a dus în curtea din spate, dar de data asta nu pe verandă, ci spre magazie. A descuiat lacătul şi a deschis uşa şi… de fapt nu mai era o magazie.

— Ăsta a fost biroul ei, mi-a spus şi mi-a făcut semn să intru.

Aici era totul: toate materialele pe care le folosea şi pe care mă aşteptasem să le găsesc în camera ei de acasă, „biroul” care nu vrusese să-mi spună unde este. Am văzut sulurile de panglică, hârtia de împachetat, rezerve de hârtie colorată, cutii de carton cu tăieturi din ziar, acuarele şi găleţi de vopsea, o stivă de cărţi de telefon.

Prins de un perete era un plan al oraşului. Sute de ace în

nenumărate culori împungeau hârtia. Nu era niciunde vreun indiciu care să-mi arate ce reprezentau. Un calendar imens, făcut de mână, acoperea celălalt perete. Avea un pătrăţel pentru fiecare zi a anului. Deasupra era scris un singur cuvânt: ANIVERSĂRI. Era un singur punct de culoare pe toată foaia, o inimioară. Lângă numele meu.

Archie mi-a dat ceva ce semăna cu un album de fotografii. Titlul scris de mână spunea: „Frageda tinereţe a lui Peter Sinkowitz”. M-am uitat prin el. Am găsit pozele pe care le făcuse în ziua aceea: Peter ciorovăindu-se cu fetiţele pentru maşinuţa în formă de banană.

— Trebuie să aştept cinci ani şi apoi să-l dau părinţilor lui, a spus Archie.

Mi-a arătat dulapul pentru dosare din colţ.

Avea trei sertare. Am deschis unul. Înăuntru erau zeci de dosare roşii, fiecare cu un nume, o etichetă. Am văzut „Borlock”. Eu. L-am scos, l-am deschis. Acolo era anunţul din ziarul de acum trei ani despre ziua mea. Şi o caracterizare din ziarul şcolii. Şi poze: instantanee inocente cu mine în parcare, plecând de acasă, la mail. Se pare că Peter Sinkowitz nu fusese singura ţintă a aparatului ei de fotografiat. Şi o foaie de hârtie cu două coloane: „Ce-i place” şi „Ce nu-i place”. În capul primei coloane era „cravate cu arici”. Dedesubt era trecut „cremă de banane şi căpşuni”.

Am pus dosarul meu înapoi. Am văzut şi alte nume. Al lui Kevin. Dori Dilson. Domnul Meshane. Danny Pike. Anna Grisdale. Chiar şi Hillari Kimble şi Wayne Parr.

M-am dat un pas înapoi. Eram uluit.

— E de necrezut. Dosare. Despre oameni. De parcă ar fi fost spion.

Archie a dat din cap zâmbind.

— O dulce trădare, nu?

Nu puteam să vorbesc. M-a condus afară în lumina orbitoare.

33

În anii studenţiei, l-am vizitat pe Archie de câte ori am venit acasă. Apoi am primit o slujbă în Est, şi întâlnirile noastre s-au rărit. Pe măsură ce îmbătrânea, semăna tot mai mult cu Señor Saguaro. Stăteam pe veranda din spate. Părea fascinat de munca mea. Eram scenograf. De curând îmi dădusem seama că era meritul acelei prime plimbări în deşert alături de Copila-Stea.

Când l-am vizitat ultima oară, m-a întâmpinat la uşă. A zornăit un set de chei sub nasul meu.

— Tu conduci.

O bucată de ceva negru ca gudronul zdrăngănea într-o găleată bătrână, iar Archie îmi dădea indicaţii să mă îndrept la vest de Maricopa. Pe genunchi avea o pungă de hârtie maro.

Pe drum am spus, aşa cum făceam mereu:

— Şi ai reuşit să descoperi care îi era secretul?

Trecuseră atâţia ani de la plecarea ei, dar tot nu aveam nevoie să-i spunem pe nume. Ştiam imediat despre cine e vorba.

— Încă mă gândesc, mi-a răspuns.

— Şi care-i cea mai recentă concluzie?

Urmam un scenariu familiar.

Odată spusese:

— E mai interesantă decât oasele.

La penultima vizită îmi zisese:

— Când o Copilă Stea plânge, nu varsă lacrimi, ci lumină.

În alte zile, din alţi ani i-a spus „iepurele din pălărie”, „solventul universal” şi „cea care reciclează tot ce nu se mai foloseşte”.

Spunea toate astea cu un zâmbet maliţios, ştiind că mă vor tulbura până la următoarea vizită.

Puţin după prânz, eram la poalele dealurilor. M-a rugat să

opresc pe o porţiune pietroasă a drumului. Am ieşit şi am început să păşim. Luase punga de plastic cu el. Eu am luat găleata. A scos din ea o pălărie albastră pe care şi-a îndesat-o pe cap. Soarele păruse cald şi untos din depărtare, dar aici strălucea înnebunitor.

Nu am mers prea departe, pentru că lui Archie îi era foarte greu să se deplaseze. Ne-am oprit într-un loc unde ieşise la suprafaţă o rocă cenuşie. A scos un mic târnăcop din găleată şi a verificat piatra.

— Aici e foarte bine, a spus.

Eu ţineam punga de hârtie cât el a lovit piatra. Pielea de pe braţe îi devenise uscată şi solzoasă, de parcă trupul i se pregătea să se întoarcă în pământ. I-a luat zece minute să facă o groapă care

i s-a părut suficient de mare.

Mi-a cerut punga. M-a şocat să văd ce scoate din ea.

— Barney!

Craniul rozătorului din paleocen.

— Aici e acasă, a spus.

A adăugat că îi părea rău că nu mai avea energie să îl ducă pe Barney de unde îl dezgropase, în sudul Dakotei. L-a aşezat în groapă, a scos din buzunar o bucată de hârtie. A mototolit-o şi a pus-o lângă craniu. Apoi a scos un recipient cu apă, o pungă mică de ciment, o mistrie şi o tavă de plastic din găleată. A preparat cimentul şi l-a nivelat peste gaură. De la depărtare nici nu se observa că piatra e altfel.

În drum spre furgonetă, l-am întrebat ce era scris pe hârtie.

— Un cuvânt, mi-a spus.

După felul în care a zis-o, am ştiut că nu voi primi niciun răspuns dacă insist.

Am înaintat spre est, îndepărtându-ne de munţi şi înainte de apus eram acasă.

Data următoare când am venit, altcineva locuia în casa lui Archie. Magazia de unelte nu mai era. Nici Señor

Saguaro.

Şi pe locul fermecat al Copilei-Stea este acum o şcoală primară.

Mai mult decât stele

De la terminarea şcolii, clasa noastră a organizat o întâlnire la fiecare cinci ani, eu n-am fost la niciuna încă. Am păstrat legătura cu Kevin. A rămas în Mica, are familie acolo. La fel ca şi mine, nu a ajuns în televiziune, dar îşi exploatează talentul actoricesc: se ocupă de asigurări.

Mi-a povestit că atunci când se fac reuniunile de la club, se vorbeşte mult despre Copila-Stea şi toată lumea e curioasă pe unde o mai fi. Zice că întrebarea cel mai des întâlnită este „Ai fost şi tu în şir la conga?” La ultima întâlnire, câţiva au încercat să repete dansul, s-au prins de talie şi au ţopăit pe gazon câteva minute, dar nu era la fel.

Nimeni nu ştie sigur ce s-a întâmplat cu Wayne Parr, exceptând faptul că s-a despărţit de Hillari la scurtă vreme după absolvire. Ultimul lucru sigur e că se gândea să se înroleze la Paza de Coastă.

Liceul are un nou cerc, care se numeşte Florile soarelui. Ca să devii membru trebuie să semnezi o hârtie prin care îţi dai cuvântul că vei face „un lucru frumos pe zi pentru altcineva”.

Azi galeria Electronilor cred că e singura care foloseşte şi o ukulele.

Pe teren Electronii n-au mai gustat niciodată succesul pe care l-au avut când am fost eu elev. Dar o urmă din sezonul acela, care şochează mereu adversarii, pare să iasă la suprafaţă în ultimii ani. La fiecare meci când echipa adversă înscrie primul coş, un mic grup dintre suporterii electronilor sar şi ovaţionează.

De câte ori vin în Mica, trec cu maşina pe lângă casa ei. La cea mai recentă vizită, am văzut peste drum un tânăr roşcat fixând o pereche de schiuri de apă pe capota unei broscuţe Volkswagen galbene. Trebuie să fi fost Peter Sinkowitz. Sunt curios dacă e la fel de posesiv cu maşina cum fusese cu banana maşinuţă din copilărie. Mă întreb dacă e destul de matur să aprecieze albumul.

Eu mă îngrop în muncă, simt atent, poate apare vreun camion argintat, şi rememorez. Uneori mă plimb prin ploaie fără umbrelă. Dacă văd mărunţiş pe trotuar, nu-l ridic. Dacă nu e nimeni atent, las şi eu câte o monedă. Mă simt vinovat de câte ori cumpăr o felicitare de la Hallmark. Sunt atent la mierle.

Citesc ziarele. De peste tot. Sar peste primele pagini. Citesc rubricile dedicate comunităţilor şi toate articolele de umplutură. Văd mici acte de bunătate peste tot, din Maine până în California. Am citit despre un om din Kansas City care stă la o intersecţie de autobuze în fiecare dimineaţă şi le face cu mâna celor care merg la lucru. Apoi despre o fetiţă din Oregon care vinde limonadă în faţa casei, cu cinci cenţi paharul – şi scarpină pe spate pe fiecare client, gratis.

Când descopăr astfel de lucruri mă întreb „O fi şi ea pe acolo?” Sunt curios cum îşi spune acum. Dacă mai are pistrui. Dacă mi se va mai da o şansă. Mă întreb, dar nu disper. Chiar dacă nu am familie, nu mă simt singur. Ştiu că sunt urmărit. Amintirea râsului ei este al doilea răsărit în fiecare dimineaţă, iar noaptea mi se pare că nu doar stelele se uită în jos la mine. Luna trecută, cu o zi înainte de aniversarea mea, am găsit un pachet în poştă. Era o cravată cu arici.

Sfârşit